

ဖေပြင်.

လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်

ကတိယအကြိမ်

SIX

by

Anton Chekhov

MYANMAR BOOKS

MYANMAR BOOKS PUBLISHING HOUSE

ဖေမြင့်

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်

BURMESE
CLASSIC

WARD SIX

by

ANTON CHEKHOV

တတိယအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၃၀၀ ကျပ်

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်
 ၃၉၈/၉၇(၈)
 မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုအမှတ်
 ၅၃၄/၉၇(၁၁)
 မျက်နှာပိုး သရုပ်ဖော်
 ပီပီ
 မျက်နှာပိုး ကာလာခွဲ
Conqueror
 အတွင်းဖလင်
Future World
 ကွန်ပျူတာစာစီ
 ခွန်အား
 စာအုပ်ချုပ်
 ကိုမြင့်
 မျက်နှာပိုး ပုံနှိပ်သူ
 ဒေါ်ရွှေ(၀၂၀၇၉)သုခပုံနှိပ်တိုက်၊
 ၁၂၈/၄၆လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
 အတွင်း ပုံနှိပ်သူ
 ဦးမြတ်ကျော်(၀၅၅၅)၊ စာလုပ်ငန်း ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၄၉/၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ထုတ်ဝေသူ
 ဦးမေမြင့်(၀၂၂၅၉)မေမြင့်စာပေ
 ၅၁၆၊ အဝေရာလမ်း၊ နံသာကုန်းရပ်ကွက်
 အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ပုံနှိပ်ခြင်း
 တတိယအကြိမ်၊ မတ်၊ ၁၉၉၈
 အုပ်စု-၁၀၀၀

နတ်ဗွယ်၏အမှာ

စာပေလောကတွင် အစုံအဝန်းကလေးတွေရှိဖို့လိုအပ်သည်။ စာပေအစုံအဝန်းဆိုသည်မှာ ဂိုဏ်းမဟုတ်ပါ။ ဂိုဏ်းဂဏဝါဒများ မွေးဖွားရန်မဟုတ်ပါ။

အထုပ်ဝါသနာတူညီသူများ၊ အခြေခံအတွေးအခေါ်အယူအဆတူညီသူများ စုဝန်းပြီး စာအကြောင်းပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြဖို့လိုပါသည်။ မိမိတို့မြန်မာစာပေအခြေအနေနှင့် နိုင်ငံတကာစာပေအခြေအနေများကို မှန်မှန်ကန်ကန် ညှိနှိုင်းသုံးသပ်ပြီး လက်ရှိကာလတွင် မည်သည့်စာအုပ်တွေ ဖတ်သင့်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်သည့်စာပေမျိုး မည်သည့်အကြောင်းအရာမျိုးကိုရေးသားသင့်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်သို့သောစာအုပ်များကို ထုတ်သင့်သည်ကိုလည်းကောင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြဖို့လိုအပ်ပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ စာပေလမ်းဟုဆိုအပ်သော ၃၃ လမ်းတွင် စာအုပ်တိုက်များ၊ ပုံနှိပ်တိုက်များ၊ စာရေးဆရာများ၊ ထုတ်ဝေသူများ၊ စာပေဝါသနာရှင်များ စုရုံးလျက်ရှိသည်။ ကိုယ့်အစုအဝန်းနှင့် ကိုယ်လည်း ရှိကြသည်။

ထိုအထဲတွင် လူငယ်တစ်စုလည်း ပါဝင်သည်။ တက္ကသိုလ်မှ ပညာတတ်လူငယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးသူများလည်း ပါရှိသည်။ သူတို့သည် ကျဉ်းမြောင်းသော ပုံနှိပ်စက်အခန်းငယ်အတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ နံစော်သော ရေမြောင်းစင်္ကြံပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဆူညံသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်လည်းကောင်း၊ စုဝန်းလျက် ထွေထွေရာရာ ပြောဆိုကြသည်။ ထိုအထဲတွင် စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်းများလည်း ပါရှိသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့သည် စာပေလောကစာတည်းအဖွဲ့ဟူ၍ ဖြစ်လာသည်။ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်စာပေများ ထုတ်ဝေရန် အားထုတ်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း သင့်တင့်ရာရာ ရေးသားပြုစုရန် လုံ့လပြုကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဖေမြင့်တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

သူက ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ပထမစာအုပ်က အာသာဟောလီ၏ စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်သော ဆေးရုံ၊ ဒုတိယ စာအုပ်က ချက်ကော့၏ လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်။

သို့သော် သူသည် ဆရာဝန်ဖြစ်သဖြင့် စာရေးဦးမှဆိုပြီး ဆေးပညာပေး စာအုပ်များကို ရေးသားခြင်း မဟုတ်။ စာပေ ဝါသနာပါပြီး စာရေးဆရာလုပ်လိုသဖြင့် သူနှင့် သင့်တင့်သော စာအုပ်များကို ရွေးချယ်ပြန်ဆိုခြင်း။

BURMESE
CLASSIC

ပထမစာအုပ် ဆေးရုံသည် အောင်မြင်သော စာအုပ် တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။ မူရင်း စာရေးဆရာမှာလည်း ကမ္ဘာကျော်တစ်ဦး။ မူရင်း စာအုပ်မှာလည်း အရောင်းရ တွင်ကျယ်သော စာအုပ်တစ်အုပ်။ ဖေမြင့်၏ မြန်မာ ဘာသာပြန်ကိုလည်း အတော်များများ လက်ခံကြသည်။ ဆေးပညာ လောက၊ ဆေးရုံလောကနှင့် စပ်လျဉ်းသော အကြောင်းအရာဖြစ်သဖြင့် ဆရာဝန်တစ်ဦးက ပြန်ဆိုသဖြင့် ကိုက်ညီသင့်လျော်သည်။ သို့တိုင် ဆေးပညာ ဝေါဟာရများ များပြားသဖြင့် ပြန်ဆိုသူအတွက်လည်း အတော်ပင် အခက်အခဲဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ စာဖတ်သူများလည်း အထူးအားထုတ်ပြီး ဖတ်ကြရသည်။ ဆေးပညာ ဝေါဟာရများက နှောင့်ယှက်နေသဖြင့် သူ၏ ဘာသာပြန်သည် အနည်းငယ် အပူအထစ်များ ရှိနေသည်လား၊ အောက်မေ့ရသည်။

ယခု ဒုတိယ စာအုပ်ကလည်း ဆေးရုံအကြောင်းပင်။ သို့သော် ဆေးပညာဝေါဟာရများ မပါသလောက်ပင်။ အဆောင်ခြောက်သည် ရုရှားပြည် မြို့ကလေး တစ်

မြို့ရှိ ဆေးရုံတစ်ရုံ၏ စိတ္တဇဝေဒနာသည်များထားရာ အဆောင်တစ်ဆောင် ဖြစ်ငြားလည်း ချက်ကော့သည် ဆေးပညာ အကြောင်း၊ ဆေးရုံအကြောင်း ရေးလိုရင်း မဟုတ်ချေ။

ထိုခေတ်က ဖြစ်ပေါ်နေသော ရုရှားနိုင်ငံ၏ လူမှု အဖွဲ့အစည်းအကြောင်း ဖော်ပြလိုရင်းသာ ဖြစ်သည်။

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်မှာ လူနာ ၅၊ ဆရာ ဝန် ၁၊ သူ့ဝတ္ထုက ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ အခြား ဆေးရုံ အမှု ထမ်းများနှင့် မြို့နယ်ကောင်စီ လူကြီးများက အသိုင်း အရံနဲ့မျှသာ။ သို့သော် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခုလုံး အကြောင်းကို ခြယ်မှုန်းထားသည် ဟုလည်း ပြောနိုင် သည်။

ထပ်၍ ပြောရလျှင် ချက်ကော့သည် ဆေးရုံသို့ စိတ္တဇ ဝေဒနာသည်တစ်ဦး အဖြစ် ရောက်ရှိနေသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးနှင့် သစ္စာတရားကို ရင် ဝယ်ပိုက်သော ဆရာဝန်တစ်ဦးမှတစ်ဆင့် လူ့အဖွဲ့အ စည်းကြီး၏ ဖောက်ပြန်မှုများ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းမှုများ ကို ပီပြင်ပေါ်လွင်အောင် ပြထားသည်။

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်တွင် ခက်ခဲသော ဆေး ပညာဝေါဟာရများ မပါရုံသာမက ချက်ကော့၏အရေး အဖွဲ့သည် ပြေပြစ်ချောမောပြီး သွက်လက်ဆွဲဆောင်လှ

သဖြင့် ဘာသာပြန်သူအဖို့ရော စာဖတ်သူများအဖို့ပါ အံဝင်ခွင်ကျဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။ ချက်ကော့သည် ခိုင်ခံ လေးနက်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို သွက်လက် ပေါ့ ပါးစွာ ရေးသားတင်ပြနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ ကိုယ်တိုင်က သူ့ဝတ္ထုတွင် အမျိုး သမီးဇာတ်ဆောင် မပါရှိသဖြင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တွင်မူ **လူနာ ဆောင် အမှတ်ခြောက်**သည် ဆွဲဆောင်လှပေသည်။ စာ ဖတ်သူကို အစမှအဆုံးတိုင် မနားတမ်း ခေါ်သွားနိုင်ပေ သည်။

ယင်းကြောင့်လည်း သည်ဝတ္ထုကို လီနင်က အထူး ပင် နှစ်ခြိုက်ချီးမွမ်းခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်ဝတ္ထုကို ဖတ်နေရင်း မိမိကိုယ်တိုင် အဆောင် ခြောက်တွင် ချုပ် နှောင်ခြင်း ခံနေရသလို ခံစားရသည်ဟု လီနင်က ဆိုပါ သည်။

ချက်ကော့၏ စာပေမိတ်ဆွေများနှင့် ဝေဖန်ရေး ဆရာအများအပြားကလည်း သည်ဝတ္ထုကို နှစ်ခြိုက်ချီး မွမ်းကြသည်။ သို့သော် အချို့ကလည်း ဇာတ်လမ်း၏ ဦးတည်ချက် မပီပြင် မရှင်းလင်းဟု ဝေဖန်ကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ယခုအခါတွင် ဖေမြင့်ပြန်သဖြင့် ချက်ကော့၏ **လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်**ကို မြန်မာ

စာဖတ်သူများကိုယ်တိုင် ဖတ်ရှုခံစား ဝေဖန်ကြရတော့
မည် ဖြစ်သည်။

နတ်နွယ်
၄၅၁၉၇၇

၁

ဆေးရုံဝင်းအတွင်း၌ အဆောင်ငယ်တစ်ခု တည်ရှိ၏။ ထိုအဆောင် ပတ်ပတ်လည်၌ ချုံနွယ်ပင်၊ ဖက်ယားပင်တို့ တောရိုင်းကြီးထ၍ နေလေသည်။ အဆောင်ခေါင်မိုးမှာ ဆွေးမြည့်ပျက်စီးလျက် ရှိပြီး မီးခိုးခေါင်းတိုင်က ထက်ပိုင်းကျိုးကျနေ၏။ အုတ်လှေကားမှာ မြက်ပင်တို့ ဖုံးကာ နံရံများမှာလည်း တစ်ချိန်က အင်္ဂတေသုတ်ခွဲဖူးသည့် အရိပ်အယောင်မျှလောက်သာ ကျန်တော့၏။ အဆောင်ရှေ့ မျက်နှာစာ၌ ဆေးရုံပင်မအဆောက်အအုံကြီး တည်ရှိပြီး နောက်ဘက်၌မူ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ လယ်ကွင်းပြင်နှင့် အဆောင်ငယ်ကြားတွင် သံချွန်များ စိုက်ထားသည့် ညိုမှောင်သော အုတ်တံတိုင်းက ခြား၍ထားလေသည်။ မိုးသို့ မျှော်နေသော သံချွန်များ၊ ညိုမှောင်သော အုတ်တံတိုင်းနှင့် အဆောင်

သိ ကိုယ်တိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံများ၊ အကျဉ်း
ထောင်များ၏ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်း၊ အချည်းနှီး ပျက်
သုဉ်း ကြေပြုန်းရခြင်း သရုပ်ကို ဆောင်လျက်ရှိတော့၏။

အကယ်၍သာ ဖက်ယားပင်များ၏ စူးရှခြင်းကို ဂရု
မစိုက်ဘူးဆိုပါမူ အဆောင်ငယ်ဆီသို့သွားရာ ခြေကြောင်း
လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်ကာ အဆောင်ငယ်အတွင်း
မှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုပါ
လေ။ အပြင်ဘက် တံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်ကာ ခန်းမထဲ
သို့ ဝင်လိုက်ပါ။ အခန်းနံရံနှင့် မီးဖိုကြီး ပတ်ပတ်လည်
တွင် ဆေးရုံသုံးပစ္စည်း အဟောင်းအမြင်းများ တောင်လို
ပုံ၍ နေသည်။ အိပ်ရာအပေါက်အပြဲများ၊ ဝတ်စုံအစုတ်
အပြတ်များ၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီများ၊ အပြာစင်း ရုပ်
အင်္ကျီများ၊ ဖိနပ်စုတ်များ စသည်ဖြင့် ပြုတ်စဖျင်းတောင်း
များ အားလုံး ရောထွေးယှက်လိမ်ကာ ကာလတောင်
တာ စုပုံ၍ ထားသဖြင့် ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်များ
ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

ထိုအမှိုက်ပုံ၏ အပေါ်၌ ဆေးတံ တစ်လက်ကို
မချွတ်တမ်းခဲကာ လှဲအိပ်နေသူကား အဆောင်စောင့်
နီကီတာ ဖြစ်၏။ နီကီတာမှာ တပ်မှ အငြိမ်းစားယူလာ
သည့် စစ်သားဟောင်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တံဆိပ်
တွေ ပျက်နေသော စစ်ဝတ်စုံအဟောင်းကြီးကို ဝတ်ထား

ဆဲ ဖြစ်၏။ မျက်ချောင်ပါ၊ ချောင်ကျကာပါးရေနားရေ
တွန်နေသော်လည်း သူ့မျက်နှာထားက တင်းမာခက်
ထန်၏။ ရှည်လျားထူထဲသော မျက်ခုံးမွေးများကြောင့်
သိုးကျောင်းခွေးနှင့် တူ၍နေ၏။ သူ့နှာခေါင်းကမူ ရဲရဲ
နီလေသည်။ လူကောင်မကြီးသော်လည်း နီကီတာသည်
အဟန့်ကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သေးသလောက်
မာသည့် သံချောင်းလို အစားထဲက ဖြစ်၏။ သူ့လက်သီး
များကလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ အားကြီးလှ၏။ သူ
ကား တစ်ခုဆိုတစ်ခုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားတတ်သောသူ
မျိုး၊ ဒါစည်းဒါကမ်းဆိုသည်က လွဲ၍ ဘာကိုမှ ထည့်
မစဉ်းစားတတ်သော အလွန်ခေါင်းမာသည့်လူမျိုး ဖြစ်
၏။ ထို့ကြောင့်လည်း “ဒီလူတွေက နာနာရိုက်ပေးနိုင်
မှ”ဟု သူသဘောထားလေသည်။ ကျောထိထိရင်ဘတ်
ထိထိ မျက်နှာပဲ ထိထိ ထိုးဖို့တစ်ခုပဲ သူသိသည်။ ဒီလို
နည်းနှင့်မှပဲ ဤနေရာတွင် စည်းကမ်းကလနားကို ထိန်း
သိမ်းနိုင်မည်ဟု သူက နားလည်ထားလေသည်။ ထိုမှ
ဆက်၍ ဝင်သွားလျှင် ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်
၏။ ထိုအခန်းကြီးကား အဝင်ဝခန်းမကို ဖယ်၍ အလောင်
ငယ်၏ ကျန်နေရာအားလုံးကို ယူထားပေသည်။ ခန်းမ
နံရံတွင် သုတ်ထားသော ဆေးရောင်မှာ မွဲညှပ်ညစ်အပြာနု
ရောင် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာကြက်မှာ မီးခိုးခေါင်းတိုင်

မရှိသော ရှေးခေတ်တဲခေါင်မိုးများကဲ့သို့ ကျပ်ခိုးစွဲ၍နေရာ ဆောင်းအခါများ၌ တစ်ခန်းလုံး မီးခိုးတွေဝေ၍နေမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှ၏။ ပြတင်းပေါက်တို့မှာသံတိုင်များ စိုက်ထားသဖြင့် အကျည်းတန်၍နေ၏။ ကြမ်းပြင်ကလည်း ညစ်ပေကာ အကွဲအစတွေ ထွက်၍နေလေပြီ။ ထို့ပြင် တစ်ခန်းလုံးမှာ ဂေါ်ဖီချဉ်ဖတ်နံ့၊ မီးအိမ်မှ ဆီညှော်နံ့၊ ကြမ်းပိုးနံ့၊ အမိုးနီးယားနံ့တို့ ရောပြွမ်းဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိရာ တိရစ္ဆာန် လှောင်အိမ်ထဲ ဝင်နေရဘိသကဲ့သို့ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ ကောင်းလှတော့၏။

အခန်းထဲ၌ ခုတင်များကို ကြမ်းပြင်တွင် မူလီစွဲ၍ထား၏။ အပြာရောင် ဝတ်စုံများ၊ ရှေးဆန်ဆန် ခေါင်းစွပ်များကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူများမှာ ခုတင်များပေါ်တွင် လှဲ၍တချို့၊ ထိုင်၍တချို့နေကြသည်။ သူတို့ကား စိတ်ရောဂါသည်များ ဖြစ်သတည်း။

အားလုံးပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်၏။ ယင်းအနက် တစ်ယောက်သောသူသာ အထက်တန်းစားထဲက ဖြစ်၍ ကျန်သူတို့ကား သာမန်ထဲက ဖြစ်၏။ တံခါးမကြီးနှင့် အနီးဆုံးရှိသူမှာ ပိန်စောက်စောက် ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်၍ အနီရောင် ပြောင်လက်သော နှုတ်ခမ်းမွေးများနှင့် မျက်ရည်ကြောင့် နီမြန်းသော မျက်လုံးများ ရှိ၏။ သူသည် မေးလက်ထောက်ထိုင်ကာ တစ်နေရာတည်းကို စိုက်ကြည့်

ချင် ကြည့်နေတတ်၏။ ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်၊ သက်ပြင်း ချလိုက်၊ မချိပြီး ပြုံးလိုက်နှင့်လည်း တစ်နေ့လုံး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေတတ်၏။ သူများတကာနှင့် ရောရောနှောနှော စကားပြောဆိုလေ့ မရှိ။ သူ့ကို သွားပြောလျှင်လည်း ပြန်ပြောချင်မှ ပြောသည်။ အစားအစာ လာပို့လျှင်လည်း စိတ်ပါဝင်စားဟန် မရှိ။ စက်ယန္တ ရား ပကတိလို ဝါးခြင်းမျိုးခြင်းပြု၏။ အာခေါင်ကို ခြစ်ကာ သလိပ်ခပ်ထုတ်နေရသော ချောင်းဆိုးပုံနှင့် သွေးရောင်သန်းနေရသော သူ့ပါးပြင်ကို ကြည့်၍ သူ့မှာ အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်စပြုပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

သူ့ဘေးက လူမှာ သေးသေးညက်ညက်နှင့် အလွန် သွက်လက်သည့်အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မည်းမည်း ကောက်ကောက် ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ် သေးသေးချွန်ချွန် ရှိ၏။ နေ့အခါ၌ သူသည် အဆောင်ထဲတွင် ဟိုဘက်ထိပ်သည်ဘက်ထိပ် အပြန်ပြန် လျှောက်ချင် လျှောက်မည်။ ခြေထောက်ကို ဖင်အောက် ခုကာ ထိုင်၍ နေချင်နေမည်။ သို့တည်းမဟုတ် လေချွန်လိုက်၊ သီချင်းညည်းလိုက်၊ တစ်ယောက်တည်း နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် ပြုံးလိုက် ရယ်လိုက် လုပ်ချင် လုပ်နေမည်ဖြစ်သည်။ ညဘက် ဘုရားရှိခိုးချိန်၊ ဆုတောင်းစာ ရွတ်ချိန်ရောက်၍ သူ့ရင်ဘက် သူ့လက်သီးနှင့် စုံထူသောအခါ တံခါးကြားထဲသို့ လက်ချောင်းများ

နှင့်ထိုးသောအခါများတွင်လည်းသူ၏ ကလေးဆန်ဆန် မြူးထူးသွက်လက်ပုံတို့ကို တွေ့နိုင်ပြန်သေး၏။ သူကား ဂျူးအဘိုးကြီး မိုးဇက်ဖြစ်လေသည်။ မိုးဇက်မှာ လူရိုး လူဖြောင့်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ် ဆယ်ခန့် သူ၏ ဦးထုပ်ဆိုင်မီးလောင်စဉ်က ရူးသွပ်သွား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်အတွင်း မှီတင်း နေ ထိုင်ကြသူများအနက်မိုးဇက်တစ်ယောက်သာ အဆောင် အပြင်ဘက် ထွက်ခွင့်ရသူ၊ ထိုထက်မက ဆေးရုံဝင်းခြံ ပြင်ဘက်ထိအောင် ထွက်ခွင့်ရသူ ဖြစ်သည်။ အဆောင် သက် ရင့်သူတစ်ယောက်၊ အများတကာအတွက်အန္တရာယ် ကင်းသော အရူးတစ်ယောက်အဖြစ်အပြင်ထွက်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို သူက နှစ်ရှည်လများ ခံစားခွင့်ရခဲ့၏။ မြို့ထဲ၌ကား သူ့မှာ လမ်းတကာတွင် ကလေးတွေ ခွေး တွေဝိုင်းကာ လှပြက်ကြီးဖြစ်၍နေလေသည်။ ဆေးရုံ အဝတ်ကို ဝတ်ကာ ကိုးရိုးကားရာနိုင်သော ခေါင်းစွပ် ကြီးကလည်း စွပ်ထားလိုက်သေးသည်။ ခြေထောက် တွင်လည်း ခြေညှပ်ပိနပ်ပင် ပါသည့်အခါ ပါ မပါသည့် အခါ မပါ၊ တစ်ခါတစ်ရံဘောင်းဘီရှည်ပင် မပါဘဲသူက လမ်းတကာလည်ကာအိမ်ပေါက်စေ့ ဆိုင်ပေါက်စေ့ရပ် ပြီးပိုက်ဆံတောင်းသည်။ အရက်တိုက်သူက တိုက်၊ ပေါင်

မုန့်ကျွေးသူက ကျွေး၊ တချို့လည်း ပိုက်ဆံတစ်ပြားတစ် ချပ် ပေးတတ်ရာ ဆေးရုံသို့ပြန်လာတိုင်း မိုးဇက်မှာပိုက် လည်းပြည့် လူလည်း ချမ်းသာ၍လာ၏။ သို့သော် သူ တွင် ပါလာသမျှကို နီကီတာက သိမ်းပိုက်ယူငင်မြဲဖြစ် လေသည်။ စစ်သားကြီးက သူ့ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် အ ကြမ်းပတမ်း ဆွဲလားငင်လားလုပ်ကာ သူ့အိတ်ထဲပါ သမျှ အကုန်ထုတ်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဘုရားသခင် ကို တိုင်တည်ကာ ဂျူးအဘိုးကြီးအား နောင်ဘယ်သော အခါမှ အပြင်ထွက်ခွင့် ပေးတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ နီကီတာအဖို့ စည်းကမ်းပျက်ခြင်းထက် မုန်းတီးသော အရာမရှိတော့ကြောင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုတတ်လေသည်။

မိုးဇက်မှာသူတစ်ပါး၏ ဝေယျာဝစ္စတို့ကိုဝင်ရောက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ့ ရှိသည်။ အခြားသူများအား ရေ ယူပေးသည်။ အိပ်ပျော်နေလျှင် စောင့်ခြံပေးသည်။ မြို့ထဲ က ပြန်လာလျှင် တစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားစီ ပေး မည်ဟု ကတိပေးသည်။ ဦးထုပ်အသစ် တစ်လုံးစီ ချုပ် ဆေးရုံဦးမည်ဟုလည်း ပြောတတ်သည်။ သူ့လက်ဝဲဘက် ရှိ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောသေနေသူကို ဇွန်းဖြင့် ခွံ့ကျွေး သည်။ သို့သော် သူ့လုပ်သမျှ ဤအရာအားလုံးသည်လူ သား ချင်းချင်း စာနာထောက်ထားသော ဗီဟာသို့မဟုတ် ဆတ္တာကရုဏာစိတ် အရင်းခံဖြင့် လုပ်ဆောင်နေခြင်း

ကား မဟုတ်။ သူ့လက်ယာဘက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်၏ အမူအကျင့်တို့ကို အတုခိုး လုပ်ကိုင်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူ့မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကို အမှတ်မထင် ခံယူမိပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား ဂရိုမောဗ်တည်း။

အိုင်ဗင် ဂရိုမောဗ်သည် လူကုတ် အမျိုးအရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်၏။ အသက် သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်ရှိပြီး ဖြစ်၍ တစ်ချိန်ကမူ တရားရုံး ဘီလစ်စာရေးကြီးအဖြစ် လည်းကောင်း၊ နယ်မြေအုပ်ချုပ်ရေးရုံး အတွင်းရေးမှူးအဖြစ်လည်းကောင်း ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး၏။ သူကား ပါဆက်ကူးရှင်းမေးနီးယား (ခေါ်) မိမိအား တစ်ပါးသူတို့ဘေးအန္တရာယ်ပြုရန် ကြံစည်လျက်ရှိကြသည်ဟု ယုံမှားလွန်သည့် စိတ်ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားနေရသူ ဖြစ်၏။ သူက အိပ်ရာထဲတွင် ခွေ၍ နေချင်နေမည်သို့တည်းမဟုတ် ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်း ယူသည့်အလား အဆောင်ထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ချင် လျှောက်နေမည်၊ ထိုင်၍ကား နေခဲလှသည်။ သူ့မှာ ဘယ်သောအခါမှ ဂနာငြိမ်သည်မရှိ၊ အစဉ်အမြဲ တထထ တကြွကြွဖြစ်နေတတ်၏။ ဘာမှန်း မသိသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် သူ့စိတ်အာရုံတို့မှာ အမြဲတောင့်တင်း၍ နေ၏။ အဝင်ခန်းမမှ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လှုပ်ရှားသံကလေး တစ်ခုတလေ ခြံဝင်းထဲမှ အော်သံခေါ်သံ တစ်ခုတလေလောက်

သည်ပင် သူ့အား ခေါင်းထောင်ထကာ နားတစွင့်စွင့်ဖြင့် စေနိုင်၏။ သူတို့ လိုက်ရှာနေကြပြီလော၊ ယခုပင် လာရောက် ဆွဲခေါ်သွားကြတော့မည်လောဟူသော အတွေးများ ဝင်လာစေနိုင်၏။ ဤအချိန်မျိုးတွင် သူ့မျက်နှာ၌ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်းနှင့် ငြင်းဆန်ရုန်းကန်ခြင်း အမူအရာတို့ ထင်ရှားပေါ်လွင်၍ လာတတ်ပေသည်။

ပါးရိုးတို့ငေါက်ကာ ဖြူလျော်ဖျော့တော့နေသော သူ့မျက်နှာပြင်ကျယ်ကြီးမှာ တစ်မျိုးနှစ်သက်စရာကောင်း၏။ ထိုမျက်နှာကား အစဉ်မပြတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရခြင်း၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရခြင်းတို့ကြောင့် အားအင်ကုန်ခန်းကာ နွမ်းလျနေသည့် အတွင်းဝိညာဉ်ကို အထင်းသား ဖော်ပြနေလေသည်။ တွန့်လိမ့်ရှုံ့မဲ့ထားသော သူ့မျက်နှာမှာ အမြင်ဆန်းသလောက် ဝေဒနာရုပ် ပေါက်၏။ သို့သော် ပြင်းထန်သော စိတ်ဝေဒနာကို အမှန်တကယ် အနက်အရှိုင်း ခံစားရခြင်းကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်ရှိ အရေးအကြောင်းတို့ကမူ ထိခိုက်ခံစားတတ်ခြင်း၊ ထက်မြက်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိပြီး မျက်လုံးအစုံကလည်း နွေးဖွေးရွှင်လန်းကာ ကျန်းမာခြင်း အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်း၍ နေသည်။ သူ့အပြုအမူတို့မှာ သဘောကျစရာကောင်း

သည်။ နီကီတာက လွဲလျှင် အားလုံးအပေါ် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ ကူညီစောင့်မတတ်သည်။ စာနာထောက်ထားစိတ် ရှိသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ထံမှ ဇွန်းဖြစ်စေ ကြယ်သီးဖြစ်စေ လွတ်ကျလျှင် သူက အိပ်ရာထဲမှ ခုန်ထကာ ပြေးကောက်ပေးတတ်သည်။ နံနက်အိပ်ရာထဲလျှင် အားလုံးကို ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါခင်ဗျားဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ည အိပ်ရာဝင်ချိန် ရောက်တိုင်း အားလုံးကို ကောင်းသောည ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းစကားပြောလေ့ရှိသည်။

ဖော်ပြပါ အမြဲတင်းမာမဲ့ရွဲ့နေသော မျက်နှာအပြင် သူ၏ ရူးသွပ်မှုကို ထင်ရှားစေသည့် အခြားသော အခြင်းအရာတို့ ရှိပါသေး၏။ ညနေစောင်းအချိန်များတွင် သူက တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးရုံဝတ်စုံနှင့် လွှမ်းခြုံထားသည့် ကြားက မေးတဆတ်ဆတ်ရိုက်အောင် တုန်ခိုက်လျက် အခန်းထဲ လူးလာခေါက်တုံ့ ပြေးလွှားကာ ခုတင်တစ်ခုမှ တစ်ခု ကူးချည်သန်းချည်လုပ်မည်။ အမှတ်မဲ့ကြည့်လျှင် အဖျားများ အကြီးအကျယ် တက်နေရောသလား ထင်ရသည်။ ပြေးရင်းလွှားရင်းက တစ်ယောက်ယောက်ခုတင်နားတွင် ရုတ်တရက် ရပ်ကာ ခုတင်ပေါ်က လူကို ကြည့်မည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာတော့ အလွန်အရေးကြီးသော

အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကို ပြောတော့မည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်တော့မှ သူပြောသည့်စကားကို နားထောင်မည့်သူ သို့မဟုတ် နားလည်မည့်သူ မဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို စိတ်ပျက်စွာ ယမ်းခါကာ ခါတိုင်းလိုပင် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလိုက်မည်။ သို့သော် မကြာခင်မှာပင် အခြားအရာ အားလုံးထက် စကားပြောချင်စိတ်က လွှမ်းမိုးလာကာ ထိန်းချုပ်မနေတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ လွတ်ပေးလိုက်မည်။ ထိုနောက်ကား စိတ်အလွန်အမင်း ထကြွလှုပ်ရှားစွာဖြင့် စကားတွေ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောမည်။ သူ့စကားများမှာ အဆက်အစပ်မရှိ၊ ကယောင်ကတမ်းနိုင်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှား အံ့ကြွလွန်းသော စကားတွေ ပါသည်။ အားလုံးနားလည်ဖို့ကား မလွယ်။ သို့သော် သူ့စကားလုံးများနှင့် သူ့အသံဟန်ပန်တွင် ဆွဲဆောင်မှု သဘောပါသည်ကိုတော့ သတိပြုမိနိုင်သည်။ သူ့စကားကို နားထောင်ကြည့်လျှင် သူ့စိတ်မနှံ့မှန်း သိနိုင်သကဲ့သို့ သူ့ပင်ကို အရည်အသွေးများကိုလည်း သတိပြုမိစေနိုင်၏။ သူ့စိတ်ဖောက်ပြန်ချိန်တွင် ဟောကြားသော စကားများကို ပြန်ရေးပြဖို့ မလွယ်ပါ။ သူ ပြောသည့် အကြောင်းအရာများမှာ လူတို့၏ လိမ်လည်ကောက်ကျစ်ခြင်းများ၊ တရားမျှတမှုကို ပျက်ဆီးလစ်နေသည့် ဖိနှိပ်

၁၈ မေမြင့်

ချုပ်ချယ်မှုများအကြောင်း၊ သာယာလှပ၍ ပျော်ရွှင်ချမ်း
မြေ့ဖွယ်ကောင်းသော လောကသစ်သည် တစ်နေ့သော
အခါ၌ ကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ် ပေါ်ထွန်းလာလိမ့်မည် အ
ကြောင်းနှင့် အဆောင်ပြတင်းပေါက် သံတိုင်များက သူ
အား ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သူတို့၏ ယုတ်မာရက်စက်ခြင်း၊ အသိ
ဉာဏ်ခေါင်းပါးခြင်းတို့ကို အစဉ်မပြတ် သတိရစေသည်
ဆိုသော အကြောင်းများ ဖြစ်၍ အကုန်လုံး ရောထွေး
ပြောဆိုလေရာ ခုနစ်ထွေအကကို တစ်ပေါင်းတည်း ရော
မွှေက၊ သည်နှင့် တူလှတော့၏။

J

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ် သို့တည်းမဟုတ် ဆယ့်
နှစ်နှစ်မျှလောက်သော ကာလကမူ ဂရိမော့ဗ် အမည်ရှိ
ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အစိုးရအရာရှိကြီး တစ်ယောက်
သည် မြို့လယ်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့်နေ
ထိုင်လျက် ရှိခဲ့၏။ သူ့၌ ဆာဂျီနှင့် အိုင်ဗင်ဟူ၍ သား
နှစ်ယောက်ရှိ၏။ ဆာဂျီမှာ တက္ကသိုလ်တွင် စတုတ္ထနှစ်
ကျောင်းသားအဖြစ် ပညာသင်နေဆဲ အဆုတ်ရောဂါ
တရကြမ်းသည်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားကာ အသက်ဆုံးခဲ့ရာ
သည်။ သူကွယ်လွန်ခြင်းသည် ဂရိမော့ဗ်မိသားစုအတွက်
ကံကြမ္မာဆိုး ရေကာတာကြီးကို ခလုတ်နှိပ် ဖွင့်ချလိုက်
သည်နှင့် တူလှတော့၏။ သားကွယ်လွန်ပြီး တစ်ပတ်
အကြာ၌ ဖခင်ဂရိမော့ဗ်သည် အစိုးရငွေများ အလွဲသုံး
စားလုပ်မှုဖြင့် အဖမ်းခံရပြီး မကြာမီလာပင် ထောင်ဆေးရုံ

၌ ငန်းဖျားမိ၍ ကွယ်လွန်လေသည်။ မိသားစုပိုင်အိမ်နှင့် တကွ ပစ္စည်းပစ္စယများအားလုံး လေလံတင် ရောင်းချခြင်း ခံရရာ အိုင်ဗင်တို့သားအမိနှစ်ယောက်မှာလက်ထဲတွင် ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိဘဲ ကျန်ရစ်လေသည်။

ဖခင်ရှိစဉ်ကမူ အိုင်ဗင်သည် ပိတာစဘတ်မြို့၌ နေထိုင်ကာ တက္ကသိုလ်ပညာသင်ကြားလျက် နေခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကမူ အိမ်မှ တစ်လလျှင် ရွာသွား၍ ခြောက်ဆယ်ခုနစ်ဆယ်စီး မှန်မှန်ရနေကာ ငွေကြေးချို့တဲ့ခြင်း ဆိုသည်ကို ဘာမှန်းမသိဘဲ ရှိခဲ့၏။ ယခုကား သူ့မှာ ယခင် အနေအထိုင် အားလုံးကို အမြစ်လှန် ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ လိုအပ်လာပေပြီ။ အိုင်ဗင်သည် အိမ်တိုင်ရာရောက် သွား၍ စာသင်ရသော အလုပ်၊ စာချုပ်စာတမ်းများ ရေးကူးသော အလုပ်တို့ကို အလွန်မတန် နည်းပါးလှသော အခကြေးငွေဖြင့် လုပ်ကိုင်ရ၏။ သို့သော် ရှာဖွေ၍ ရသမျှ အားလုံးနီးပါး လောက်ကို မိခင်ကြီးထံ ထောက်ပံ့ပေးပို့ရလေရာ သူ့ခမျာ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း အလုပ်လုပ်သည့် ကြာမှပင် မကြာခဏ ငတ်မွတ်၍ နေတော့၏။ အိုင်ဗင်မှာ ထိုဘဝမျိုးကို ကြုံကြုံခနိုင်းသူ မဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာကာ ကျန်းမာရေးကလည်း ဆိုးလာ၏။ သို့နှင့် တက္ကသိုလ်မှ နုတ်ထွက်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာ ပြန်ရောက်ပြီးနောက်

အသိအကျမ်းတချို့ အကူအညီဖြင့် တောနယ်ရှိ ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ရသည်။ သို့သော် အခြားကျောင်းဆရာများနှင့် တွဲဖက်မမီ၊ တပည့်များ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကိုလည်း မရရှိသဖြင့် မိမိဘာသာ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် မိခင်ကွယ်လွန်သည်။ သည့်နောက် ခြောက်လခန့် ကြာအောင် အလုပ်အကိုင် ရှာမရဘဲ ရှိရာ ထိုအတောအတွင်း ပေါင်မုန့်နှင့် ရေကိုသာ မှီဝဲနေရသည်။ ထိုနောက်မှ တရားရုံး ဘိလစ်အလုပ်ကို ရသည်။ ထိုအလုပ်၌ မကျန်းမာ၍ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ပေးရသည့် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ စွဲမြဲခဲ့၏။

အိုင်ဗင်မှာ ကျောင်းသားဘဝ အပါအဝင် သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့်အခါကမှ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော ရုပ်လက္ခဏာ မရှိခဲ့။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လူက ပိန်လိုလို ဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် မကြာခဏ အအေးမိကာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တတ်သည်။ အစားအသောက်လည်း များများ မစားနိုင်၊ အိပ်လည်း ကောင်းကောင်းအိပ်လေ့ မရှိ။ ဝိုင်အရက် တစ်ခွက်လောက် သောက်လျှင်ပင် ငါးစခေါင်းလုံး ချာချာလည်ကာ မူးမူးရူးရူးဖြစ်သွားတတ်၏။ လူတွေနှင့် ဆက်စပ်မိတတ်သော်လည်း သူ့ကပ်ပါးအပေါ် သည်းညည်းမခံတတ်ခြင်း၊ မယုံသက်သက်ဖြစ်တတ်ခြင်းတို့

ကြောင့်မည်သူနှင့်မျှ မရင်းနှီးနိုင်ဘဲ ရှိရာသို့ မိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းဟူ၍ ခေါ်စရာပင် တစ်ယောက်မျှမရှိခဲ့
ပေ။ မြို့ထဲတွင် နေထိုင်ကြသူများနှင့် ပတ်သက်၍မူ သူ
က ဘယ်သောအခါမျှ အကောင်းပြောလေ့မရှိ။ ထိုလူ
များ၏ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးထုံထိုင်းခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်များ
သဖွယ် အိပ်လိုက်စားလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်ခံနေကြခြင်း
တို့သည် မိမိ၌ ထိုသူတို့အပေါ် စက်ဆုပ်ရွံရှာစိတ်များ
သာ ဖြစ်ပေါ်စေကြောင်း သူပြောကြားလေ့ရှိ၏။ သူက
စူးရှကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အော်ကာဟစ်ကာ အ
ကျိတ်အနယ် ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ တစ်စုံ
တစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာဒေါ်ကြံ မော
ကြီး ပြောမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိစ္စတစ်ခုကိုအလွန်စိတ်
ပါဝင်စားကာ တအံ့တဩပြောမည်။ သို့သောဘယ်လို
ပြောပြောပကတိရိုးသားမှုအပြည့်နှင့် ပြောသည်သာဖြစ်
၏။ ထို့အပြင် ဘယ်သူက ဘယ်အကြောင်း စပြောသည်
ဖြစ်စေ သူက တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းဆီသို့သာ
ဆွဲ၍သွားမည်ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကား ထိုမြို့ကလေး
၏ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပျင်းရိငြီးငွေ့
ဖွယ်ကောင်းသည့်အကြောင်း၊ မြို့သူမြို့သားများမှာ ကြီး
ကျယ်သော အကြံအစည် စိတ်ကူးစိတ်သန်းမရှိကြဘဲ
လေလွင့်ကျက်စီးခြင်း၊ လျှပ်ပေါ်လော်လီခြင်း၊ သေသောက်

ကြူးခြင်း၊ အကြမ်းပဟမ်းထကြွသောင်းကျန်းခြင်းတို့မှ
အပထူးခြားပြောင်းလဲသည်မရှိသော အဓိပ္ပာယ်ရည်မှန်
ချက်ကင်းမဲ့သောဘဝ၌ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေကြသည့်အ
ကြောင်း၊ လူလိမ်လူကောက်များက ကောင်းကောင်း
ဝတ် ကောင်းကောင်းစားကာလူကောင်းသူကောင်းများ
မှာ မငတ်ရုံတမယ် ရပ်တည်နေကြရကြောင်း၊ စာသင်
ကျောင်းများမလုံလောက်သည့်အကြောင်း၊ အဆင့်အတန်း
ရှိသည့်သတင်းစာဟူ၍လည်း တစ်စောင်တလေမျှမရှိ
ကြောင်း၊ ဇာတ်ပွဲများ ဟောပြောပွဲများမရှိသည့်အကြောင်း၊
ပညာတတ်များ စည်းစည်းလုံးလုံးမရှိသည့်အကြောင်း၊
စသည်တို့ပင် ဖြစ်၏။ လူမှုအဖွဲ့အစည်းအား ယင်း၏
သရုပ်မှန်ကိုသိမြင်လာအောင် အတင်းအကျပ် လုပ်ယူရ
မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မှသာ အခြေအနေမှန်ကို အလန့်
တကြား တွေ့မြင်လာကြမည်ဖြစ်ကြောင်း သူပြောလေ့
ရှိသည်။ လူကို အကဲဖြတ်ရာ၌ သူက ပိန်းအရောင်တွေ
ကိုသာ သုံးသည်။ အဖြူမဟုတ်လျှင် အမည်း ဒါပဲ သူသိ
သည်။ ကြားက စပ်အရောင်တွေကို သူ ဂရုမစိုက်။ သူ
အဖို့ လောက၌ လူကောင်းနှင့်လူဆိုး နှစ်မျိုးသာ ရှိသည်။
ကြားမရှိ။ သူက မိန်းမများအကြောင်း ချစ်ရေးချစ်ရာ
အကြောင်းတို့ကိုလည်း ပြင်းပြင်းပြပြ ထက်ထက်သန်

သန် ပြောတတ်သည်။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမှ ချစ်ဖူးသည်လည်း မဟုတ်ပေ။

မညာမတာဝေဖန်ပြောဆိုတတ်သူ၊ အလွယ်တကူ ဒေါသထွက်တတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း မြို့သူမြို့သားများက သူ့ကို သဘောကျကြသည်။ ကွယ်ရာ၌ သူ့အား ဗန်နီယာဟု အမြတ်တနိုး ခေါ်လေ့ရှိသည်။ အပြောအဆို၌ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာရှိခြင်း၊ သူတထူးကို ကူညီစောင့်မတတ်ခြင်း၊ အနေအထိုင် ရိုးဖြောင့်ခြင်း၊ စာရိတ္တကောင်းမွန်ခြင်း စသော သူ၏ ပင်ကို စရိုက်သဘာဝများအပြင် သူ၏ နှမ်းပါးလှပြီဖြစ်သော ကုတ်အင်္ကျီ၊ ကျန်းမာရွှင်လန်းခြင်းမရှိသော သူ့အသွင်အပြင်၊ သူတို့မိသားစု ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့သည့် အကြောင်းများ စသည်တို့က လူအများ၏ စိတ်တွင် သူ့အပေါ် ခင်မင် တွယ်တာစိတ်၊ ကြင်နာသနားစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ထို့အပြင် သူ့မှာ ကျောင်းပညာအရည်အချင်းလည်း ရှိ စာလည်း အလွန်ဖတ်သူဖြစ်ရာ မြို့သူမြို့သားများ၏ အမြင်၌ သူသည် ဘာမဆိုသိသော သူတစ်ယောက်၊ လမ်းလျှောက်နေသော စွယ်စုံကျမ်းကြီး တစ်စောင်ဟု သဘောထားရမည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့၏။

သူသည် စာအလွန်ဖတ်၏။ အသင်းတိုက်တွင် နာရီပေါင်း များစွာထိုင်ကာ မနားတမ်း ဖတ်၏။ စာအုပ်များ

မဂ္ဂဇင်းများကို လွန်လှောရင်းက မှတ်ဆိတ်မွေးကို ဂနာမငြိမ်စွာ ထိုးလိုက် ဆွလိုက်လုပ်၏။ ထိုအချိန်မျိုး၌ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လျှင် သူကား စာကို ဖတ်ရှုနေခြင်းမဟုတ်၊ ပလုပ်ပလောင်း မျိုချနေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝါးချိန်ပင် ရဟန်မတူကြောင်း သိသာလှ၏။ သူ့စာဖတ်ပုံ မူမမှန်တော့ကြောင်းကား ထင်ရှားပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာက သတင်းစာအဟောင်းအမြင်းဖြစ်စေ၊ ပြက္ခဒိန်အဟောင်းဖြစ်စေ လက်ထဲရောက်လာ၍ကား သူက တစ်သမတ်တည်းသော စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် ဖတ်ရှုလိုက်သည်သာ ဖြစ်၏။ အိမ်တွင် စာဖတ်သောအခါမူ သူက အမြဲအိပ်ရာထဲတွင် လှဲ၍သာ ဖတ်လေ့ရှိလေသည်။

တစ်ခုသော ဆောင်းဦးပေါက် နံနက်ခင်း၌ အိုင်ဗင်
ဒီမီထရစ်ချ်ဂရီမော့ဗ်သည်လည်ပင်းကော်လာကိုထောင်
၍ ရွှံ့ဗွက်တွေ ထနေသည့် လမ်းကြိုလမ်းကြားများမှ
လျှောက်ကာ ကုန်သည်တစ်ယောက်အိမ်သို့ ရုံးစာရွက်
စာတမ်းတစ်ခု ပေးပို့ရန် သွားရောက်လျက်ရှိ၏။ နံနက်
ခင်းများတွင် ဖြစ်တတ်သည့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း စိတ်က
သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်၍နေ၏။ ထိုစဉ် လမ်းကြားတစ်ခု
ထဲ၌ လက်ထိပ်ခြေကျဉ်းများ ခတ်ထားသော အကျဉ်း
သားနှစ်ယောက်ကိုလက်နက်ကိုင်အစောင့်လေးယောက်
က သံကြိုးတန်းလန်းနှင့်ခေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။
အိုင်ဗင်သည် ဤသို့သံကြိုးတန်းလန်းနှင့် အကျဉ်းသား
ဦးကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေကျဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသို့မြင်
ရတိုင်း သူ့ရင်ထဲ၌ စာနာသနားစိတ်မပြင် ဘာလိုလို

ညာလိုလို စိတ်အနှောင့်အယှက်လည်း ဖြစ်ရတတ်မြဲဖြစ်၏။ သို့သော်သည်တစ်ကြိမ်၌မူ ထူးဆန်း၍ အမျိုးအမည်ခွဲခြားပြောမပြနိုင်သည့် ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို စိတ်တွင်ထိခိုက်ခံစားလာရလေသည်။ ငါသည်လည်း ဤလူများနည်းတူ ရွံ့ဇွက်တွေအကြား လက်ထိပ်ခြေကျဉ်းတန်းလန်းဆွဲကာ အကျဉ်းထောင်သို့ အပို့ခံရနိုင်သည်ဟူသော အတွေးတစ်ရပ် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ရုတ်ခြည်းရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စပြီး၍ အိမ်အပြန် စာပို့တိုက်အနီးတွင် ပုလိပ်အင်စပိတ်တော်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့လေသည်။ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် အင်စပိတ်တော်က သူ့အား နှုတ်ဆက်စကား ပြောကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက် အတူလမ်းကြိုလျှောက်လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ဤသည်မှာ အိုင်ဗင့်အဖို့ တစ်နည်းတစ်ဖုံသံသယဝင်စရာ ဖြစ်လာပြန်၏။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အကျဉ်းသားများနှင့် လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ အကြောင်းကို ခေါင်းထဲက ထုတ်မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ဘာရယ်မှန်းမသိသော စိုးရိမ်သောက တစ်ခုက သူ့ရင်ထဲတွင် ဖိစီးနေပြီး စာကို အာရုံစိုက်၍ မဖတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

ညနေစောင်းသောအခါ သူက မီးအိမ်ထွန်းနိုင်၊ ညရောက်တော့လည်း မအိပ်နိုင်။ သူ အဖမ်းခံရမည်သို့

ကြိုးတဲကာ အကျဉ်းထောင်ထဲ ဆွဲသွင်းခံရလိမ့်မည်ဟူ၍သာ တွေးတောနေမိသည်။ ယခင်က သူ ဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ခဲ့ဖူးကြောင်း သူသိသည်။ နောင်ကိုလည်း လူသတ်မှု၊ ခိုးမှု၊ မီးရှို့မှု ဘာတစ်ခုမှ ကျူးလွန်မိလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ အာမခံနိုင်သည်။ သို့နှင့်လည်း ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုခုထဲတွင် အမှတ်မထင် ပါဝင်ပတ်သက်မသွားနိုင်ပြီလော၊ မှားယွင်းပြီး အစွပ်အစွဲ မခံရနိုင်ပြီလော၊ တရားစီရင်ရေးတွင် အမှားအယွင်း ဖြစ်မသွားနိုင်သလော။ ထို့ပြင် 'အကျဉ်းထောင်ရယ်၊ လူမွဲဂေဟာရယ်က လုံးလုံးကင်းဝေးမယ်လို့ ဘယ်သူမှ ကံသေကံမမပြောနိုင်' ဆိုသော စကားလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လော။ ယနေ့တရားစီရင်ရေးလောကတွင် လုပ်နေကိုင်နေကြပုံတွေကလည်း အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်မည်ဆိုလျှင် များစွာဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေဖြစ်သွားလျှင်လည်း မည်သို့မှ အံ့ဩစရာမရှိသည့် အခြေအနေမျိုး။ တရားသူကြီး၊ ပုလိပ်အရာရှိ၊ ဆရာဝန် စသည့် လူတို့၏ စိတ်ဒုက္ခများနှင့် ဆက်စပ်လုပ်ကိုင်နေကြသူများမှာလည်း နေ့တစုဝ အတွေ့အကြုံများအရ အကျင့်ပါ အရေငွေကာ အမှုသည်တို့၏ အကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်လိုစိတ်ရှိသည် ဆိုဦးတော့ ရုံးလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအတိုင်းက လွဲ၍ လုပ်မပေးတတ်ကြတော့။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ

တို့မှာအိမ်နောက်ဖေး ကွက်လပ်တွင်သိုးများဆိတ်များကိုလည်လှီးသတ်ကာ သွေးမြင်၍မှ သတိမရနိုင်ကြသည့်လယ်သမား ယာသမားများနှင့် ဘာမှမခြားကြတော့။

တရားသူကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် အကြင်နာတရား ကင်းကာ ရုံးဆန်သော အမှုအကျင့်များ စွဲမြဲလာပြီ ဆိုပါက အပြစ်မရှိသော လူတစ်ယောက်အား တရားဥပဒေဆိုင်ရာ အခွင့်အလမ်းများကို ပိတ်ပင်ကာအလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ချမှတ်နိုင်ရေးအတွက် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအတိုင်း အချိန်ယူ လုပ်ဆောင်ရခြင်းမှလွဲ၍ အခြား ဆောင်ရွက်စရာမရှိတော့။ သူ့ကို လစာကြေးငွေပေးထားသည်မှာလည်း ဒါတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။ အားလုံး ပြီးစီးတော့မှ မိမိအတွက် တရားဥပဒေဆိုင်ရာ ရရှိခွင့်များကို ကာကွယ်ဖို့ တရားလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ဆိုသည်ကို မီးရထားလမ်းနှင့် မိုင်တစ်ရာငါးဆယ်လောက်ဝေးသော ဤမြို့သိမ်ဇနပုဒ်တွင် ကြံစည်အားထုတ်လေဦးတော့။ ပြီးလျှင် အများပြည်သူ လူထုဆိုသည်ကလည်း လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း၏ လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့် ဟူသည်ကို အဓိပ္ပာယ် ရှိသော အရာတစ်ခု၊ လူမှုရေးသဘောအရ တန်ဖိုးရှိသော အရာတစ်ခုဟူ၍ မမြင်တတ်ဘဲ၊ တရားသေ လွှတ်ခြင်းကဲ့သို့ တရားဥပဒေက သက်ညှာမှု ပြုလိုက်သည့်အခါမျိုးမှာပင် လက်

စား မချေလိုက်ရသည့်အတွက် ဒေါသ အမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်တတ်သေးရာ ဤပတ်ဝန်းကျင်မျိုး၌ တရားမျှတမှု ဟူသည်ကို တောင်းဆိုခြင်းသည်ပင် ရူးသွပ် မိုက်မဲရာ ကျချေဦးမည် မဟုတ်လော။

အိုင်ဗင် ဂရီမော့ဗ်မှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေပြီ။ မနက်အိပ်ရာမှ ထသောအခါ သူ့နဖူးမှာ ချွေးဖို့လျက်ရှိ၏။ ယခုအချိန်၌မူ သူ့စိတ်ထဲ၌ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် သူ့အား လာရောက်ဖမ်းဆီးကြတော့မည် ဟူ၍သာ စွဲမြဲလျက် ရှိလေပြီ။ မနေ့က အတွေးများသည် ယနေ့အထိ မပျောက်သေးဘူးဆိုပါက ယင်းအတွေးများထဲ၌ တကယ် အဖြစ်မှန်များ ပါ၍သာ ဖြစ်ရမည်၊ သို့မဟုတ်က ခေါင်းထဲသို့ အလိုအလျောက် ဝင်ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဟူ၍ သူက ဝေဖန်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့က တုံ့နေ တုံ့နေ လျှောက်သွားသည်။ ဒါသည် အလကား ကြိုကြိုက်မှု သက်သက် မဖြစ်နိုင်။ လူနှစ်ယောက် အိမ်နားတွင် ရပ်နေသည်။ တိတ်တိတ်ကလေး ရပ်နေသည်။ ဒီလူတွေ ဘာကြောင့် စကားမပြောကြသနည်း။

နောက်ပိုင်း နေ့ညများသည်ကား အိုင်ဗင်ဂရီမော့ဗ်အဖို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးသော နေ့ညများ ချည်းသာ ဖြစ်

တော့သည်။ သူ့အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသူမှန်သမျှ၊ သူ့ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာသူမှန်သမျှသည် သူလျှိုများ၊ စုံထောက်များချည်းသာ ဖြစ်လေတော့သည်။ နေ့စဉ်မွန်းတည့်ချိန်လောက် ရောက်တိုင်း ပုလိပ်အင်စပိတ်တော်သည် မြို့စွန်ရှိ နေအိမ်မှ ရဲဩာနသို့ မြင်းနှစ်ကောင်တပ်ရထားကို မောင်းနှင်ကာ ဂရိုမော့ပ်အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားမြဲဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုအခါ၌မူ သူ့ကိုမြင်တိုင်း အိုင်ဗင်၏ စိတ်၌ သူသည် မယုံသင်္ကာစရာ ကောင်းလောက်အောင် အမြန်ကြီး မောင်းနှင်သွားသည် ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ သူ့မျက်နှာအမူအရာ ထူးခြားပါသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြို့ထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ကောင် တွေ့ထားပြီဟု ကြေညာရန်အတွက် အလျင်စလိုသွားနေသည်ဟူ၍လည်းကောင်း အထင်ရောက်နေတော့သည်။ ဂိတ်တံခါးခေါက်သံ၊ လှေခေါ်ခေါင်းလောင်းတီးသံကြားတိုင်း အိုင်ဗင်မှာ လန့်ဖျပ်သွားတတ်သည်။ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးထံသို့ လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာလျှင်ကား သူ့မှာ ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်တော့၏။ ပုလိပ်အရာရှိ သို့မဟုတ် စစ်ပုလိပ် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့လေတိုင်း ပြီးပြကာ သူ့၌ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မရှိကြောင်း ပြသည့်အနေနှင့် လေချွန်နေတတ်လေသည်။ အဖမ်းခံရမည်ကို စောင့်မျှော်

နေရသောကြောင့် ညစဉ်ညတိုင်းမအိပ်ဘဲ အချိန်ကုန်ရလေသည်။ သို့သော် သူ့အိပ်နေသည်ဟု အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး အထင်ရောက်စေရန်အတွက် တစ်ညလုံး အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက် တခေါ်ခေါ်ဟောက်လိုက် လုပ်နေ၏။ သူတစ်ညလုံး မအိပ်မှန်း သိသွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာသာ ပြစ်မှုအတွက် ရတက်မအေးဖြစ်နေသည်ဟု မှတ်ယူသွားပါက ကြောက်စရာကောင်းသော သဲလွန်စရာသွားမည် မဟုတ်လော။ တကယ် လက်တွေ့အဖြစ်အပျက်များနှင့် ရိုးရိုးကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်မှုများက သူ့အား မိမိ၏ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများမှာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းခဲ့ကြောင်း၊ ရူးသွပ်မိုက်မဲစွာ ယုံမှားသံသယ လွန်ကဲနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ပြလျက် ရှိသည်။ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် လုံနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကာ ထောင်ထဲသို့ အသွင်းခံရမည့် အရေးကို တွေးကြောက်နေစရာ မလိုကြောင်း မိမိဘာသာ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လျှင် သိနိုင်၏။ သို့တစေလည်း တကယ် ယုတ္တိယုတ္တာရှိရှိ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလေလေ စိတ်တွင်းမှ ခြောက်လန့်ပင်ပန်းခြင်းဝေဒနာက ပို၍ပြင်းပြလာလေလေဖြစ်နေ၏။ သူ့အဖြစ်ကား ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ထူထပ်သော ဘောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် မိမိအတွက် တစ်နေရာစာ ရအောင် ရှင်းလင်းဖို့ကြိုးစားနေသော ယောဂီရသေ့တစ်

ယောက်နှင့် တူလှ၏။ များများအားစိုက်၍ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလေ တောက ပို၍ မြန်မြန်ထူထပ်ဝိုင်းရံလာလေ ဖြစ်တော့၏။ နောက်ဆုံး၌ကား အိုင်ဗင်သည် ခုခံတွန်းလှန်နေ၍လည်း အကျိုးမဲ့ အချည်းနှီးသာဖြစ်မည်ဟု နားလည်သဘောပေါက်ကာ ဆင်ခြင်တွေးဆခြင်းကို စွန့်လွှတ်လျက် မိမိကိုယ်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်လက်လျှော့ခြင်းလက်သို့ ပုံအပ်လိုက်တော့၏။

သူက လူအများကို ရှောင်ရှားကာ တစ်ယောက်ထီးတည်း နေဖို့ ကြိုးစား၏။ နဂိုကတည်းက ပျော်ရွှင်နှစ်ခြိုက်ခြင်း မရှိခဲ့သည့် သူ့အလုပ်ကို ယခုအခါ နည်းနည်းလေးမျှ သည်းညည်းမခံနိုင်ဘဲ ရှိလာ၏။ သူတို့က မိမိကို တစ်နည်းနည်းတစ်ဖုံဖုံ ထောင်ခြောက်ဆင်လိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်၍နေ၏။ သူ့အိတ်ထဲသို့ လာဘ်ငွေများ အမှတ်တမဲ့ ထည့်ကာ လူပုံအလယ်တွင် ဖမ်းပြမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် အစိုးရ စာချုပ်စာတမ်းများ လုပ်ရာတွင် မတော်တဆ တစ်ခုခုမှားယွင်းမိရာက စာချုပ်စာတမ်းအတုပြုလုပ်မှုဖြင့် အစွဲခံရမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ့်လက်တွင် သူတစ်ပါး ငွေကြေးများ ပျောက်ရှုမိမည်လော။ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်ပင် သူ့စိတ်က ယခုမှ အလွန်၍ အလွန်ထွင်တတ်နေကာ သူ့လွတ်လပ်ခွင့်၊

သူ့ဂုဏ်သရေတို့ကို ခြိမ်းခြောက်နိုင်မည့် အကြောင်းပေါင်း ထောင်ချီကာ စိတ်ကူးမိလေသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း သူ့မှာ အပြင်လောကနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးသဖြင့် စာအုပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားမှု သိသိသာသာကြီး လျော့ပါးသွားသည်။ ပြီးလျှင် မှတ်ဉာဏ်ကလည်း အားကိုးမရချင်ဖြစ်လာသည်။

နွေဦးပေါက်၍ နှင်းခဲများ ပျော်သောအခါ သချိုင်းကုန်း အနီးရှိ လျှိုထဲတွင် အတော်အတန် ပုပ်နေပြီဖြစ်သော လူသေအလောင်း နှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ အဘွားအိုကြီး ကစ်ယောက်နှင့် ကလေးငယ် တစ်ယောက်။ နှစ်ယောက်လုံးမှာ အသေဆိုးဖြင့် သေခဲ့ကြရကြောင်း အထောက်အထားများ တွေ့ရှိရ၏။ တစ်မြို့လုံးမှာ လူသေအလောင်းများနှင့် အမည်မသိ လူသတ်ကောင်များ အကြောင်းချည်းသာ ပြောနေကြလေသည်။ အိုင်ဗင်မှာ ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သင်္ကာမကင်း အဖြစ်မခံရစေရန် အတွက် မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးထားကာ တစ်မြို့လုံး ပတ်၍ လမ်းလျှောက်ပြလေသည်။ လမ်းတွင် အသိအကျွမ်းတွေ့သောအခါ သူ့မျက်နှာက ရုတ်တရက် ဖြူရော်သွားမည်၊ ထို့နောက် နီရဲလာမည်၊ ပြီးလျှင် ဤသို့ အားနဲ့ သောခုခံနိုင်စွမ်း မရှိသောသူများကို သတ်ဖြတ်ခြင်းထက် စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော ရာဇဝတ်မှုမျိုး မရှိတော့

၃၆ မေမြင့်

ကြောင်း အခိုင်အမာ ကြေညာပြောဆိုမည်။ သို့သော် မကြာမီမှာပင် ဤသို့ ဟန်ဆောင်နေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။ သူက ကြာကြာရှည်ရှည်ပင် နှိုင်းချိန် တွေးဆခြင်း မပြုတော့ဘဲ မိမိကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး၌ ရောက်ရှိနေသူတစ်ယောက်အဖို့ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး၏ မြေအောက်ခန်းတွင် ပုန်းအောင်းနေခြင်းထက် သင့်လျော်သော အလုပ် မရှိဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးနှင့် နောက်တစ်နေ့ ညချမ်းချိန်အထိ မြေအောက်ခန်းတွင် ပုန်းအောင်းနေပြီးသည့် နောက် တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးခိုက်အောင် အေးစက်လာ၍ သူခိုးတစ်ယောက်လို အသာလေး ခိုးထွက်ပြီး သူ့အခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ခန်းမလယ်၌ တစ်ညလုံး မတတ်တတ်ရပ်ကာ နားစွင့်နေသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် မလင်းမီမှာပင် အိမ်ရှင် မိန်းမကြီး၏ အခန်းသို့ မီးဖိုအသစ် ဆောက်မည့် အလုပ်သမားတစ်စု ရောက်လာသည်။ သူတို့ ဘာကိစ္စနှင့် လာကြကြောင်း အိုင်ဗင် ကောင်းကောင်း သိပြီးသား ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စိတ်က သူ့အား ထိုသူများသည် ရုပ်ဖျက်လာသော စုံထောက်များသာ ဖြစ်သည်ဟု အထင်ရောက်စေသည်။ သူက ဦးထုပ်မပါ ကုတ်အင်္ကျီမပါဘဲ အပြင်ဘက်သို့ အသာကလေး ထွက်လာပြီး လမ်းမပေါ် ရောက်သည်နှင့် တစ်

ပိုင်နက် လျှောက်၍ ပြေးတော့သည်။ ခွေးတွေက ဟောင်းကာ သူ့နောက်မှ လိုက်ကြသည်။ လူတစ်ယောက်က လည်း ဘာမှန်း မသိလိုက် အော်သည်။ နားထဲတွင် လေတိုးသံ တစ်ချို့မြည်လာသည်။ သူ့စိတ်၌မူ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ အကြမ်းဖက် အင်အားစုများအားလုံး သူ့နောက်က လိုက်နေကြပြီဟု ထင်မှတ်လျက် ရှိသည်။

သူ့ကို ဝိုင်း၍ ဖမ်းကာ အိမ်သို့ ခေါ်လာကြပြီး အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးအား ဆရာဝန် အခေါ်လွှတ်သည်။ ဆရာဝန် အန်ဒရေရာဂင် (သူ့အကြောင်း နောက်မှ များများ ပြောမည်) က ရေခဲအုပ်ပေးဖို့ မညှိုးပန်းနွယ် ဆေးရည် တိုက်ဖို့ ညွှန်ကြားပြီးလျှင် ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းကို ယမ်းခါလျက် အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးအား လူနာမှာ စိတ်ပြန်ကောင်းလာတော့မည် မဟုတ်သည့် အကြောင်း၊ စိတ်ဖောက်ပြန်တတ်သော သူ့အား မဖောက်ပြန်အောင် တားဆီး၍ မရနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ နောက်တွင် အိုင်ဗင်မှာ အိမ်၌ ဆေးဝါးကုသရန် စရိတ်စကမတတ်နိုင်သဖြင့် သူ့အား ဆေးရုံသို့ ပို့ကာ ကာလသားရောဂါသည် အဆောင်တွင် ထားလေသည်။ ထိုအခေါ်၌ သူက ညညမအိပ်၊ ထိန်းရသိမ်းရခက်ကား အခြားလူနာများအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသဖြင့် ရာဂင်

၃၈ ဖေမြင့်

၏ ညွှန်ကြားချက်အရ သူ့အား လူနာဆောင် အမှတ်
ခြောက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်လေသည်။

တစ်နှစ်တာအတွင်းမှာပင် အိုင်ဗင်ဂရီမော့ဗ်နှင့် သူ့
စာအုပ်များအကြောင်းကို မြို့သူမြို့သားများက မေ့မေ့
ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားကြလေသည်။ စာအုပ်များကို
အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးက အိမ်ဘေး ကနဖျင်းထဲရှိ စွပ်ဖား
လှည်းပျက်တစ်ခုထဲတွင် စုပုံထားရာ လမ်းထဲရှိကလေး
များ အလစ်ဆွဲကြသည်နှင့် ကုန်တော့၏။

၆

အိုင်ဗင်၏ လက်ဝဲဘက်က လူမှာ ဂျူးအဘိုးကြီး
မိုးဇက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ပြီ။ လက်ယာဘက်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်
ကား တစ်ကိုယ်လုံး အဆီတုံး အဆီခဲကြီးထဲသို့ ဝင်နေ
သလိုဖြစ်ကာ လုံးဝိုင်းလူနီးပါး ဖြစ်နေပြီး မျက်နှာပြင်
ကလည်း မညီသည့် ခံစားမှု အရိပ်အယောင်မျှ ပြသ
ဟော် မရဘဲ ပြောင်သလင်းကြီးဖြစ်နေ၏။ ပါးစပ်ထဲ ဝင်
လာသမျှကို ဝါးမျိုကာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေတတ်
သည့် ညစ်ထေးနံ့စော်သော ထိုသတ္တဝါကား အသိဉာဏ်
နှင့် အာရုံခံစားမှုတို့ ကင်းမဲ့ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။
အသက်ရှူကျပ်လောက်အောင် ပုပ်ဟောင် နံ့စော်သော
အနံ့အသက်တို့သည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ အစဉ်မပြတ်
ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

သူ့ကို သန့်ရှင်းဆေးကြောပေးရသူ နီကီတာက သူ့အား တအားတအား လွဲ၍ ရိုက်နှက်လေ့ရှိ၏။ သူက လက်သီးကိုပင် အလကား မထားပေ။ နီကီတာ၏ ရိုက်ပတ်ထိုးနှက်ခြင်းထက် ပို၍ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသည့် အခြင်းအရာတစ်ခုကား အသေကောင်ကြီးလို မလှုပ်မရှက်ဖြစ်နေသော ထိုသတ္တဝါသည်လေးလံသော စည်ပိုင်းကြီးတစ်လုံးလို အနည်းငယ် လိမ့်လိမ့်သွားတတ်သည်မှအပ ရိုက်ပတ်ထိုးနှက်ခြင်းကို အသံဖြင့် လည်းကောင်း၊ လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှုဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယုတ်စွအဆုံး မျက်စိ၏ အကြည့်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း တုံ့ပြန် လှုပ်ရှားမှု မပြုခြင်းပင်တည်း။

ပဉ္စမနှင့် နောက်ဆုံးဖြစ်သော အဆောင်သားသည် ကား စာတိုက်မှစာရွေးစာရေးဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ သူက ပိန်ပိန်ပါးပါး သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် အသွေးအမွှေးကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာကမူ မရိုးသားသော ဟန်ပန်အရိပ်အယောင် အနည်းငယ် ပေါ်သည်။ အသိဉာဏ်ရှိဟန် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချဟန်ရှိသော သူ့မျက်လုံးအစုံ၏ တောက်ပရွှင်လန်းသော အကြည့်ကို ထောက်၍ ဤလူ၌ အလွန်ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကောင်းသော အရေးကြီးသည့် လျှို့ဝှက်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလိမ့်မည်ဟု မှန်းဆနိုင်၏။ သူ၏

မွေ့ရာအောက်၌ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မပြဘဲ သိဝက်၍ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုရှိ၏။ ထိုသို့ ထုတ်ဖော်မပြခြင်းသည် သူ့ပစ္စည်းကို ယူငင်သွားမှာ ခိုးဝှက်သွားမှာ စိုးရိမ်၍ကား မဟုတ်၊ မဝင့်ကြွား မပလွှားလိုခြင်း ရှက်ရွံ့ခြင်းတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ သူက ပြတင်းပေါက်နားသို့ သွားကာ သူ့အပေါင်းအဖော်များကို ကျောခိုင်းရပ်ပြီး ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကို ရင်ဘတ်တွင် ကပ်၍ ခေါင်းငုံ့ကြည့်နေတတ်၏။ အကယ်၍ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူ့အနားသို့ သွားလိုက်ပါက သူက များစွာ ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်သွားပြီး ရင်ဘတ်က ပစ္စည်းကို ဆွဲဖြတ်ပစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့လျှို့ဝှက်ချက် ဘာဆိုသည်ကို မှန်းဆဖို့ မခက်လှပါ။

သူက အိုင်ဗင်ဂရီမော့စ်ကို မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ 'ခင်ဗျားတော့ ကျုပ်ကို ဂုဏ်ပြုစကား ပြောရလိမ့်ဦးမယ်ဗျို့။ ကျွန်တော့်ကို စိန်စတင်နစ္စလတ်စ် ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ တံဆိပ် ချီးမြှင့်ဖို့ ထောက်ခံလိုက်ကြပြီ၊ ကြယ်ပွင့်နဲ့ ဒုတိယအဆင့်ဗျ၊ ကြယ်ပွင့်နဲ့ ဒုတိယအဆင့် ဆုတံဆိပ်က နိုင်ငံခြားသားတွေကိုမှ ပေးတာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘော့ခြင်းချက်အနေနဲ့ ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာပဲ'

သူက နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိကာ ပြုံးပြုံး ပန်းကို တွန့်လေသည်။

‘ကျွန်တော်လဲ ဘယ်တုန်းကမှတော့ ရမယ်မထင်ဘူးပေါ့ဗျာ’

‘ကျွန်တော် အဲဒါတွေနားမလည်ဘူးဗျ’ အိုင်ဗင်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသိထားဖို့က ကျွန်တော်အနှေးနဲ့ အမြန်ဆိုသလို ရတော့မယ့်ဟာဗျ’ စာရွေးသမားဟောင်းက မျက်စိကိုမှေးကာ မလိုတမာမျက်နှာနှင့် ပြောလေ၏။ ‘ဆွီဒင် ဓူဝကြယ် တံဆိပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်တောင် ရအောင် ကြိုးစားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဖဲပြားအနက်ပေါ်မှာ အဖြူရောင် ကြက်ခြေခတ်နဲ့၊ သိပ်လှတာ’

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်မှာကဲ့သို့ မပြောင်းမလဲ တစ်သမတ်တည်း ဖြစ်နေသော ဘဝမျိုးကား ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ မနက်လင်းလျှင် အကြောသေနေသူ အဆီတုံးသတ္တဝါကြီးမှအပ ကျန်လူနာအားလုံးသည် ခန်းမထဲရှိ စည်ပိုင်းကြီးတစ်လုံးတွင် ဆေးကြောသုတ်သင်ကြသည်။ ထို့နောက် ဝတ်ရုံ အနားသားများနှင့် ပွတ်သပ်ကာ ခြောက်အောင် သုတ်သည်။ ထို့နောက် ဆေးရုံပင်မအဆောက်အအုံမှ နီကီတာ ယူလာခဲ့သည့် လက်ဖက်ရည်ကို သံဖြူမတ်ခွက်များနှင့် သောက်ကြသည်။ တစ်ယောက်လျှင် လက်ဖက်ရည် မတ်ခွက်နှင့် တစ်လုံးစီ ရသည်။ နေ့လယ်တိုင်သောအခါ ချဉ်တူးသော ဂေါ်ဖီရွက် ဆွပ်ပြတ်

နှင့် ကစီရည် သောက်ရသည်။ ညနေစောင်းသောအခါ နေ့လယ်က လက်ကျန် ကစီရည်ကို အကုန်ပြောင်အောင် သောက်ကြသည်။ ထိုစပဲကြား၌မူ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲမည်၊ အိပ်မည်၊ ပြတင်းပေါက်က အပြင်ကို ကြည့်မည်၊ အဆောင်ထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်မည်၊ ဘစ်နေ့တစ်နေ့သည် အတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။ စာရွေး စာရေးဟောင်းသည် ပင်လျှင် သည်ကြယ်ပွင့်များ သည်ဖဲပြားများ အကြောင်းပဲ ပြောလေသည်။

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်၌ မျက်နှာသစ် မြင်ရခဲသည်။ ဆရာဝန်က စိတ်ရောဂါသည် အသစ် လက်မခံသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ အရူးထောင်များကို လိုက်ကြည့်ချင်တတ်သည့် လူမျိုးကလည်း ရှားဘိခြင်း။ ဆတ္တာသည် ဆယ်မီယွန်တစ်ယောက်သာ အဆောင်သို့ နှစ်လ တစ်ကြိမ် ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ သို့သော် အဆောင်သားများ၏ ဆံပင်ကို သူ ဘယ်လိုညှပ်သည့်အကြောင်း၊ နီကီတာက ဘယ်လို အကူအညီပေးသည့်အကြောင်း၊ အမူးသမား ဆတ္တာသည်၏ ပြုံးနေသောရုပ်ကို မြင်လိုက်ရန်နှင့် လူနာများ မည်ကဲ့သို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လွှားကြသည် ဆိုသော အကြောင်းများကိုကား ချန်လှပ်ခဲ့ပေတော့မည်။

ဆတ္တာသည်က လွဲလျှင် အဆောင်ထဲသို့ တစ်ရံ

၄၄ ဖေမြင့်

တစ်ဆစ်မျှ ဝင်ရောက်လာသူ မရှိတော့ချေ။ လူနာများမှာ နီကီတာ၏ မျက်နှာမှ အပ ဘာမျှ ကြည့်စရာ မရှိသော ဘဝနှင့်ပင် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ယိုယွင်းပျက်သုဉ်းကာ မွှေ့လင့်ချက် ကုန်ဆုံးလျက်ရှိလေသည်။

မကြာခင်ကလေး၌ကား ထူးဆန်းသော ကောလာဟလ သတင်းတစ်ရပ်သည် ဆေးရုံပင်မ အဆောက်အဦ တစ်ခွင်၌ ပျံ့နှံ့၍ လာသည်။ ထိုကောလာဟလ၏ အဆို အရကား ဆရာဝန်သည် လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက် သို့ မှန်မှန်သွားရောက်လျက်ရှိသည် ဟု၍ ဖြစ်သတည်း။

၅

ထူးဆန်းသော ကောလာဟလ သတင်း။

ဒေါက်တာအန်ဒရေရာဂင်သည်လည်း သူ့နည်းနှင့် သူမှတ်သားလောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ငယ်စဉ်က အလွန်ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၍ ၁၈၆၃ ခုနှစ် အထက်တန်းကျောင်းမှ ထွက်ပြီးသည့်နောက် ကျမ်းစာကျောင်းသို့ တက်ရောက် နေ ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်ဟု အဆိုရှိ၏။ သို့သော် သူ၏ ဖခင် ဖြစ်သူ အမ်ဒီဘွဲ့ရ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးက သူ၏ စိတ်ကူး နည်းမှန်းချက်များကို မညာမတာ ပြက်ရယ်ပြုခဲ့ပြီး ဘုန်းကြီး ဝတ်ပို့ စိတ်ကူးကို မဖျောက်ပါက သူ့အား သားအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်မည်ဟု သတိပေးခဲ့သည် ခဲ့၏။ ထိုအဆို မည်မျှမှန်သည် မမှန်သည်ကို အပိုင်အမာ မပြောနိုင်။ သို့သော် ဒေါက်တာရာဂင် ကိုယ်တိုင်ကမူ မိမိသည်

ဘယ်သောအခါကမှ ဆေးသမား လုပ်လိုစိတ် မရှိခဲ့ကြောင်း၊ မည်သည့်သိပ္ပံပညာကိုမျှလည်း စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြောင်းကို လူရှေ့သူရှေ့၌ မကြာခဏ ဖွင့်ဟ ပြောကြားခဲ့ဖူး၏။ သူ့ခံစားချက် မည်သို့ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ သူကား ဘုန်းကြီးမဝတ်ဖြစ်ခဲ့။ ဆေးပညာသင်တန်းကိုသာ ပြီးဆုံးအောင် တက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းကာလများတွင်လည်း ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသည့် လက္ခဏာတစ်စုံတစ်ရာ မပြခဲ့ပေ။ တကယ်၌လည်း သူသည် ယခုအချိန်၌ရော ဆရာဝန် ဖြစ်စေ၊ ကပါ ဘုရားသခင် တပည့်သား မြေးတစ်ယောက်၏ ရုပ်လက္ခဏာမျိုး မရှိခဲ့ချေ။

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ကိုယ်ကာယနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း မျက်နှာကြောင့် ရာဂင်မှာ လယ်သမားတစ်ယောက်နှင့် သာ၍ တူနေသည်။ ထို့အပြင် သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပိပြားပြား ဆံပင်နှင့် မပြေပြစ်သော ကိုယ်ကာယကြောင့် တူချင်းတူရလျှင် အစားကြီးပြီး စိတ်တို၍ အပြောအဆို ကြမ်းတမ်းသည့် ခရီးဝေးလမ်းမ စားသောက်ဆိုင်ရှင်တစ်ယောက်နှင့် တူနိုင်လေသည်။ တင်းမာသောသူ မျက်နှာ၌ သွေးကြောပြာပြာများ ယုတ်သန်း၍ နေ၏။ မျက်လုံးများက သေးငယ်ကာ နှာခေါင်းက နီမြန်း၏။ ပခုံးကျယ်ကျယ် အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်းနှင့် လက်ဖဝါးခြေဖဝါးကြီးများကို ကြည့်၍ သူ့လက်သီးတစ်ချက် မိ

လိုက်လျှင် မည်သူမဆို တစ်ဒင်္ဂ မေ့လျော့သွားနိုင်မည် ထင်ရ၏။ သို့သော် သူလမ်းလျှောက်သောအခါ၌ကား ခြေသံတိုးတိုးဖွဖွကလေးနှင့် ကြမ်းပြင်ကို မရဲတရဲနင်းကာ လျှောက်တတ်၏။ ကော်ရစ်ဒါ၌ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပါက ထိုသူအား အရင်လမ်းဖယ်ပေးပြီး 'ဆောရီး' ဟုပြောတတ်သည်။ အသံကလည်း သူ့နှုတ်က ထွက်လျှင် အသံကျယ်ကျယ်ဩဩကြီး ထွက်မည် ထင်ရသော်လည်း တကယ်၌မူ စူးစူးသေးသေးနှင့် ခပ်တိုးတိုးဖြစ်လေသည်။ သူ၏ လည်ကုပ်ပေါ်၌ မြင်းဖုတစ်ခုရှိနေသဖြင့် သူ့မှာ ကြွေတိုက်ထားသော ကော်လာမာမာကြီးများကို မဝတ်နိုင်ဘဲ နူးညံ့သော ချည်ထည် လိုင်နင်ထည်များကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိသည်။ (ခွဲ၍ ပြောရလျှင် သူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် လုံးဝ မတူပေ။ အဝတ်တစ်စုံတည်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝတ်သည်။) နောက်ဆုံး သူဝယ်နေကျ ယေဟုဒီဆိုင်က ဝတ်စုံအသစ် ယူဝတ်ပြန်သောအခါလည်း စဝတ်ကတည်းကပင် ယခင်အဟောင်းနှင့်မခြား နှမ်းနှမ်းကြေကြေသာ ဖြစ်၏။ လူနာကြည့်ချိန်၌လည်း ငည်းအင်္ကျီ၊ ညစာစားတော့လည်း ဒါ၊ အသိမိတ်တွေ့ဆီ အလည်အပတ် သွားတော့လည်း ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျ မခံလို၍ကား မဟုတ်။

သူ့ရုပ်သူ့ရည် ဘယ်လိုနေသည်ကို ဂရုစိုက်လေ့ မရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ဤမြို့သို့ဒေါက်တာရာဂင် အလုပ်လက်ခံရန်ရောက်ရှိလာစဉ်က ကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးရုံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အခြေအနေ ဆိုးရွားလျက်ရှိသည်။ လူနာခန်းများ၊ ကော်ရစ်ဒါများအပြင် ဆေးရုံဝင်းထဲ၌ပါ အသက်ရှူကျပ်လောက်အောင် အနံ့အသက်များ အလွန်ဆိုးရွားနံ့စော်လျက်ရှိ၏။ ဆေးရုံအလုပ်သမားများ၊ သူနာပြု ဆရာမများနှင့် ၎င်းတို့၏ သားသမီးများမှာ လူနာဆောင်များထဲတွင်ပင် လူနာများနှင့် ရောနှောအိပ်စက်နေကြသည်။ ပိုးဟပ်များ၊ ကြမ်းပိုးများ၊ ကြွက်များ သောင်းကျန်းကြသဖြင့် ဆေးရုံ၏ အခြေအနေမှာ နေမဖြစ်လောက်အောင် ဆိုးရွားလျက်ရှိကြောင်း လူတိုင်းက ညည်းညူလျက်ရှိလေသည်။ ခွဲစိတ်လူနာခန်း၌ အနာမီးအနာလျှံများ အမြဲဖြစ်ပွားလျက်ရှိ၏။ ဆေးရုံတစ်ရံလုံးတွင် ခွဲစိတ်ခွာ နှစ်ချောင်းသာရှိသည်။ ပြဒါးတိုင်ကားတစ်တိုင်မျှ မရှိချေ။ ရေချိုးစည်ပိုင်းများ၌ ရိက္ခာအာလူးများ သိုလှောင်ထား၏။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ သူနာပြုဆရာမချုပ်နှင့် အလုပ်သမားခေါင်းတို့မှာ လူနာများထံမှ ဖြတ်စားနေကြလေသည်။ ရာဂင်အရင်က ရှိနေသော ဆရာဝန်ကြီးမှာ ဆေးရုံသုံး အရက်ပြန်များကို မှောင်ခိုရောင်း

ချသည်။ သူနာပြုဆရာမများ၊ အမျိုးသမီးလူနာများနှင့် ဆောင်ကြာမြင့်ဖွင့်၍ နေခဲ့သည်။ ဤသို့ ထင်ရာစိုင်း လုပ်နေကြသော အဖြစ်ကို မြို့ထဲက လူများအားလုံး သိသည်သာဖြစ်၏။ သူတို့က သည့်ထက်မကပင် ချဲ့ကား၍ ပြောကြသေး၏။ သို့သော် ဤကိစ္စများမှာ သူတို့အတွက် ဂရုစိုက်စရာ မဟုတ်။ တချို့က ဆိုလျှင် ဤဆေးရုံမှာ 'တောက လယ်သမားများနှင့် မြို့ထဲက ဆင်းရဲသားများသာ တက်သော ဆေးရုံဖြစ်သည်။ သူတို့အနေနှင့် ဆေးရုံကို အပြစ်ပြောပိုင်ခွင့် မရှိ၊ ဆေးရုံ အခြေအနေမှာ သူတို့အိမ်ထက်တော့ အပုံကြီး သာသေးသည်။ သူတို့ကို ကြက်သား ငှက်သားတွေနှင့် ဘယ်သူကျွေးထားနိုင်မည်နည်း' ဟု ဆိုကြသည်။ တချို့ကလည်း မြို့အနေနှင့် နယ်မြေကောင်စီ၏ အထောက်အပံ့မရဘဲ ဆေးရုံကောင်းကောင်း တည်ထောင်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်၊ ဘယ်လောက်ပင် ဆိုးသည်ဖြစ်စေ လုံးဝ မရှိသည်နှင့် စာလျှင်တော့ ဆေးရုံတစ်ရံရှိနေခြင်းအတွက် ဝမ်းသာကြရမည်သာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ တစ်ဖက်၌လည်း နယ်မြေကောင်စီအဖွဲ့သစ်က မြို့တွင် ဆေးရုံတစ်ရံရှိပြီးဖြစ်ရာ ဤနေရာ၌ ဆေးရုံသစ်တစ်ရံ ထပ်ဖွင့်ဖို့ ရန်ပုံငွေ ထုတ်မပေးနိုင်ဟု ငြင်းဆန်ခဲ့လေသည်။

အန်ဒရေရာဂင်က ဆေးရုံကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး

ဒေါက်တာရာဂင်က ဘယ်အရာမဆို အသိဉာဏ်ရှိရိုးရိုးသားသား လုပ်တာမှ ကြိုက်တတ်၏။ သို့သော်လည်း လက်အောက်ငယ်သားများ ထိုသို့ ရိုးရိုးသားသားဆင်ဆင်ခြင်ခြင် အလုပ်လုပ်လာအောင် သိမ်းသွင်းနိုင်ဖို့အတွက်ကား သူ၌ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုနှင့် တည်ကြည်ခြင်းတို့ လျော့နည်း၍ နေ၏။ သူ၌ အသိနဲ့ပေးခြင်း၊ စားမြစ်ခြင်း၊ အတင်းအကျပ် စေခိုင်းခြင်းတို့ကို လုပ်

ဆောင်မည့်သဘာဝသည် မွေးကတည်းကပင် ချို့တဲ့၍ လာခဲ့၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ လေသံမာမာ စကား ပြောခြင်း၊ ဩဇာပေးခိုင်းစေခြင်းတို့ကို လုံးဝရှောင်ကြဉ် ပါမည်ဟု သစ္စာပြုထားသည်နှင့် တူလှ၏။ ‘ဒီဟာ ဖော့ ပါ’၊ ‘ဟိုဟာ ယူခဲ့ပါ’ ဆိုသော စကားမျိုး ပြောရမှာ သူ့ အတွက် အလွန်ခက်ခဲ၏။ ဗိုက်ဆာသောအခါ၌ သူက စားဖို့မျိုးထဲ သွားကာ ရှိုးတိုးရှုန်တန်နှင့် ချောင်းတစ်ချက် နှစ်ချက် ဟန့်ပြီးမှ ‘ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဖက်ရည် နည်းနည်းလောက် ရနိုင်မလား မသိဘူး’ ဒါမှမဟုတ် ‘အခုအချိန် ညစာစားချင်ရင် ရနိုင်မလားဗျာ’ စသည် ဖြင့် ပြောတတ်၏။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအား ခင်ဗျား ခိုးမလုပ်ပါနှင့်တော့ဟု ပြောဖို့၊ သို့မဟုတ် ရာထူးမှ ထုတ်ပစ်ဖို့ သို့မဟုတ် မလိုအပ်လှသော ထိုရာထူးကို ဖျက်သိမ်းပစ်ဖို့မှာမူ သူ့အင်အားနှင့် မတန်ဘဲ ရှိလေသည်။ သူ့ကို ဝိုင်း၍ ညာကြ မြှောက်ပြောကြသော အခါမျိုး၊ ဘယ်လိုမှ မမှန်ကန်ကြောင်း သိသာလှသည့် ပြေစာမျိုးကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသည့်အခါမျိုးတွင် သူ့မျက်နှာမှာ ပြုတ်ထားသော ပုစွန်ထုပ်လို ရဲရဲနီလာလေ့ရှိသည်။ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတာယ်ဟု ခံစားနေရလျက်ကပင် သူက လက်မှတ်ထိုးဆွဲလိုက်သည်သာ ဖြစ်၏။ လူနာများက အစားအသောက် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မရကြောင်း၊ ဆရာမများ ဆက်ဆံပုံမကောင်းကြောင်း တိုင်ကြား ပြောဆိုသော အခါမျိုးတွင် သူ့မှာ ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ကာ အပြစ်မကင်းဟန် ဖြင့် ညည်းတွားတတ်လေသည်။ ‘ဟုတ်ကဲ့ဗျာ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကြည့်ပါဦးမယ်၊ တစ်ခုခုနားလည်မှု လွဲကြတာ နေမှာပါ ခင်ဗျာ’

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက် ၅၃

အစတွင် ဒေါက်တာရာဂင်သည် အလုပ်ကို သဲသဲ မဲမဲ ဖိ၍ လုပ်သည်။ မနက်ကစ၍ ညစာစားချိန်တိုင်အောင် လူနာများကို အဆက်မပြတ် ကြည့်သည်။ ခွဲစစ်ရာရှိတာ ခွဲသည်။ ကလေးပင် မွေးပေးသည်။ မိန်းမကြီးများက ဒေါက်တာရာဂင်သည် လူနာအား မေးမြန်းပုံ စမ်းသပ်ပုံ အလွန်ကောင်းကြောင်း၊ ရောဂါ ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရာ၌ အလွန်တော်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးရောဂါ နှင့် ကလေးသူငယ် ရောဂါဘက်တွင် ထူးချွန်ကြောင်း ပြောဆိုကြသည်။ သို့သော် သည်အလုပ်တွေချည်း နေ့တစ်နေ့လုပ်နေရပြီး လုပ်သမျှလည်း အကျိုးမထင်ကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နေရသောအခါ ရာဂင်မှာ အလုပ်၌ စိတ်ဝင်စားမှု သိသိသာသာ လျော့ပါး၍ လာခဲ့လေသည်။ ယနေ့အဖို့ လူနာ သုံးဆယ်လောက် ကြည့်လိုက်သည် ဆိုပါစို့။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကြည့်ပါဦး။ သုံးဆယ်ငါးဆယ့်ကံ။ သည့်နောက် လေးဆယ်ဖြစ်လာမည်။ သည်လိနှင့် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်။ ပြီးတော့

လည်း မြို့၏ လူအသေအပျောက်နှုန်းမှာ ကျသည်ဟူ၍ မရှိ။ လူမမာများကလည်း လာပြီးရင်း လာရင်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် တစ်မနက်စာအတွင်း လူနာလေးဆယ် ခန့်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကုသပေးဖို့ ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သောအလုပ် မဟုတ်လေရာ မလွဲမရှောင်သာ ညာဝါးဖြိုးဖြန်းရလေသည်။ ပမာအားဖြင့် သူ၏ နှစ်ချုပ် အစီရင်ခံစာတွင် လူနာတစ်သောင်းနှစ်ထောင်အား စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားသည် ဆိုပါစို့။ တကယ်လက်တွေ့၌ လူပေါင်း သောင်းနှစ်ထောင်မှာ အလိမ်အညာခံလိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ရောဂါသည်းသော လူမမာများကို ဆေးရုံတင်ကာ ဆေးပညာ အဆိုအမိန့်များ အတိုင်း ကုသပေးဖို့မှာလည်း ဆရာဝန်က တတ်ကျွမ်း နားလည်သည့် ထားဦးတော့၊ ဘာပစ္စည်းပစ္စယမှ မရှိသည့် ဤအခြေ၌ မည်သို့မျှ မစွမ်းဆောင်နိုင်။ အကယ်၍ သူက ဤအခြေအနေတွေကို ကြည့်ကာ တရားသဘောနှင့် ဆင်ခြင်၍မနေဘဲ အခြားသော ဆရာဝန်များကဲ့သို့ သမားဝါဒ အတိုင်း တိတိကျကျ လုပ်မည်ဆိုဦးတော့၊ ဆေးရုံ၌ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိဖို့၊ အနံ့အသက်ဆိုးများအစား လေကောင်း လေသန့် ရရှိဖို့၊ ဂေါ်ဖီရွက်ပုပ်များနှင့် လုပ်ထားသော ဟင်းချိုအစား လတ်ဆတ်ကောင်းမွန်သော အစားအစာများ ရရှိဖို့၊ သူခိုးတစ်စု နေရာတွင် သင့်တော်သော

လက်အောက်ငယ်သားများ ရရှိဖို့ စတာတွေက အရင်ဆုံး ရှိဦးမှ။

ပြီးတော့လည်း သေခြင်းတရား ဆိုသည်မှာ လူတိုင်းအတွက် တရားဝင် မူမှန်နိဂုံးဖြစ်နေမှတော့ ဘာကြောင့် လူတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ချင်နေရမည်နည်း။ ဈေးရောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အသက်ငါးနှစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆယ်နှစ် ရှည်လာတာနဲ့ မရှည်တော့ဘဲ ရပ်ဆိုင်းသွားတာနဲ့ မှာ ဘာခြားနားမှု ရှိမည်နည်း။ ပြီးတော့လည်း ဆေးပညာ၏ ရည်မှန်းချက်သည် လူတို့အား ဝေဒနာတင်းပ အောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ဖြစ်သည်ဆိုပါစို့။ ယင်းသို့ ဝေဒနာကို ပျောက်အောင် လုပ်ခြင်းသည် မှန်၏၊ မမှန်၏ စဉ်းစားဖို့ လိုလာပြန်သည်။ ပထမတစ်ချက် စဉ်းစားစို့က ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းဖြင့်သာ လူသည် ပြည့်ဝမှန်ကန်လာနိုင်သည်ဟု ဆိုကြသည် မဟုတ်လော။ ထို့ပြင် လူသည် ဆေးပြားများ ဆေးရည်များ အားကိုးဖြင့် ဝေဒနာကို ကင်းပ စေနိုင်သည် ဆိုပါက၊ အပြားပြားသော ဘေးဒုက္ခများမှ လွတ်မြောက်ရုံသာမက ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းကိုပါ ညွှန်ပြသည့် ဘာသာတရားနှင့် ဒဿနများကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ကုန်ကြပေလိမ့်မည်။ ပုဂ္ဂလိကလည်း မလွယ်လွန်မိက ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရ၏။ ဟိန်းခမျာသည်း အကြောသေ ရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် နှစ်ပေါင်း

၅၆ မေမြင့်

များစွာ နေခဲ့ရသည်သာ။ ထို့ကြောင့် အကယ်၍ အန်ဒရေ ရာဂင် ဖြစ်စေ၊ ဦးဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်စေ၊ ဘယ်သူ့ကို ဖြစ် ဖြစ်၊ နဂိုကတည်းက အနှစ်သာရမရှိခဲ့သော ဘဝမှ မကျန်း မာခြင်း ဆင်းရဲခြင်းတို့ကိုပါ ဖယ်ရှားလိုက်မည် ဆိုပါက သူ့ဘဝမှာ အမီးဗား ပိုးတစ်ကောင်လို အဓိပ္ပာယ် လုံးဝ ကင်းမဲ့သွားတော့မည် မဟုတ်သလော။

ဤသို့သော ဆင်ခြင်မှုများအားဖြင့် ဒေါက်တာ ရာဂင်မှာ စိတ်ဓာတ် ကျသထက် ကျဆင်းကာ၊ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ပဲခုံးကိုသာ တွန့်လျက်နေ၏။ ဆေးရုံသို့လည်း နေ့စဉ်မှန်မှန် မသွားတော့ချေ။

၆

သူ၏ နေ့စဉ်အလုပ်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ နံနက် ရှစ် နာရီလောက်တွင် အိပ်ရာမှ ထသည်။ အဝတ်အစား လဲ ပြီးလျှင် နံနက်စာ စားသည်။ ထိုနောက် စာကြည့်ခန်း တွင် ထိုင်ချင်ထိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးရုံသို့ လျှောက်မည်။ ပြင်ပလူနာများမှာ ကျဉ်းမြောင်းမှောင်မည်းသည့် စင်္ကြံ ထဲတွင် သူ့ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ သူနာပြုဆရာမ များ၊ လူနာစောင့်များက သမံတလင်းတွင် တဂေါက် ဂေါက် တဝှပ်ဝှပ်နှင့် အပြေးအလွှား သွားနေကြသည်။ အသားအရေ ခြောက်ခန်း ပိန်ချုံးနေသော လူမမာများက ဆေးရုံအဝတ်များနှင့် ဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ လူနာခန်းများထဲမှ လူသေအလောင်းများ၊ အညစ်အကြေး အိုးများကို သယ်ထုတ်လာသည်။ ကလေးများက ငိုကြ သည်။ လေအေးက ရှေ့တိုက်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း

ပွယ်ကောင်းသော ဤပတ်ဝန်းကျင်သည် စိတ်ထိခိုက်လွယ်သော လူနာများ၊ အထူးသဖြင့် ပျားနာနေသူများနှင့် အဆုတ်ရောဂါသည်များအတွက် မသက်မသာဖြစ်စရာ ကောင်းလှကြောင်း ဒေါက်တာ ရာဂင် ကောင်းကောင်း သိလေသည်။ သို့သော် သူကကော ဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

လူနာကြည့်ခန်းတွင် အလုပ်သမားခေါင်း ဆာဂျီနှင့် တွေ့သည်။ ဆာဂျီမှာ အရပ်တိုတို ဝဝပိုင်ပိုင် ဖြစ်သည်။ ပွဖောင်းသော သူ့မျက်နှာ၌ မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ပြောင်စင်အောင် ရိတ်ကာ ကျကျနန ပွတ်တိုက်ဆေးကြောထား၏။ သူက ခပ်ပွပွ ဝတ်စုံအသစ်ကို ဝတ်လျက် သွားပုံ လာပုံကလည်း သိမ်မွေ့လေရာ ဆေးရုံအလုပ်သမားထက် လွတ်တော်အမတ်နှင့်သာ ပို၍တူလေသည်။ မြို့ထဲ၌ သူ့ထံတွင် လေးလေးစားစား ဆေးဝါးကုသခံကြသူ အများအပြားရှိရာ ဆာဂျီစိတ်၌ သူ့ကိုယ်သူ အပြင်တွင် ဆေးကုသခြင်း မရှိသော ဒေါက်တာ ရာဂင်ထက် ပို၍ တတ်ကျွမ်းသည်ဟု အထင်ရောက်လျက်ရှိ၏။

လူနာကြည့်ခန်း၏ ထောင့်တစ်ခုတွင် ဘုရားစင်ကြီး တစ်စင်ရှိသည်။ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် မီးအိမ်ကြီး တစ်လုံး ထွန်းညှိထားသည်။ ၎င်းအနီးတွင်ကား ဖယောင်းတိုင် စင်တစ်ခု ရှိလေသည်။ နံရံပေါ်၌ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းတော်

ကြီး ရုပ်ပုံများ၊ ဆဗီယာတိုဂေါ်စ် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို နောက်ခံပြု ရေးဆွဲထားသော ရှုမျှော်ခင်းပုံ ကားချပ်တစ်ခုနှင့် ဘုရားပန်းကုံးများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ဆာဂျီမှာ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူ၊ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်မှု အစဉ်အလာများကို နှစ်ခြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ဘုရားစင်မှာ သူ့ပိုက်ဆံနှင့် သူ့ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ နောက်တိုင်း လူနာတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ဆာလံကျမ်းကို အော်ဖတ်ခိုင်းသည်။ ထိုနောက် သူက အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိထားသည့် ခွက်ကို ကိုင်ကာ လူနာဆောင်များကို လှည့်လေသည်။

လာပြသော လူနာက အလွန်များသည့်အပြင် အချိန်လည်း သိပ်မရသဖြင့် ဒေါက်တာ ရာဂင်မှာ လူနာများအား တတ်နိုင်သမျှ မေးခွန်း အနည်းဆုံး မေးမြန်းပြီး ကြက်ဆူဆီ သို့မဟုတ် လိမ်းဆေးတစ်ခုခု ပေးသည်။ သူက ကုလားထိုင်တွင် မေးထောက်၍ ထိုင်ကာ ငိုငံတွေ ငေးမောရင်း မေးနေကျ မေးခွန်းများကို ပါးစပ်က မေးသည်။ ဆာဂျီက သူ့အနားတွင် ရပ်ကာ လက်ဝါးများကို ပွတ်သပ်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်ဝင်ထောက်ကာ အနှောင့်အယှက်ပေး၍ နေလေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ကြတာ၊ စိတ်အကွရောက်ကြတာတွေဟာ မဟာ ကုသုဏ္ဍာရှင် ဘုရား

သခင်ကို အမှန်တကယ် ကြည်ညိုကိုးကွယ်မှုမပြုကြလို့ပါ။ အဓိကအကြောင်းက ဒါပါပဲ'ဟု သူက ရှင်းပြနေသည်။

ဒေါက်တာရာဂင်ဆေးရုံ၌ ခွဲစိတ်ကုသခြင်းမပြုလုပ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူက သွေးကိုမြင်ရုံနှင့်ပင် မသက်မသာဖြစ်တတ်နေချေပြီ။ ကလေးတစ်ယောက်အား လည်ချောင်း၌ ဘာဖြစ်နေသလဲကြည့်ရအောင် ပါးစပ်ဟခိုင်းသည့်အခါမျိုး ကလေးက အော်ဟစ် ငိုယိုကာ သူ့အား တွန်းဖယ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားမည်ဆိုပါစို့။ ကလေးငိုသံကြောင့် ရာဂင်မှာ မူးနောက်နောက်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်များ ဝဲလာပြီး ဆေးစာတစ်ခု မြန်မြန် ရေးကာ ကလေးအမေအား ကလေးကို ခေါ်ယူသွားဖို့ လက်ပြလိုက်လိမ့်မည်။

လူနာစကြည့်ပြီး ဆိုသည်နှင့် သူက လူနာတို့၏ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ အပြောရအဆိုရခွကျခြင်း၊ ဟန်များလွန်းသောသူ့လက်ထောက်ဆာဂျီ၏ ဝင်ရောက်ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ခြင်းများ၊ နံရံပေါ်က ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီးရုပ်များနှင့် သူကိုယ်တိုင်ဤလူများအား နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် မေးလာခဲ့သော မေးခွန်းများကို ငြီးငွေ့သောစိတ်တို့က လွှမ်းမိုးလာကာ လူနာလေးငါးယောက်ကြည့်ပြီး

သည်နှင့် ကျန်လူများကို ဆာဂျီအား လွှဲခဲ့ကာ ထပြန်တော့သည်။

ထိုအချိန်မျိုး၌ မိမိမှာ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဆေးရုံပြင်ပ ဆေးကုသောအလုပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မလုပ်ဘဲ နေခဲ့၍ မည်သူမျှ မိမိအိမ်သို့ လာရောက် နှောင့်ယှက်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိကာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မိတတ်မြဲ ဖြစ်၏။ အိမ်ရောက်လျှင် စာကြည့်ခန်းသို့ တန်းဝင်ကာ စားပွဲ၌ ထိုင်၍ စာဖတ်တော့၏။ သူသည် စာကို အကြီးအကျယ် ဖတ်သူ၊ ခုံခုံမင်မင် ဖတ်သူဖြစ်သည်။ သူ ရသမျှ ပိုက်ဆံ၏ တစ်ဝက်မှာ စာအုပ်ဖိုးဖြင့် ကုန်သည်။ သူ့အခန်း ခြောက်ခန်းအနက် သုံးခန်းမှာ စာအုပ်များ မဂ္ဂဇင်းများဖြင့် ရှုပ်ထွေးပြည့်ကျပ်၍ နေလေသည်။ သမိုင်းကျမ်း၊ ဒဿနကျမ်းများကို သူ အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်နှင့် ဆိုင်သော စာအုပ်စာတမ်းဟူ၍ကား အပတ်စဉ် မှန်မှန် ယူသည့် သမားတော်စာစောင် တစ်ခုသာ ရှိ၏။ ထိုစာစောင်ကိုလည်း နောက်ဆုံးစာမျက်နှာမှသာ စ၍ ဖတ်လေ့ရှိသည်။ သူက စာကို နာရီပေါင်း များစွာ ကြာအောင် အရပ်အနားမရှိ ဖတ်သည်။ ဘုံသို့ ဖတ်သော်လည်း သူ့မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ခံရှိချေ။ သူ စာဖတ်ပုံမှာ ယခင်အိုင်ဗင်ဂရီမော့စ်လို လာကို အရွေးအချယ်

မရှိ တရကြမ်း ဖတ်ပုံဖတ်နည်းမျိုး မဟုတ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း စနစ်တကျ ဖတ်သည်။ မကြိုက်သော စာပိုဒ်များ၊ မရှင်းလင်းသော စာပိုဒ်များကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။ သူဖတ်နေသော စာအုပ်အနီး၌ ဗောဒကာ အရက်ပုလင်းတစ်လုံး အမြဲရှိတတ်သည်။ အရက်ပုလင်းအနီးတွင် သခွားသီး ဆားစိမ် သို့မဟုတ် အခြားသစ်သီး ဆားစိမ် တစ်ခုခု ရှိတတ်၏။ သခွားသီးကို ပန်းကန်ပြားနှင့် မထည့်ဘဲ သက္ကလပ် စားပွဲခင်းပေါ်၌ သည်အတိုင်း တင်ထား၏။ နာရီဝက်တစ်ခါလောက် မျက်စိကို စာအုပ်က မခွာဘဲ ဗောဒကာ တစ်ဖန်ခွက်ငှဲကာ မော့ချသည်။ ပြီးလျှင် သခွားသီးကို လှမ်းဆွဲကာ တစ်ကိုက်ကိုက်သည်။

သုံးနာရီလောက်ရှိလျှင် သူက မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ သတိဝီရိယနှင့် သွားကာ ချောင်းတစ်ချက်နှစ်ချက်ဟန် ပြီးနောက် 'ဒါရီယာရေ၊ ကျွန်တော့်အတွက် စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်မလားဗျာ'ဟု ပြောမည်။ စားချင့်စဖွယ် မရှိ အရသာလည်း မရှိသော အစာများကို စားပြီးနောက် ဆရာဝန်က လက်ကို ပိုက်ပြီး အခန်းများထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ကာ အတွေးနယ်ထဲတွင် နစ်မျောနေမည်။ နာရီက လေးချက်တီးမည်။ ထို့နောက် ငါးချက်တီးမည်။ သူက ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ဆဲ၊ တွေးတောဆဲ။ မကြာခဏပင် မီးဖိုချောင်တံခါးက တကျိကျိ အသံ

ပေးကာ ပွင့်လာပြီး ဒါရီယာ၏ နိမြန်းငိုက်မျဉ်းသော မျက်နှာက တံခါးဝ၌ ပေါ်လာကာ ရာဂင်အား မေးတတ်သည်။

‘ဆရာ၊ ဘီယာသောက်ချိန် ရောက်ပြီထင်တယ်’

‘ဪ...နေပါဦး၊ နေဦးနော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခဏနေဦးမယ်နော်၊ ခဏလေး’

ညနေစောင်းလာသောအခါ စာတိုက်ဗိုလ်ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်အဖို့ ဤမြို့သားများထဲမှ စာတိုက်ဗိုလ် မစ်ခေးလ် အေဗာရီယန်နစ်ချ် တစ်ယောက်ကိုသာ စိတ်မပျက်လက်မပျက်ပေါင်းသင်း၍ ရ၏။ မစ်ခေးလ်မှာ တစ်ချိန်က အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မြေပိုင်ရှင်ကြီး ဝစ်ဦး ဖြစ်၍ မြင်းတပ်တွင် အရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူး၏။ နောက်တွင်မှ စီးပွားဥစ္စာပျက်စီးကာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သည့် ဤအချိန်တွင် စာတိုက်ဗိုလ်အလုပ်ကို မလုပ်မဖြစ်၍ လုပ်နေရလေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျန်းမာရွှင်လန်း၍ အားတက်သရော အမူအရာမျိုး ခို၏။ ဖြူရော်စပြုနေသော သူ့နားသယ်မွေးများ၊ သူ့ဟန်ပန် အမူအရာနှင့် ကြည်လင်ပြတ်သားကာ ဟိန်းနေသော အသံတို့ကြောင့် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်၍ ခံညားသော ဇုပလက္ခဏာ ရှိ၏။ သူ့မှာ သူတစ်ထူးကို ကြင်နာသနားဇာတ်သလောက် စိတ်ကျတော့ အတော်တို့၏။ စာတိုက်တွင် တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အငြင်းအခုံပြုလျှင်

၆၄ ဖေမြင့်

ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခု တကယ်သိလို၍ မေးသည်ဖြစ်စေ၊ သူက မုန်လာဥနီကဲ့သို့ မျက်နှာကြီး နီရဲလာကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် မိုးခြိမ်းသံလို ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့် 'တိတ်စမ်း' ဟု အော်လေ့ရှိ၏။ သို့နှင့်ပင် စာပို့တိုက်မှာ ကြောက်စရာကောင်းသော ဌာနတစ်ခုဟု သော ဝိသေသကို ရလျက်ရှိလေသည်။

မစ်ခေးလ် အေဟရီယန်နစ်ချ်သည် ဒေါက်တာ ရာဂင်အား ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာရှိသူ မြင့်မြတ်သော စိတ်ထား ရှိသူတစ်ယောက်အနေနှင့် လေးစားခင်မင်လျက် ရှိ၏။ အခြားသော မြို့သူမြို့သားများကိုကား အောက်တန်းစားများ၊ မတူမတန်သူများဟု သူ သဘောထားပေသည်။

'ကျုပ်တော့ ရောက်လာပြန်ပြီဗျို့' သူက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်းက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူရ၊ ခုလောက်ရှိတော့ ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်ကို မြင်တာ ငြီးငွေ့လှရောပေါ့'

'ဟာ... မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်က ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို တွေ့လိုက်ရရင် ကျုပ်စိတ်ထဲ ပျော်သွားတာပဲ' ဆရာဝန်က ပြန်ပြောသည်။

ထို့နောက် မိတ်ဆွေနစ်ယောက် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အတန်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲ ဆေးလိပ်ကိုသာ ဖွာ၍နေကြသည်။

'ဒါရီယာရေ၊ ကျုပ်တို့အတွက် ဘီယာနည်းနည်း လောက် ရမလားဗျာ' ဆရာဝန်က မေးသည်။

ပထမ တစ်ပုလင်းမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် တုန်၍ သွား၏။ ဆရာဝန်မှာ အဟွေးနက်နေဟန် ရှိပြီး စာတိုက်ဗိုလ်ကမူ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောတော့မည်ကဲ့သို့ ရွှင်လန်းတက်ကြွ၍ နေ၏။ သို့သော်လည်း တကယ်စကားပိုင်း စပီဆိုသောအခါ၌မူ ဆရာဝန်ကသာ စပြောမြဲဖြစ်၏။

'တကယ်ကို ရှက်စရာပါဗျာ' သူက ခေါင်းကို ယမ်းခါကာ အဖော်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောလေသည်။ (သူက သူတစ်ပါးကို ဘယ်ခါမှ ဇက်စိ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လေ့ မရှိပေ။) ဒီမြို့မှာ အသိဉာဏ်ရှိရှိ အာဝဇ္ဇန်းကောင်းကောင်းနဲ့ စကားစမြည် ပြောတတ်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုတာတော့ တကယ်ရှက်စရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ သိပ်ကို စိတ်ဓာတ်ကျစရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ ပညာတတ် ဆိုတဲ့လူတွေ ကိုယ်တိုင်ကလဲ အသေးအမွှက်စွဲက လွဲပြီး ဘာမှမပြောတတ်ကြဘူး၊ တွန့်တော်ပြောရဲတယ်ဗျာ၊ ဒီလူတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်းဟာ လက်လုပ်လက်စားသမားတွေနဲ့ ဘာမှမခြားဘူးဗျ'

'သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လုံးဝလက်ခံတယ်'

ဆရာဝန်က တွေးတွေးဆဆ ပြောနေပြန်သည်။
 'ဒီကမ္ဘာလောကမှာ လူသားရဲ့ ထိုးထွင်းတီထွင်သိမြင်မှု
 များလောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာ အရေးကြီး
 တာ မရှိဘူးဗျ။ ဒါ ခင်ဗျားလဲ ဒီအတိုင်းခံစားရမှာပဲ။ ဒီ
 အသိဉာဏ် အမြော်အမြင်ဆိုတာကပဲ လူသားနဲ့ သားရဲ
 တိရစ္ဆာန်တွေကြားမှာ ပြတ်သားတဲ့ စည်းကြောင်း ခြား
 ပေးလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ နီးနယ်
 ဆက်စပ်တဲ့ အနုစိတ်အကြောင်းတရားဟာလဲ ဒီအသိ
 ဉာဏ် ရှိမှုအပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်
 ပြောရရင်လဲ အသိဉာဏ်ဆိုတာဟာ လူသားအနေနဲ့ မရ
 ရှိနိုင်တဲ့ မသေခြင်းတရားအစား ရရှိလာတာဖြစ်တယ်
 လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အသိဉာဏ်ပညာသာလျှင်
 ကျွန်တော်တို့အတွက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို ရနိုင်မယ်
 တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်
 ဗျားရော ကျုပ်ရောဟာ ကျုပ်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသိ
 ဉာဏ်ပညာရှိခြင်းရဲ့ လက္ခဏာတစ်စုံတစ်ရာကိုမှ မတွေ့
 ကြရဘူး။ တစ်နည်းဆိုရရင် ကျုပ်တို့ဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်း
 မြေ့တဲ့ ဘဝအတွက် အခြေခံလိုအပ်ချက်တွေနဲ့ ကင်းမဲ့
 နေတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ကျုပ်တို့မှာ စာအုပ်တွေ ရှိတာမှ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ဟာ တက်တက်ကြွကြွ ဝေဖန် ဆွေး
 နွေးခြင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းများ နေရာမှာ အစား

မဝင်နိုင်ဘူး။ ခပ်လွယ်လွယ် ဥပမာတစ်ခုပေးရရင် စာအုပ်
 ဆိုတာ ဂီတသင်္ကေတနဲ့ တူတယ်။ ဝေဖန်ဆွေးနွေးခြင်း
 ကတော့ တကယ့်တေးသံကို တီးမှုတ် သီကျူးလိုက်တာ
 နဲ့ တူတယ်ဗျာ'

'မှန်တာပေါ့ဗျာ သိပ်မှန်တာပေါ့'

ထိုနောက်တစ်ဖန် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ဒါရဲ့
 သာက မီးဖိုချောင်ထဲက ပေါ်လာပြီး တံခါးဝတွင် မေး
 ထောက်ကာ နားထောင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက ဘာ
 အတွက်မှန်း မသိ ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်နေ၏။

'အင်း ဒီခေတ်လူတွေဆီကတော့ အသိဉာဏ်ပညာ
 ကို မျှော်လင့်လို့ မရတော့ပါဘူးဗျာ' စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး
 က ညည်းတွားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အလွန် ပျော်ရွှင်စရာ စိတ်ဝင်စားစရာ
 ကောင်း၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော ဟိုယခင် ခေတ်
 ဆီက ရုရှားပညာတတ်များ ဂုဏ်သရေကို အလေးထား
 ကြပုံ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟကို လေးစားတတ်ပုံများအကြောင်း
 ဆက်ပြောသည်။ ထိုအခါများက ဆိုလျှင် ပိုက်ဆံချေးရန်
 အတွက် ကြွေးလက်မှတ် ရေးစရာမလိုသည့်အကြောင်း၊
 အခက်အခဲတွေ့နေသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား အကူ
 အညီ မပေးရလျှင် ရှက်စရာကောင်းသည်ဟု ယူဆသည့်
 အကြောင်း။ ထိုနောက် ထိုခေတ်က ဖမ်းပွဲကြီးများ ရင်

ဆိုင်တိုက်ပွဲများ စွန့်စားခန်းများ အပေါင်းအသင်းများ မိန်းမများ အကြောင်း၊ ပြီးတော့ အလွန်မတန် အံ့ဖွယ် သရဲဖြစ်သော ကော့ကေးဆပ်ဒေသက အကြောင်းများ။ တပ်ရင်းမှူးတစ်ယောက်၏ ဇနီးအကြောင်းမှာ အတော် ထူးဆန်း၏။ ထိုမိန်းမသည် အရာရှိဝတ်စုံကို ဝတ်ကာ နေဝင်ရိတရောအချိန်၌ တောင်တန်းများဆီသို့ အဖော် မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း မြင်းစီးထွက်တတ်သည်။ သူမ သည် တောင်ပေါ်ရွာကလေး တစ်ရွာမှ မင်းသားလေး တစ်ပါးနှင့် ချစ်ဇာတ်လမ်း ခင်းနေသည်ဆို၏။

‘အင်းတကယ့်မိန်းမပဲ’ ဟု ဒါရီယာက ဝင်ထောက် လေသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ စားပုံသောက်ပုံတွေ မြင်စေချင် တယ်၊ တကယ့်ကို ခုံးပေါလအော အလျှံပယ်ပဲဗျ’

ဆရာဝန်က သူပြောသည်ကို နားထောင်၍ နေသည် မှန်သော်လည်း သူ့စကားများကို မှတ်သားနေသည်ကား မဟုတ်။ သူက ဘီယာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း စုပ်ကာ တစ်စုံ တစ်ရာကို စဉ်းစားတွေးတော၍ နေ၏။

‘ကျွန်တော်တော့ ပညာတတ်တစ်စုနဲ့ အကြာကြီး ထိုင်ပြီး စကားပြောရဖို့ မကြာခဏ တမ်းတမိတယ်ဗျာ’ သူ့က စာတိုက်မိုလ်ကြီးစကားကို ရုတ်တရက် ကြားကာ ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်

ကို ပညာကောင်းကောင်း တတ်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ မှာ ၁၈၆၀ ခုနှစ် အတွေးအခေါ်တွေ လွှမ်းမိုးနေတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ အတင်းအကျပ် ခိုင်းခဲ့တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ ငါသာ အဖေစကား နားမထောင်ဘဲ နေခဲ့မိရင် ငါဟာ အသိပညာဆိုင်ရာ လှုပ် ရှားမှုကြီး တစ်ခုမှာ အဓိက ကျတဲ့ နေရာက ပါဝင်နေမှာ ပဲလို့လဲ တွေးမိတယ်၊ ကျုပ်ဟာ တကွသိုလ် ပညာဌာန တစ်ခုခုမှာ ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေဖို့ အကြောင်းရှိတယ်၊ အသိပညာဆိုတာလဲ အရာရာတိုင်းလို့ပဲ သင်္ခါရသာ ဖြစ် တယ်၊ ထာဝရမတည်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အသိပညာကို ကျုပ် ဘာကြောင့် ဒီလောက် တပ်မက်နေရသလဲ ခင်ဗျား သိပြီး သားပါ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ရုန်းကန်ကျော်လွှား မသွားနိုင်တဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲဗျ၊ အသိဉာဏ်ရှိပြီး စဉ်းစားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အရွယ်ရောက်လာ ပြီး ဆင်ခြင်ပိုင်းခြားတတ်လာပြီ ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါဟာ ထွက်ပေါက်မရှိတဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲကို ရောက်နေပါကလားဆိုတာ ခံစားလာရစမြဲပဲ၊ စဉ်းစား ကြည့်ဗျာ၊ ကိုယ့်ကို တိုင်ပင်ခြင်း မရှိဘဲ မတော်လာ ဆ သဘောမျိုးနဲ့ သူဟာ မရှိတဲ့ဘဝကနေ လူ့ဘဝကို ရောက် လာတယ်၊ ဘာအတွက် ရောက်လာရသလဲဟဲ့၊ ကောင်း ပြီ ငါဘာအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာရသလဲ၊ ဘာအတွက် တည်

ရှိနေရသလဲ၊ ဒီလိုမေးလာတဲ့အခါ လုံးဝ အဖြေမရဘဲ ချင်ရှိမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ မရေရာတဲ့အဖြေတွေ အမျိုးမျိုး ရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုမှ ပွင့်မလာတဲ့တံခါးတွေကိုပဲ သူဟာ ထပ်တလဲလဲ ခေါက်နေရတယ်၊ ဒီလိုသူ့သဘော သူ့ဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီးတော့ပဲ သေခြင်းတရားဆိုတာ ရောက်လာပြန်တယ်၊ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာက ရောက်နေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေဟာ အတူတူ စုဝေးနေကြတဲ့အခါ ဒုက္ခဆင်းရဲနည်းနည်းသက်သာတယ်ထင်သလိုပဲ၊ စဉ်းစားတတ် တွေးတောကြံဆတတ်တဲ့လူတွေဟာလဲ သူတို့ရဲ့ ကြိုးကျယ်တဲ့ လွတ်လပ်တဲ့အတွေးအခေါ်အယူအဆတွေကို အချင်းချင်း ဖလှယ်ပြီး ဝေဖန်ဆွေးနွေးနေရမှသာလျှင် စိတ်ထဲမှာ မချင်မရဲဖြစ်နေတာတွေကို ပျောက်နိုင်တယ်၊ ဒီသဘောနဲ့ ဆင်ခြင်ခြင်းအားဖြင့် အညာဏ်ပညာသည်သာ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရေးအတွက် အစားထိုး မရနိုင်သော အရင်းခံပစ္စည်းဖြစ်တယ်လို့ နိုင်တယ်'

‘သိပ်မှန်တယ်ဗျာ’

ဆရာဝန်က သူ့မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပညာတတ်များအကြောင်း၊ သူတို့၏ ဆွေးနွေးပွဲများအကြောင်းကိုသာ တစ်ချက်တစ်ချက် နားကာ လေသံရှုမှန်နှင့် ပြော၍ နေသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကမူ သူပြောသမျှကို

ကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ကာ အချက်ကျတိုင်း ‘မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ မှန်တာပေါ့ဗျာ’ ဟူ၍ ထောက်ခံလျက် ရှိလေသည်။

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက နာမိဝိညာဉ်ရဲ့ ထာဝရတည်မြဲခြင်းကို မယုံကြည်ဘူးပေါ့’ စာတိုက်ဗိုလ်က ရုတ်တရက် ကောက်မေးလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း မယုံဘူး မစ်ခေးလ်၊ ယုံကြည်လောက်စရာ အထောက်အထား အချက်အလက်လဲ မတွေ့ဘူးဗျာ’

‘ကျုပ်လဲ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ အများကြီးသံသယရှိနေတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့လဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ သေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အစွဲကလေးတစ်ခုက ကပ်နေတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြောမိတယ်၊ ‘ဟေ့ကောင်ကြီး မင်းသေဖို့ အချိန်တန်ပြီ’လို့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထဲက အသံတိုးတိုးလေးတစ်ခုက အမြဲ ဝင်ဝင်ပြောတယ်၊ “မယုံနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား သေမှာမဟုတ်ဘူး” တဲ့’

ကိုးနာရီသာသာခန့် ရှိသောအခါ စာတိုက်ဗိုလ်က ပြန်ဖို့ ထသည်။ သူက ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ရင်း

‘အင်း၊ ကံကြမ္မာပဲပေါ့ဗျာ၊ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့အရပ်မှာ လူလာဖြစ်ရတာ၊ ပိုဆိုးတာက သေတော့လဲ ဒီအရပ်မှာပဲ သေရဦးမှာဗျာ’

၇

မိတ်ဆွေဖြစ်သူအား အပြင်သို့ လိုက်ပို့ပြီးနောက်
ဆရာဝန်သည် စားပွဲ၌ ထိုင်ကာ စာဆက်ဖတ်လေသည်။
ညနေစောင်းအချိန်သည် တစ်ခုတလေသော အသံဗလံ၏
နှောင့်ယှက်ခြင်းကိုမျှ မခံရဘဲ ပကတိတိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့်
ပင် တဖြည်းဖြည်း ညသို့တိုင်ခဲ့ရာ အချိန်ကာလကိုယ်
တိုင်သည်ပင်လျှင် ဆရာဝန်နှင့် သူ့စာအုပ်တို့အပေါ်၌
မလှုပ်မယှက် ရပ်နားတွဲခိုနေဟန်ရှိကာ စာအုပ်၊ မီးအိမ်
နှင့် အစိမ်းရောင်ဖန်မီးအုပ်တို့မှတစ်ပါး မည်သည့်အရာမျှ
မရှိတော့ဟု ထင်ရဘိ၏။ ဆရာဝန်ကြီး၏ မပြေပြစ်
မချောမွေ့သောမျက်နှာမှာ လူကသိဉာဏ်ပညာ၏ ဖန်တီး
မှုမီးဆောင်ချက်များကို လေးစားမြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ဘာဖြည်း
ဖြည်း ပြုံးရိပ်သန်းကာ ကြည်လင်တောက်ပ၍လာ၏။
ဘာလို့များ လူသားဟာ ထာဝရတည်တံ့နိုင်ခြင်းမရှိရ

ပါလိမ့်'ဟူ၍ သူက တွေးမိ၏။ ဦးနှောက်ထဲက ဗဟိုချက်မတွေ၊ အဖုတွေ အထုံးတွေသည် ဘယ်အတွက် ဖြစ်နေရသနည်း။ အမြင်အာရုံရှိခြင်း၊ စကားပြောတတ်ခြင်း သိမြင်မှတ်သားခြင်းများနှင့် ထူးကဲသောဉာဏ်ပါရမီရှိခြင်း ကဲ့သို့သော ဂုဏ်အခြင်းအရာတို့သည် ပြာဘဝမြူမှုန်ဘဝတွင် နိဂုံးချုပ်ကာ ကမ္ဘာမြေလွှာထဲတွင် ရောပေါင်း ပျောက်ကွယ်သွားမည်။ ထို့နောက် ထိုကမ္ဘာဂြိုဟ်နှင့်အတူ နှစ်ပေါင်း သန်းချီကာ နေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိလှည့်ပတ်၍သာ နေရမည်ဆိုပါက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မည်နည်း။ ဘုရားသခင်နိုးပါး အသိဉာဏ်ကြီးမားသော မြင့်မြတ်သောလူသားတစ်ဦးကို မရှိခြင်းနယ်ပယ်မှ ဆွဲထုတ်ယူလာခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင်မှ မြေကြီးဘဝသို့ တစ်ဖန် ပြန်ရောက်စေရမည်ဆိုပါက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မည်နည်း။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက အပျော်သဘောထားပြီး ကစားသွားသည်နှင့် တူမနေပြီလော။

ဘာတဲ့၊ ဒါသည် အခြေခံဒြပ်ဝတ္ထုတို့၏ အသွင်ပြောင်းလဲခြင်းပဲတဲ့လား။ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်မည်ပ။ သို့သော် ဒါသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ထာဝရရှင်သန်ခြင်း နေရာ၌ အစားထိုးပေးလိုက်သောအရာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တို့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုပေးနေကြမည်ဆိုပါက အကြီးအကျယ် သွေးကြောရော ကျလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

လော။ သဘာဝတွင် ဖြစ်ပျက်နေကြသော အတွေးမပါ၊ စိတ်ကူးမပါသော အလိုအလျောက်ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်နေမှုများသည် လူ၏ အယုတ်ဆုံး အပြုအမူများထက်ပင် နိမ့်ကျသေးသည်။ အကြောင်းကား သဘာဝအဖြစ်အပျက်တို့သည် ဘာစိတ်ကူးစိတ်သန်းမှမပါ။ အလိုအလျောက် ဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်၍ လူ့အပြုအမူများမှာကား ယုတ်မာမှုပင် ဖြစ်စေဦးတော့ ယုတ်မာသောစိတ်ကူးနှင့် အလိုဆန္ဒများ ပါရှိနေရသည်။ မိမိဂုဏ်သရေကို မိမိလေးစားသည့်စိတ် လုံးဝ ပျက်စီးသွားလောက်အောင် သေခြင်းတရားကို အလွန်အကျွံ ကြောက်ရွံ့နေသောသူမျိုးသာလျှင် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မြက်တစ်ပင်အသွင်ဖြစ်စေ၊ ဖားတစ်ကောင်အသွင်ဖြစ်စေ တစ်ခုခုသော အသွင်ဖြင့် ဆက်လက် ကည်တံ့သွားလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးမျိုး၌ နှစ်သိမ့် ကြည်နူးနိုင်လိမ့်မည်။ ရုပ်ဝတ္ထုတို့၏ အသွင်ပြောင်းလဲသွားခြင်း၌ ထာဝရတည်တံ့မှုကိုတွေ့ရဖို့ ဆိုသည်မှာကား တယောကျီးသွားပြီးသည့် နောက်၌ပင် တယောအိတ်၏ အနာဂတ်သည် တောက်ပြောင်နေလိမ့်ဦးမည်ဆိုသော အထင်အမြင်မျိုးကဲ့သို့ ရယ်စရာဘေးငါးလွန်းလှတော့၏။

နာရီသံတစ်ချက်ထွက်လာတိုင်း ဆရာဝန်က နောက်ကျောမှီကာ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ချင်း ခဏမျှ ရပ်တံ့

တွေးတောလေ့ရှိ၏။ ထို့နောက် စာအုပ်ထဲက ထွက်လာသည့် အတွေးအမြင်တစ်ခုခုအားဖြင့် သူက သူ၏ အတိတ်ဘဝနှင့် နောင် အနာဂတ်ကို မှန်းဆကာ အကဲဖြတ်လေ့ရှိသည်။ အတိတ်ဘဝကား စိတ်ပျက် အားလျော့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ပြန်လည်တွေးတောဖို့ပင် မကောင်း။ ယခုလက်ရှိဘဝမှာလည်း ၎င်းအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အတွေးများက အေးခဲနေသော ကမ္ဘာ့အပေါ်ယံမြေလွှာနှင့်အတူ နေကိုလှည့်ပတ်သွားနေသော်လည်း သူ့အနားလေးတွင် ကပ်နေသည့် ဆေးရုံအဆောက်အအုံကြီးထဲ၌ လူမမာများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ဆိုးရွားလှသော အနံ့အသက်များကြား၌ နွမ်းလျကြေပြုန်း၍ နေကြောင်း သူ သိနေ၏။ အလေးအမှားတို့ နှိပ်စက်သဖြင့် အချို့လူနာများ အိပ်ပျော်ကြမည်မဟုတ်။ အချို့မှာ အနာမီးအနာလျှံများ ဖြစ်နေ၏။ အချို့ကား တင်းလွန်းသောပတ်တီးများကြောင့် နာကျင်ကာ ညည်းညူ၍ နေ၏။ အချို့လူနာများမူကား သူနာပြုဆရာမများနှင့်အတူ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ အရက်သောက်လိုက်၊ ဖဲရိုက်လိုက် လုပ်နေကြဖွယ်ရှိ၏။ နှစ်စဉ် သောင်းနှစ်ထောင်မျှရှိသောလူတို့ လိမ်လည်လှည့်ဖြား ခံရလျက်ရှိသည်။ ဆေးရုံလုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးမှာ ယခင်အနှစ်နှစ်ဆယ်ကကဲ့သို့ပင် ခိုးဝှက်ခြင်း၊ လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်း၊ အကောက်ကြံခြင်း၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း

ကိသာ ကြည့်ခြင်း၊ ညှာဝါးပြီးဖြန်းကုသခြင်းတို့အပေါ်၌ အခြေခံ၍ နေပေသည်။ ဆေးရုံမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် စာရိတ္တပျက်ပြားသော ဌာနတစ်ခုဖြစ်လျက် လူထုကျန်းမာရေးအတွက် အလွန်အန္တရာယ်များသော အခြေအနေ၌ပင် ရှိနေ၏။ ထို့ပြင် လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်၏ သံတိုင်များ နောက်ကွယ်၌ နီကီတာက လူနာများကို ခိုက်နှက်လျက်ရှိကြောင်း၊ မိုးဇက်သည်လည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အရပ်ထဲလည်ကာ တောင်းရမ်းလျက်ရှိကြောင်း သူ သိနေပေသည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း ဆေးပညာသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကနှင့် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ပြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့ကြောင်း သူ သိရ၏။ သူ ဆေးကျောင်းတက်နေစဉ်ကမူ တစ်နေ့သောအခါ၌ ဆေးပညာသည် အဂ္ဂိဇော်ပညာ တက္ကသိုလ်က ဗေဒ ပညာများကဲ့သို့ ခေတ်ကုန်၍ သွားလိမ့်မည်ဟု အထင်ရှိခဲ့ဖူး၏။ သို့သော်လည်း ယနေ့ခေတ် ဆေးပညာအကြောင်း ညဘက်တွင် သူဖတ်ကြည့်မီသောအခါ၌ ဆေးသိပ္ပံပညာရပ်သည် သူ့အား အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားစေကြောင်း၊ လူပုံရှားတက်ကြွသွားစေကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆောင်ပွဲတွေဆင်နိုင်ခဲ့ပါကလား၊ တကယ့်ကို တော်လှန်ပြောင်းလဲ တိုးတက်လာခဲ့ပါကလား။ ခေတ်သစ် ပိုးမွှား

သန့်စင်ရေးနည်းစနစ်များသည် မည်မျှကျေးဇူးတင်စရာ
 ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ ဆရာကြီးပီရိဂေါ်ပ်ကိုယ်တိုင်
 က မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်၊ စိတ်ကူးလိုပင်မရနိုင်ဟု ဆိုခဲ့
 သော ခွဲစိတ်ကုသမှုမျိုးတွေကိုပင် ယခုလုပ်ကိုင်နေကြပြီ။
 ရိုးရိုးတောရွာဆရာဝန်များသည်ပင် ဒူးဆစ်ဖြုတ်တာ
 လောက်တော့ လုပ်နိုင်နေကြပြီ။ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းခွဲစိတ်မှု
 များပြုလုပ်ရာ၌လည်း အသေအပျောက်နှုန်းမှာ တစ်ရာ
 တစ်ယောက်လောက်သာရှိတော့ပြီ။ သည်းခြေအိတ်
 ကျောက်တည်ခြင်းလိုအကြောင်းအရာမျိုးမှာ ဆေးပညာ
 ဂျာနယ်များနှင့်မတန်လောက်အောင် အသေးအမွှားဖြစ်
 သွားပြီ။ ဆစ်ဖလစ်ရောဂါကို အမြစ်ပြတ်အောင် ကုသ
 နိုင်ပြီ။ ပြီးတော့လည်း အိပ်မေ့ချခြင်းအကြောင်း၊ မျိုးရိုး
 ဗီဇဆိုင်ရာ သိပ္ပံရီများ၊ ပါစတာနှင့် ကော့တို့၏ ရှာဖွေ
 တွေ့ရှိချက်များ၊ ကျန်းမာသန့်ရှင်းရေးဆိုင်ရာ စာရင်း
 အင်းပြုစုခြင်းများ၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရုရှားကျေးလက်
 ဆေးဝါးကုသရေးလုပ်ငန်းများ။ ထို့အပြင်လည်း ခေတ်
 သစ် စိတ်ရောဂါကုပညာရပ်တွင် စိတ်ရောဂါအမျိုးမျိုး
 တို့ ခွဲခြားသတ်မှတ်ပုံ၊ ရောဂါဖော်ထုတ်ပုံ၊ ကုသပုံများ
 မှာ ယခင်ကရှိခဲ့သော အသိပညာစုကလေးပေါ်၌ အယ်
 လဘိုရပ်တောင်ကြီးတစ်တောင်လုံး ပုံလိုက်သကဲ့သို့ပင်
 စိတ်ရောဂါသည်များကို ယခင်ကကဲ့သို့ ရေခဲရေ၌ စိတ်

ထားရန် မလိုတော့။ လူဆန်ဆန် ကုသနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။
 သူတို့အတွက် ကပွဲများနှင့် အခြားပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများပင်
 ဖန်တီးပေးလာပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းစာများတွင် ဒေါက်
 ဘာရာဂင် ဖတ်ရှုရသည်။ ခေတ်သစ်ဆေးပညာကုထုံး
 များ၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာအောင်မြင်မှုများ ပေါ်ထွန်းနေသည့်
 ကြားမှပင် လူနာဆောင်အမှတ်ခြောက်လို စက်ဆုပ်ဖွယ်
 ကောင်းလှသော နေရာဌာနမျိုး တည်ရှိနေနိုင်ခြင်းသည်
 အနီးဆုံးမီးရထားလမ်းနှင့် မိုင်တစ်ရာငါးဆယ်ခန့် ဝေး
 သော မြို့ကလေးဖြစ်ခြင်း၊ မြို့ဝန်နှင့် မြို့နယ်ကောင်စီဝင်
 ဆိုသူများမှာ စာမတတ်တတ်တတ်ဈေးသည်တစ်စုမျှသာ
 ဖြစ်ပြီး ဆရာဝန်ဆိုသည်ကိုလည်း ပယောဂဆရာကဲ့သို့
 သူသဘောနှင့်သူ ဆုံးဖြတ်ချင်ရာ ဆုံးဖြတ်၍ ကုသတိုင်း
 လူနာ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ သံကိုအရည်ကျို၍လောင်းသည်ပဲ
 ဖြစ်ဖြစ် ယုံယုံကြည်ကြည် ကြည့်နေကြမည့်သူများဖြစ်
 ခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။ အခြားတစ်နေရာ၌သာဆိုပါမူ
 ဤဘတ်စတီးထောင်အသေးစားကလေးကို သတင်းစာ
 များနှင့် အရပ်ထဲရှိလူထုက ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကာ ဖြိုခွဲ
 ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မည်သာဖြစ်သည်ဟု သူက တွေးတာ
 မိ၏။

'ဒါပေမဲ့လဲကွာ၊ ပိုးသတ်ဆေးတိုး၊ ပါစတာတိုး၊
 ကော့တို့ရှိလို့လဲ ဘာအကျိုးထူးသလဲ' ဒေါက်တာရာဂင်

က မျက်လုံးဖွင့်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးသည်။ 'ဗျားတာနားတာ သေကျေနကြတာတွေ ဒီမှာဒီအတိုင်းရှိနေတာပဲ။ အရူးတွေအတွက် ကပွဲတွေ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ လုပ်ပေးချင်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွတ်မှမပေးဘဲ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမလဲ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ အလကား အချိန်ဖြုန်းနေတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ဟာတွေချည်းပဲမဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံးပေါ် ဗီယင်နာဆေးခန်းနဲ့ ငါ့ဆေးရုံနဲ့ ဘာမှမခြားနားပါဘူး'

သို့သော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်နှင့် မနာလိုစိတ်ကဲ့သို့သော အခြားခံစားမှုတစ်ခုက သူ့အား ထိုအရာများကို ပေယျာလကန်ပြုမထားနိုင်အောင် လုပ်လျက်ရှိ၏။ ဤသည်ကို သူက အညောင်းမိလွန်း၍ စိတ်ထဲတွင် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ဟု မှတ်ချက်ချ၏။ ခေါင်းကလေးလံလာကာ စာအုပ်ပေါ်သို့ငိုက်ကျလာသည်။ သူကမျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဖေးမကာ ဆက်၍စဉ်းစားနေသည်။

'ငါဟာ လူတွေကို အန္တရာယ်ပြုမယ့် ဌာနတစ်ခုအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတယ်၊ ငါ့ကို လခပေးထားတဲ့ လူတွေကို ငါ လိမ်ညာစားနေတယ်၊ ငါဟာ မရိုးသားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါက အဲဒီ မရှိမဖြစ်တဲ့ လူမှုအညစ်အကြေးထဲမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားကလေးပါ၊ တခြားအရာရှိတွေလဲ ကောင်းတဲ့လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လခကို

ထိုက်ထိုက်တန်တန် ယူနေကြသူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခုလို ခရီးမသားလုပ်နေတဲ့အတွက် ငါ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ငါတို့ ရှင်သန်နေရတဲ့ ခေတ်မှာသာ တာဝန်ရှိတယ်၊ တကယ်လို့သာ ငါဟာ နောက်နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာလောက်မှာမှ လူဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် အခုနဲ့ လုံးဝမတူတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပဲ'

နာရီက သုံးချက်တီးသည်၊ သူက မီးအိမ်ကိုမှိတ်ကာ အိပ်ရာသို့ဝင်လေသည်။ အိပ်ချင်စိတ်ကား မရှိသေးပေ။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်ကမူ ခရိုင် အာဏာပိုင်များ
က ရုတ်တရက် သဒ္ဒါတရားတွေထကြွကာ မြူနီစီပါယ်
ဆေးရုံအား တစ်နှစ်လျှင် ရှာယယ်ငွေသုံးရာစီ ထောက်ပံ့
သွားရန် ဤထောက်ပံ့ငွေဖြင့် ဆေးရုံအမှုထမ်းအင်အား
ကို ဖြည့်တင်းသွားရန်၊ နောက်ဆုံး၌ ခရိုင်ဆေးရုံအဆင့်
စတန်းအထိ တိုးမြှင့်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်
တာရာဂင်အား ကူညီရန်အတွက် ဒေါက်တာယက်ဗ်ဂျီနီ
ဆိုတော့ဗ်ကို ငှားရမ်းလိုက်သည်။ ဆရာဝန်အသစ်မှာ
အတော်ပင် ငယ်ရွယ်သေးသည်။ အသက်သုံးဆယ်ပင်
ညီတတ်ဟန်မရှိ။ အရပ်ရှည်ရှည် မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာ
နှင့် ပါးရိုးကကျယ်ကာ ကျဉ်းမြောင်းသောမျက်လုံးများ
နှင့် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ရုရှားနှင့်မတူ၊ လူမျိုးခြား
သွေးပါသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ သူသည် မြို့သို့သားရေ

အိတ်ကလေးတစ်လုံး ဆွဲကာ လက်ထဲတွင် ခြူးတစ်ပြား မှမပါဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မါလာခဲ့ရာ သူ၏ ထမင်းချက်ပင် ဆို၏။ ထိုအမျိုးသမီး၏ ရင်ခွင်၌မူ နို့စို့ကလေးတစ်ယောက် ချီ၍ပါလာ၏။

ယခုမူကား ဒေါက်တာခိုဘိုတော့စံမှာ ဒူးထိဖိနပ် ရှည်၊ ဦးထုပ်ချွန်နှင့် ဆောင်းတွင်းဝတ်သိုးရေကိုယ်ကျ အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ကာ လမ်းသလားလျက် ရှိလေသည်။ ဆေးရုံအလုပ်သမားခေါင်းဆာဂျီ၊ ဆေးရုံဘဏ္ဍာစိုးတို့နှင့် သူက အလွန်မှ ပုလဲနံ့ပသင့်လျက်ရှိလေပြီ။ သို့သော် မြို့ထဲရှိ အခြားအရာရှိများကိုကား သူက ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ပဒေသရာဇ်များဟု ခေါ်ကာ အပေါင်းအသင်း အဆက်အဆံမပြတ် နေလေသည်။ သူ့အခန်းထဲတွင် အုပ်တစ်အုပ်တည်းသာရှိ၍ ထိုစာအုပ်မှာ ၁၈၈၁ခုနှစ် ဗီယန်နာဆေးခန်းသုံး နောက်ဆုံးပေါ်ကုထုံးများ ဟု အမည် တပ်ထားလေသည်။ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့စံသည် လူနာ တစ်ယောက်ယောက် လိုက်၍ ကြည့်ရတိုင်း ထိုစာအုပ်ထဲ ယူငင်သွားလေ့ရှိ၏။ ညဦးပိုင်းအချိန်တွင် အသင်းတို့က ၌ ဘီလိယက်ထိုးလေ့ရှိသည်။ ဖဲကိုကား လက်ဖျားနာ ပင် မတို့ချေ။ သူ့မှာ စကားဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ စာပေ ပြောတတ်သော ဝါသနာရှိ၏။

သူက ဆေးရုံကို တစ်ပတ်နှစ်ကြိမ်လာပြီး လူနာ ဆောင်ထဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် အပြင်လူနာများ ခန်းသပ်ကြည့်ရှုသည်။ ဆေးရုံ၌ ရောဂါပိုးမွှားကင်းစင် နှင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို လုံးဝဂရုမစိုက်ခြင်းနှင့် သွေးဖောက်ထုတ်ကုသနည်းကို ဆက်လက်ကျင့်သုံးနေ ခြင်းတို့အတွက် သူက အကြီးကျယ်ဒေါသထွက်သည်။ သို့ သော် ထိုအရာများကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်ဖို့မူကား ဒေါက် တာရာဂင်ကို ကြောက်ရွံ့သည်ဖြစ်၍ သူက အရေးဆိုခြင်း ပြုခဲ့ပေ။ ဒေါက်တာရာဂင်ကို ဆေးရုံတွင် နှစ်ပေါင်း များစွာ လိမ်ညာစားနေခဲ့သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဟု သူသဘောထားသည်။ ဤနေရာ၌ အတော်စီးပွား ခြစ်ခဲ့ပြီဟု သူကယူဆကာ အတွင်းကျိတ် မနာလိုဖြစ် ဆက်ရှိပြီး ရာဂင့် ရာထူးကို ရဖို့ဆိုလျှင် ဘယ်နည်းနှင့် နေရ ယူဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေ၏။

အချိန်မှာ မတ်လကုန်ခါနီး တစ်ခုသောညနေစောင်း
အချိန်ဖြစ်၍ မြေပြင်၌ နင်းခဲတို့ ကင်းစင်ကာ ဆေးရုံ
ဝင်းထဲ၌ ငှက်ကလေးများ တေးဆိုလျက်ရှိ၏။ ဒေါက်
တာရာဂင်က မိတ်ဆွေစာတိုက်ဗိုလ်ကြီးကို ဆေးရုံဂိုတံ
တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်နေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်
ကျူးအဘိုးကြီးမှီးဇော်သည် တောင်းရမ်းခြင်း ခရီးမှ ပြန်
လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူ့မှာ ခေါင်း၌ ဦးထုပ်
မပါ။ ခြေထောက်တွင်လည်း ရာဘာခြေစွပ်ဖိနပ်ကိုသာ
စီးထား၏။ လက်တွင်မူ တောင်း၍ရသမျှပစ္စည်းတို့ကို
ထည့်သိုလှာသော အိတ်ကလေးတစ်လုံး ကိုင်၍တေးလေ
သည်။

‘ပိုက်ဆံတစ်ပြားလောက်ပေးပါခင်ဗျာ’ သူက ချမ်း

တုန်နေသည့်ကြားမှပင် ဆရာဝန်ကြီးအား ပြုံး၍ပြောနေ၏။

ဒေါက်တာရာဂင်မှာ ဘယ်သောအခါမှ ငြင်းဆန်တတ်သူ မဟုတ်ရကား မိုးဇော်အား ဆယ်ကိုပက်တန်ပိုက်ဆံတစ်ပြား ပေးလေသည်။

သူက အဘိုးကြီး၏ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သော ခြေချင်းဝတ်ကိုကြည့်ကာ ‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အပြင်မှာ အေးလဲ အေး စုံလဲ စုံပါဘိသနဲ့’ ဟူ၍ တွေးမိသည်။ ထိုနောက် သနားကြင်နာစိတ်နှင့် မမြင်လို မရွံ့လိုစိတ်တို့၏ စေ့ဆော်ချက်ဖြင့် ဂျူးအဘိုးကြီးနောက်မှနေ၍ ခြေထောက်ကို တစ်လှည့် ခေါင်းပြောင်ပြောင်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ကာ အဆောင်ငယ်ရှိရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့၏။

ဆရာဝန်ကိုမြင်သောအခါ နီကီတာက အမှိုက်ပုံထက်မှ ခုန်ဆင်းလာကာ သတိအနေအထားဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေ၏။

‘နီကီတာရေ’ ဒေါက်တာရာဂင်က အသံမှန်မှန်နှင့် ခေါ်လိုက်သည်။ ‘ဒီ ဂျူးအဘိုးကြီးအတွက် ဖိနပ်တစ်စုံလောက် မရနိုင်ဘူးလားဗျာ၊ ဒီအတိုင်းဆို အအေးမိလိမ့်မယ်ဗျ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီ တင်ပြပေးပါ့မယ်’

‘လုပ်ပါဗျာ၊ အဲဒီကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ’

အပြင်ခန်းနှင့် အဆောင်ခန်းမအကြား တံခါးကြီး ပွင့်နေ၏။ အိုဗင်ဂရီမော့ဗ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တံထောင်တစ်ဖက် ထောက်ကာ လှဲလျက်ရှိသည်။ သူက အပြင်မှ ထူးဆန်းသော အသံကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာဖြင့် နားစွင့်၍နေ၏။ ထိုနောက်မှ ဆရာဝန်အသံမှန်း ရုတ်တရက် သတိရကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသဖြစ်လာ၏။ သူက ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထကာ ခန်းမအလယ်သို့ ပြေးလာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင်ကြောင့် ရဲရဲနီကာ မျက်လုံးများလည်း ပြူးထွက်လျက် ရှိလေသည်။

‘နောက်ဆုံးတော့ ဆရာဝန် ဒီကိုရောက်လာသားပဲ ဝူ’ သူက အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း တစ်ချက်ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်သည်။ ‘ဟားဟား လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ဂုဏ်ပြုပါရစေ၊ ဆရာဝန်ကြီး ကျွန်တော်တို့ဆီကို လာရောက်ချီးမြှင့်နေတယ်ဗျို့၊ ထိုအလကား ကောင်’ သူက ခြေကိုဆောင့်ကာ လှေးရူးသွေးတန်း ဟစ်အော်လျက်ရှိသည်။ သူ ဤသို့ပြုမူပုံမျိုး ဤအခန်းထဲတွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ရဖူးချေ။ ‘အဲဒီသတ္တဝါကောင်ကို သတ်ပစ်ရမယ်၊ မဟုတ်လေးဘူးဟေ့၊ သတ်ရုံ’

နဲ့တင် မလုံလောက်သေးဘူး၊ ဒီကောင့်ကို နောက်ဖေ အိမ်သာထဲမှာ နှစ်သတ်ရမယ်'

ဒေါက်တာရာဂင်က သူပြောနေသည်များကိုကြားကာ လူနာဆောင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် သာယာညင်းပျောင်း အသံဖြင့်ပင် လှမ်း၍မေးလေသည်။

'ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘာများ လုပ်မိလို့ပါလိမ့်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲတဲ့ ဟုတ်လား' ဂရိုမော့ဗ်က သူ့ဝတ်စုံကို ကမ္ဘူးရှူးထိုးနှင့် ဆွဲပတ်လိုက်ကာ ဆရာဝန်ဆီသို့ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်မည်ပုံမျိုးဖြင့် တိုးလာခဲ့သည်။ 'ဘာကြောင့်လဲတဲ့၊ ခင်ဗျားဟာ သူခိုးမို့လို့ပေါ့ဗျ' သူက စက်ဆုပ်ရွံရှာဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကာရွံ့ကာ ပြောသည်။ သူ့အမူအရာကြည့်ရသည်မှာ စကားပြောသည်နှင့်ပင် မတူတော့ဘဲ စကားလုံးများကို ထွေးထုတ်နေသည်လား ထင်ရ၏။ 'လူလိမ် လူကောက် လူသတ်သမား'

'ဖြည်းဖြည်းပြောပါလေ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဗျာ' ဒေါက်တာရာဂင်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြုံး၍ ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမှ မခိုးခဲ့ မဝှက်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒါကတော့ အာမခံနိုင်ပါတယ်၊ ကျန်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ခင်ဗျား ပြောတာတွေက အကျယ်ချဲ့

လွန်းအားကြီးတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အပေါ် ဒေါသထွက်နေမှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ တိန်းပါဦး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာမကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါဦး'

'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဒီအထဲမှာ ဘာလို့လှောင်ထားတာလဲ'

'ခင်ဗျား နေမကောင်းသေးလို့ပေါ့ဗျာ'

'ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် နေမကောင်းဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ ခင်ဗျားတို့က အရူးလား အကောင်းလား မခွဲခြားနိုင်လို့ ဒီအတိုင်းထားရတဲ့ အရူးတွေ ရာထောင်ချီပြီး လျှောက်သွားနေတာကျတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာတတ်နိုင်သလဲ၊ ကျုပ်တို့လို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး ဒီအထဲ ရောက်လာရတဲ့သူတွေက ကျသမျှ အပြစ်ဒဏ် ငဝက်ခံဆိုတာမျိုး ဒီနေရာမှာ သေကျေပုပ်သိုးတဲ့အထိ ခံနေရမှာလား၊ ခင်ဗျားရော ခင်ဗျားလက်ထောက်ရော ဆေးရုံ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိဆိုတဲ့ လူရော တခြား ဆေးရုံအမှုထမ်းဆိုတဲ့ အမှုိက်သရိုက်ကောင်တွေ အားလုံးဟာ ကိုယ်ကျင့်ဘုရား အရာမှာ ကျုပ်တို့ ဟောဒီအခန်းထဲက လူတွေထက် နိမ့်ကျတဲ့ သတ္တဝါတွေချည်းပဲဗျ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ကို မထားဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့က ဘာကြောင့် သော့ပိတ်ခံနေ

ရသလဲ၊ ဘယ်လိုယုတ္တိဗေဒတွေနဲ့ တွေးခေါ်ပြီး လုပ်ထားသလဲ'

'ဒီကိစ္စက ကိုယ်ကျင့်တရားတို့ ယုတ္တိဗေဒတို့ ဆိုတာတွေနဲ့ အကျုံးမဝင်ပါဘူးလေ၊ အရာအားလုံးဟာ ကြိုကြိုက်မှုပေါ်မှာ အခြေတည်တယ်၊ ဒီနေရာမှာ အထားခံရတဲ့ လူဟာ ဒီမှာ နေရတယ်၊ ဒီမှာ အထားမခံရတဲ့ လူက သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် နေရတယ်၊ ဒါပဲဗျ၊ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ခင်ဗျားက စိတ်ရောဂါသည် ဖြစ်နေတာဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားတို့ ယုတ္တိဗေဒတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ကံကြမ္မာရဲ့ စီမံချက် သက်သက်သာသာ ဖြစ်တယ်'

'အလကား တွေ့ကရာတွေ၊ ကျုပ်နားမလည်ဘူး' ဂရိမောဗ်က ဂူးဂူးဝါးဝါး ပြောကာ ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

နီကီတာမှာ မိုးဇက်အား ဆရာဝန်ရှေ့တွင် ရှာဖွေခြင်း မပြုဝံ့ဘဲ ရှိရာ မိုးဇက်သည် သူ့တွင် ပါလာသမျှ ပေါင်မုန့်အပွဲအစများ၊ စက္ကူစုတ်များ၊ အရိုးစများနှင့်သူ၏ ခရီးစဉ်တွင် ရရှိလာသည့် အခြားသောပစ္စည်းပစ္စယများကို ခုတင်ပေါ်၌ ဖြန့်ခင်းလျက်ရှိ၏။ လူက အအေးဒဏ်ကြောင့် တုန်ယင်လျက်ပင် ရှိသေးသော်လည်း ပါးစပ်ကမူ အရပ်သုံး ဂျူးဘာသာဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာများ

ကို သိချင်းညည်းသလို ညည်းနေ၏။ သူ့စိတ်ထဲ၌မူ ဤနေရာ၌ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ခင်းကျင်းရောင်းချနေရသည်ဟု အထင်ရှိလေသလား မပြောတတ်ပေ။

'ကျွန်တော့်ကို ဒီက လွတ်ပေးပါ' အိုင်ဗင်ဂရိမောဗ်က အသံ ခပ်တုန်တုန်ဖြင့် ပြောသည်။

'ကျွန်တော် လွတ်ပေးလို့ မရဘူးဗျ'

'ဘာကြောင့်လဲဗျ၊ ဘာကြောင့်လဲ'

'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော် တစ်ဆောက်တည်းနဲ့ မပြီးလို့ပေါ့ဗျ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို လွတ်ပေးလိုက်ပြီ ဆိုပါတော့၊ အပြင်ရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားကို မြို့ထဲက လူတွေ၊ ငလိပ်တွေက ဝိုင်းဖမ်းပြီး ဆေးရုံပြန်ပို့ကြမှာပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်လေ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ' ဂရိမောဗ်က သူ့နဖူးပြင်ကို ဖြည်းဖြည်းလေး ပွတ်၍ နေသည်။ 'ဒါပေမဲ့ အဲဒါကိုက ကြောက်စရာကောင်းနေတာဗျ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရလဲဗျ'

ဂရိမောဗ်၏ အသံနှင့်၊ သူ၏ ငယ်ရွယ်နုပျိုကာ အသံညစ်ညမ်းပညာ ရှိပုံရသော မျက်နှာကို ရှုံ့မဲထားပုံသည် ဆရာမကြီး၏ စိတ်၌ ခင်မင်နှစ်သက်စိတ်ကို ပေါ်ပေါက်စေခဲ့သည်။ သူက လူငယ်အား စိတ်ရမ်းသာစရာ တစ်ခုခု

ပြောလိုက်ချင်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် သက်သာသွားစေချင်သည်။ သူက ဂရိမောဗ်၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ

‘ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ရမလဲလို့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်၊ ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားလိုအခြေအနေမျိုးမှာရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ အကောင်းဆုံးက ဒီနေရာက ထွက်ပြေးဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါလဲ အချည်းနှီးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကို ပြန်ဖမ်းမိမှာပဲ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုဟာ မိမိ ကိုယ်ကို ရာဇဝတ်ကောင်များ၊ စိတ်ရောဂါသည်များ၏ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ လက်ခံနေသမျှ ကာလပတ်လုံး စောစောက အစီအစဉ်ဟာ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအဖို့ လုပ်သင့်တဲ့ တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းက ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ ရောက်ရှိနေရခြင်းသည် မည်သို့မျှ ရှောင်လွှဲမရနိုင်သော အကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဆိုတဲ့ အယူအဆကို လက်ခံလိုက်ဖို့ပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ ဒါက ဘယ်သူ့အတွက်မှ ကောင်းကျိုးဖြစ်မလာနိုင်ဘဲဗျ’

‘အကျဉ်းထောင်တို့ စိတ်ရောဂါကုဋ္ဌာနတို့ဆိုတာတွေ ရှိနေသမျှတော့ ဒီဟာတွေထဲမှာ ထားဖို့ လူတွေ ရှိနေမှာပဲဗျ၊ ခင်ဗျား မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့

အနေနဲ့က အကျဉ်းထောင်တွေ စိတ်ရောဂါကုဋ္ဌာနတွေ မရှိတဲ့၊ ပြတင်းပေါက် သံတိုင်တွေ မရှိတဲ့၊ ဆေးရုံ ဝတ်စုံတွေ မရှိတဲ့ ဝေးလံသော အနာဂတ်ကိုသာ စောင့်မျှော်ကြဖို့ ရှိတာပဲ၊ အဲဒီအနာဂတ်က တစ်နေ့သောအခါ ရောက်လာမှာတော့ သေချာပါတယ်’

ဂရိမောဗ်က လှောင်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

‘သိပ်တော့လဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ’ သူက မျက်စိကို မှေးကာ ပြောလေသည်။ ‘ခင်ဗျားဆို လူမျိုးတွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဇာတိ နီကီတာလို လူမျိုးတွေအဖော် အနာဂတ်ဆိုတာကို အရေးမစိုက်ကြပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောင်အနာဂတ်မှာ အစစအရာရာဟာ ခုထက်ကောင်းလာမယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ် အာမခံရဲတယ်၊ ကျုပ်စကားတွေဟာ သူများတကာပြောလို့ ဖန်တစ်ရာအနေနဲ့ စကားမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား ရယ်ခင် ရယ်ပါ၊ ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခေတ်သစ်ရဲ့ ရောင်ခြည်ဟာ ထွန်းသစ်လာလိမ့်မယ်၊ တရားမျှတသော အောင်ပွဲဆင်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ နေ့ဟာလဲ ဆုတ်ရှိလာရလိမ့်မယ်လို့တော့ ပြောချင်တယ်၊ ကျုပ်အတော့ဒါတွေကို မြင်သွားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အမောကြီးအည်းက သေသွားပြီး ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသာ သက်သေသောသူရဲ့ မြေးမြစ်တွေဟာ ဒါတွေကို တွေ့မြင်

သွားကြရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် အခိုင်အမာယုံကြည်တယ်။ သူတို့အတွက် ကျုပ် ဝမ်းသာတယ်။ မိတ်ဆွေတို့ သင်တို့ကို ဘုရားသခင်က အကူအညီပေးပါလိမ့်မယ်။ အမြန်ဆုံး ပြီးမြောက် အောင်မြင်စေပါလိမ့်မယ်’

ဂရိုမော့ဗ်၏ မျက်လုံးများမှာ တဖိတ်ဖိတ် လက်ရွှံ့နေသည်။ သူက နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် လက်ကို ဆန့်တန်းပြီး ပြင်းထန်လှိုက်လှဲစွာဖြင့် ပြောနေသည်။

‘ဒီသံတိုင်တွေ နောက်က နေပြီး ခင်ဗျားတို့ဆီကို ကျွန်တော်ရဲ့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာတွေ ပေးပို့လိုက်ပါတယ်။ တရားမျှတမှုဟာ အောင်ပွဲဆင်နိုင်ပါစေ၊ သင်တို့အတွက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်နေမယ်’

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ အဲဒီလောက် ဝမ်းမြောက်စရာ အကြောင်းမျိုး မမြင်မိဘူးဗျ’ ဆရာဝန်က ပြောသည်။ သူ့မျက်စိရှေ့၌ ဂရိုမော့ဗ်၏ အမူအရာတို့မှာ ဇာတ်ဟာပါသလို ထင်ရသော်လည်း များစွာကား ထိရောက်မှုလေးသည်။ ‘အကျဉ်းထောင်နဲ့ စိတ်ရောဂါသည် ထိခိုက်သိမ်းရေး စခန်းတွေဟာ ပျောက်ကွယ်ချင် ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်’ သူက ဆက်ပြန်သည်။ ‘ပြီးတော့ တရားမျှတမှုဟာလဲ ခင်ဗျားပြောသလို အောင်ပွဲခံမှာပါ။ ဒါမို့မို့ သဘာဝ နိယာမ တရားတွေဟာ ပြောင်းလဲမသွားဘူး’

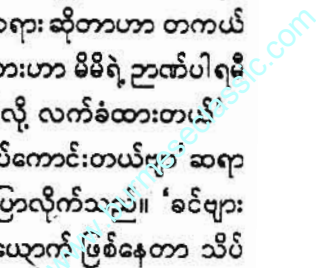
ဘူးဗျ။ ကိစ္စအဝဝဟာ အခြေခံသဘောအားဖြင့်တော့ ဒီနေ့ ကာလအတိုင်းပဲ ဆက်လက်တည်ရှိနေမှာပဲ။ ဘယ်လောက် တောက်ပတဲ့ အနာဂတ်ရောင်ခြည်သစ် ထွန်းလင်းလာသည်ဖြစ်စေ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်းတရားတွေကတော့ ရှိနေဦးမှာပဲ။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ခေါင်းတလားမှာ သံမှိုစွဲပြီး တွင်းခေါင်းထဲကို ချကြဦးမှာပဲ’

‘ဒါဖြင့်ရင် မသေခြင်းတရားဆိုတာကောဗျာ’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဗျာ’

‘ခင်ဗျားကတော့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကျတော့ ယုံနေတယ်ဗျာ။ ဒေါ့စတို ယက်ဗ်စကီးလား။ ဇော်လတ်ယားလား ဘယ်သူပြောမှန်းတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ ပြောတာက ထာဝရဘုရားသခင်သာ မရှိဘူးဆိုရင် လူဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဘုရားသခင်ကို ဖန်ဆင်းယူမှာပဲတဲ့။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်ကလဲ မသေခြင်းတရား ဆိုတာဟာ တကယ်မရှိဘူးဆိုရင် တစ်နေ့မှာလူသားဟာ မိမိရဲ့ ဉာဏ်ပါရမီနဲ့ ဒါကို ဖန်ဆင်းယူလိမ့်မယ်လို့ လက်ခံထားတယ်’

‘ခင်ဗျား တွေးခေါ်ပုံ သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ’ ဆရာဝန်က နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျားဟာ ဘာသာရေးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ သိပ်

ကောင်းတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားလို ယုံကြည်ချက်မျိုး ရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်အဖို့ နံရံလေးဘက် ကာရံထားတဲ့အထဲမှာ ပိတ်လှောင်ခံထားရသည်ဖြစ်စေ စိတ်ညစ်ညူးဖို့ အကြောင်းမရှိဘူးဗျ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်တွေမှာ ပညာ သင်ခဲ့သေးသလဲ’

‘တက္ကသိုလ်တော့ ရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြီး ဆုံးအောင် မတက်ခဲ့ရဘူး’

‘ခင်ဗျားဟာ တွေးခေါ်တတ်တဲ့သူ၊ စိတ်ကူးဉာဏ် ရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲဗျ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာ မဆို ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား နှစ်သိမ့်မှုပေးနိုင်မှာပဲ၊ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ တစ်သမတ်တည်း အလေး အနက် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်း၊ သွားသွားလာလာ စားစား သောက်သောက်နဲ့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အချိန်ကုန်လွန် သွားရမယ့် ဘဝမျိုးကို လုံးဝဥသု စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း ဆို တဲ့အချက်နှစ်ချက်ဟာ လူသားတွေ ဘယ်တုန်းကမှမရ ခဲ့တဲ့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ တော့ သံတိုင် သုံးထပ်ရဲ့ နောက်မှာ ရောက်နေပေစေ၊ အဲဒီကောင်းချီး မင်္ဂလာတွေကို ခင်ဗျား ရနိုင်လိမ့်မယ်၊ စည်ပိုင်းထဲမှာ နေတဲ့ ဒိုင်အိုဂျီနီးစ်ဟာ ကမ္ဘာကို အုပ်စိုး နေတဲ့မင်းဧကရာဇ်တွေထက် ပျော်ရွှင်မှုရခဲ့တယ်မဟုတ် လား’

‘ခင်ဗျား ဒိုင်အိုဂျီနီးစ်က နလပိန်းတုံး ငတုံးပဲဗျ’
‘ရိုမော့စ်က ဘုကျကျ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ်ကိုလာပြီး ဒိုင်အိုဂျီနီးစ်တွေ၊ ဟိုဟာဒီ ဟာတွေလာပြောနေရတာလဲ’ သူက ရုတ်တရက်ဒေါသ ထွက်လာကာ ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်သည်။ ‘ကျုပ်ဟာ ဘဝကို မြတ်နိုးတယ်၊ တကယ်ပြင်းပြင်းပြပြခံမင်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ပါဆက်ကူးရှင်း မေးနီးယား ဝေဒနာကိုခံစား နေရတယ်၊ ကျုပ်ဟာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်ရဲ့ နှိပ်စက် ခြင်းကို အခါမလပ် ခံစားနေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါ တလေမှာလူ့ဘဝကို ပြင်းပြင်းပြပြ ဆာလောင်မွတ်သိပ် တဲ့စိတ်ဟာ အခိုက်အတန့်ဆိုသလိုပေါ်ပေါက်လာတတ် တယ်၊ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကျုပ်ဟာ လုံးဝ သွက်သွက်ခါ အောင် ရူးတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားမှာ သိပ်ကြောက် ကြောက်လာတယ်၊ ကျုပ်ဟာ လူ့လောကကြီးထဲမှာ နေ ခဲ့တယ်၊ တကယ့်ကို အရူးအမူး နေချင်နေတယ်ဗျာ’
‘ထိုနောက်သူက အကြီးအကျယ် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ လူနာဆောင် ဟိုဘက်ထိပ် သည်ဘက်ထိပ် လျှောက်နေ သည်။

သူက အသံကိုနိမ့်လျက် ပြောပြန်သည်။ ‘ကျွန်တော့် ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဟိုတွေ့သည်တွေ့ တွေး တွေးနင်းက ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ အလောင်ခြပ် အသေ

www.burmeseclassic.com

အချာ မခွဲခြားနိုင်တဲ့ ရုပ်တွေ မမြင်ဖူးတဲ့လူတွေမြင်လာရတယ်။ နားထဲမှာ အသံဗလံတွေ တူရိယာသံတွေကြားရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် တောထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရသလို ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက် လျှောက်သွားနေရသလို ခံစားရတယ်။ ပြီးတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သွားသွားလာလာနဲ့ လုပ်ကိုင် စားသောက်ရတဲ့ဘဝ၊ လုပ်စရာကိုင်စရာကလေးတွေ ပူပင်စရာကလေးတွေနဲ့ ရောပြွမ်းတဲ့ဘဝကို တမ်းတမိတယ်။ အပြင်မှာ ဘာအသစ်တွေများ ထူးနေသလဲ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ'

'ဒီမြို့ထဲမှာလား ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာကို ဆိုလိုတာလား'

'မြို့ထဲက အကြောင်း ပထမပြောဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ ကမ္ဘာအကြောင်း ပြောတာပေါ့'

'အင်း ဘာပြောရပါလိမ့်၊ ဒီမြို့မှာ နေရတဲ့ဘဝကတော့ ပျင်းခြောက်ခြောက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျစရာပါပဲဗျာ။ ကိုယ့်စကားသွားပြောလို့ နားထောင်မယ့်သူလဲ မရှိ၊ စိတ်ဝင်စားစရာစကား ပြောတတ်တဲ့သူလဲ မရှိ၊ မျက်နှာသစ်ဆိုလို့လဲ တစ်ယောက်မှမရှိ၊ သိပ်မကြာခင်ကတော့ဆရာဝန် အသစ်တစ်ယောက် ဒီရောက်လာတာယ်၊ ခိုဘိုတော့တဲ့'

'အဲဒီလူ ဒီမြို့ရောက်ခါစက ကျွန်တော်အပြင်မှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ တောသားတစ်ယောက်နဲ့သာတူပါတယ်ဗျာ၊ သိပ်ညာဏ်ပညာရှိပုံ မရဘူး မဟုတ်လား'

'မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ စာပေပညာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဆန်းတော့ ဆန်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရသလောက်တော့ မော်စကိုနဲ့ ပီတာစဘတ်က ပညာတတ်လောကဟာ ရပ်တန့်ဆုတ်ယုတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ အဲဒီမှာ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲတိုးတက်နေတာပဲ၊ ဆိုတော့ အဲဒီမှာတကယ့်လူတွေ ရှိရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နေပုံက သူတို့ဆီက ဒီကိုပို့လိုက်တဲ့လူတွေ ကြည့်လိုက်ရင် ရုပ်မြင်တာနဲ့တင် စိတ်ပျက်စရာချည်း ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်၊ တကယ့်ကို ကံဇာတာဆိုးလှတဲ့ မြို့ပါဗျာ'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီမြို့ကတော့ တကယ့်ကို ကံဆိုးတဲ့ မြို့ပါဗျာ' ဂရီမော့ဗ်က သက်ပြင်းချပြီးနောက် တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ 'ဒါနဲ့ ကျန်တဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးက ကောဗျာ၊ ဒီခေတ်သတင်းစာတွေ မဂ္ဂဇင်းတွေက ဘာတွေ ရေးနေကြတဲ့ဗျ'

ယခုအချိန်၌ကား လူနာဆောင်ထဲတွင် အတော်ကြီး မှောင်မည်းလျက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာရာဂင်က ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဂရီမော့ဗ်

အား ရုရှားပြည်နှင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များတွင် ရေးသား
နေကြသည့် အကြောင်းများ၊ သတင်းစာများမှ သူထုတ်
ယူ ဆင်ခြင်မိသည့် ယနေ့ခေတ် အတွေးအခေါ် လမ်း
ကြောင်းများဟု ယူဆရသည်များကို ပြောပြနေသည်။ ဂရိ
မော့ဗ်ကလည်း အလေးအနက် အာရုံစိုက် နားထောင်
ကာ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားဖြတ်၍ မေးခွန်းများ မေး
သည်။ ထိုနောက်မှ ရုတ်တရက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာ
တစ်ခုခုကို သတိရလိုက်သကဲ့သို့ သူ့ခေါင်းသူ လက်
နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကာ ခုတင်ပေါ်၌ ကိုယ်ကို စန့်စန့်ကြီး
လုပ်ပြီး ဆရာဝန်အား ကျောခိုင်းနေလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲဗျ’ ဆရာဝန်က မေးသည်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ဆိက နောက်ထပ် ဘာစကား တစ်
ခွန်းမှ ကြားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်
နေပါရစေ’ ဂရိမော့ဗ်က ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ပြော
လိုက်သည်။

‘ဘာကြောင့် ဆိုတာတော့ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ’

‘ကျုပ်ဘာသာ နေပါရစေလို့ ပြောပြီးပါကောလား
ဗျ၊ သေပါစေဗျာ’

ဒေါက်တာရာဂင်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီးနောက်
သက်ပြင်းချကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်
ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ သူက...

‘နီကီတာရေ၊ ဒီအမှိုက်တွေ အနည်းအပါး ရှင်းဖို့
လုပ်ပါဦးဗျာ၊ နံလှပြီဗျ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’

‘သိပ်တော်တဲ့လုပ်’ ဆရာဝန်က သူ့အခန်းဆီသို့
လျှောက်ရင်းက တွေးလာသည်။ ‘ငါ ဒီမြို့ရောက်ပါပြီ
ဆိုကတည်းက ငါနဲ့ စကားကောင်းကောင်း ပြောလို့ရတဲ့
ပထမဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ သူ့မှာ တွေးနိုင်ခေါ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်၊
ပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကိစ္စရပ်တွေမှာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိ
တယ်’

ထိုညအဖို့ စာဖတ်ချိန်၌လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာထဲ
ရောက်ပြီးချိန်၌လည်းကောင်း သူက အိုင်ဗင် ဂရိမော့ဗ်
အကြောင်းကိုသာ တွေး၍ နေမိသည်။ နောက်တစ်နေ့
နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူ ပထမဆုံး သတိရ
သော အချက်မှာ အသိဉာဏ်ပညာရှိ၍ စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းသော လူတစ်ယောက်နှင့် သူ တွေ့ခဲ့ရသည့် အ
ကြောင်းပင်ဖြစ်၍၊ အခွင့်အရေး ရလျှင်ရချင်း ထိုသူထံ
နောက်တစ်ကြိမ် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်လေသည်။

အိုင်ဗင်ဂရီမော့ဗ်က ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်
ညှပ်ကိုင်ကာ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေသည်။ ခြေထောက်
နှစ်ချောင်းကိုမူ သေသေချာချာ ကွေး၍ထားလေသည်။
သူက မနေ့က ကျန်ခဲ့သလိုပင် နံရံကို မျက်နှာမူ၍ နေ
ရာ ဒေါက်တာရာဂင်က သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရဘဲ ရှိ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ အိပ်ပျော်နေသလား
ဗျ’ ဆရာဝန်က မေးသည်။

‘တစ်အချက်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေမဟုတ်
ဘူး’ ဂရီမော့ဗ်က ခေါင်းအုံးထဲသို့ ပြောလိုက်သည်။

‘နှစ်အချက်၊ ခင်ဗျားဟာ အလကား အချိန်ဖြုန်းနေ
တာပဲ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက ဘာစကားလဲ ခွန်းမှ ကြား
ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပါသကောလား’

၁၀၆ ဖေမြင့်

‘ကျွန်တော်တော့ နားမလည်တော့ဘူးဗျာ’ ဆရာ
ဝန်က အနည်းငယ် နောက်တွန့်သွားရာက ပြန်ပြောလိုက်
၏။ ‘မနေ့တုန်းက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေး
ဆေး ဆွေးနွေးလို့ သိပ်ကောင်းနေတုန်း ရုတ်တရက်ခင်
ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်
ကွက်သွားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူးလို့
ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့
သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုပါသွား
တာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ပေါ့ဗျာ’

‘မှန်တယ်မှန်တယ်’ ဂရီမော့ဗ်က မေးလက်ထောက်
ကာ ခေါင်းထောင်ထလာရင်း ပြောလိုက်သည်။ နီရဲသော
သူ့မျက်လုံးများကမူ သရော်ဟန်နှင့် စိုးရိမ်မကင်းဟန်
တို့ ရောစွက်၍နေသည်။ ‘ခင်ဗျားရဲ့ သူလျှိုအလုပ်စုံစမ်း
ထောက်လှမ်းတဲ့ အလုပ်တွေကို ဘာလို့ တခြားသွားမလုပ်
တာလဲ၊ ဒီမှာကတော့ ခင်ဗျား အလကား လေကုန်ရုံ
မှာပဲ။ ခင်ဗျား ဘာအတွက် လာနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မ
ကတည်းက စဉ်းစားပြီးပြီ’

‘ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးမှ တွေးတတ်ပလေဗျာ’ ဆရာ
ဝန်က မွဲပြုံးပြုံးကာ ပြောလေသည်။ ‘နောက်ဆုံးတော့
ခင်ဗျားက ကျုပ် သူလျှိုလာလုပ်နေတယ်လို့ ကောက်ချက်
ချတာကိုး၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဒီသဘောပဲ။ ခင်ဗျားဟာ သူလျှိုဖြစ်
ရင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဟိုလူတွေက ကျုပ်ကို စမ်းသပ်
ဖို့ အပ်သွားတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ ခင်ဗျား
ဟာ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို ခေါ်လို့ရတယ်’

‘ခင်ဗျား စိတ်မရှိဘူး ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ တွေး
တော ကြံဆပုံတွေဟာ သိပ်ကို ရွံ့စောင်းနေပြီလို့ ပြော
ချင်တယ်’

ဆရာဝန်က ခွေးခြေတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ခေါင်း
ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ယမ်းခါ၍ နေ၏။ အတန်ကြာ
မှ...

‘ကိုင်းဗျာ၊ ခင်ဗျားယူဆချက် မှန်တယ်ပဲ ထားပါ
ဦး၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို လာအစီနေတယ်၊ ပြီးရင်
ပုလိပ်ကို အစီရင်ခံမယ် ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာဖြစ်
သွားမလဲ။ ထားဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဖမ်းပြီး ရုံးတင်ပြီတဲ့၊
ထောင်ထဲ ရောက်သွားရင် ဒီနေရာမှာထက် ဆိုးမယ်ထင်
လို့လား၊ ဆိုက်ဘေးရီးယားကို နယ်နှင့်ဒဏ် ပေးတယ်
ထားဦး၊ ဒီလူနာ ဆောင် ထဲမှာထက် ဆိုးဆိုး ရွားရွား
ကြောက်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာကြောင့်
ထင်ရသလဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားမှာ ဘာမှ ဆုံးရှုံး
သွားမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား
အနေနဲ့ ဘာစိုးရိမ်စရာ ရှိသေးသလဲ’

သူက ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ဂရိမောဗ်မှာ အတော် ရှင်းလင်းသွားဟန်ရှိ၏။ သူက စိတ်ချသွားကာ ထထိုင်လာသည်။

အချိန်မှာ လေးနာရီကျော်ပြီဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းမူ ဒေါက်တာရာဂင်မှာ သူ့အခန်းထဲတွင် ခေါက်တွဲခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမည်။ ဒါရိယာက ဘိယာသောက်တော့မလားဟု မေးမြန်းနေမည်ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုက ကြည်လင်သာယာ၍နေသည်။

‘ကျွန်တော်က နေ့လယ်စာစားပြီးတဲ့အချိန်၊ အပြင်မှာ တကယ့် မိုးဦးကျစ ကလေးလို ဖြစ်နေတာနဲ့ လမ်းတစ်ပတ်လောက် လျှောက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဆီ ဝင်မယ်လို့ စိတ်ကူးရပြီး ထွက်လာတာ’

‘အခု ဘာလဲဗျာ၊ မတ်လ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ မတ်လကုန်ခါနီးပေါ့ဗျာ’

‘ဗွက်တော့ တော်တော်ထူရောမယ်’

‘သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ ပန်းခြံထဲ လမ်းတွေတော့ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ပါပဲ’

‘ဒီလိုဥတုရာသီမျိုးမှာ မြို့ပြင်ကို အမိုးဖွင့်ရထားနဲ့ သွား’ ဂရိမောဗ်က ယခုမှ အိပ်ရာမှ ထလာသည့်အလား နီနေသောမျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ကာ ပြောနေ၏။ ‘ပြီးတော့ ပြန်လာ၊ စာကြည့်ခန်းနွေးနွေးလေးထဲ ဝင်၊ ပြီးတော့

ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုက်တဲ့ ရောဂါကို တကယ်ကတ်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ ဆွေးနွေး၊ အခုတော့ဗျာ ကျွန်တော့်မှာ လူတစ်ယောက်လို မနေရတာ ကြာပါပြီ၊ ဒီနေရာက တကယ့်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာကောင်းတဲ့ နေရာပါဗျာ’

ယမန်နေ့က လှုပ်ရှားထကြွခဲ့မှုကြောင့် သူက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိကာ စကားပြောလိုစိတ် မရှိလှဘဲ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေ၏။ သူ့လက်ချောင်းများက တုန်ယင်လျက်ရှိပြီး မျက်နှာအသွင်ကမူ သူ့ခမြာခေါင်းကိုက်ဆဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရရှာကြောင်း အထင်အရှား ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

‘အမှန်တကယ်ကတော့ နွေးထွေးပြီး သက်သောင့်သက်သာရှိတယ်ဆိုတဲ့ စာကြည့်ခန်းနဲ့ ဒီလူနာဆောင် အကြားမှာ ခြားနားမှုတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး’ ဆရာဝန်က ပြောသည်။ ‘ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်းဆိုတာတွေဟာ လူ့ကိုယ်တွင်း အဓမ္မတ္တသဏ္ဌာန်မှာသာ တည်တယ်၊ ပြင်ပဗဟိဒ္ဓလောကမှာ မတည်ဘူး’

‘ခင်ဗျားက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒီကောက်ချက်ကို ဆွဲနိုင်တာလဲ’

‘သာမန်လူတစ်ယောက်ဟာ သက်သောင့်သက်သာရှိမှုကို မြင်းရထားတို့၊ နွေးထွေးတဲ့ အခန်းတို့က ရဖို့ မျှော်

လင့်တယ်၊ တွေးတောဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တော့ ဒါကို ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာပဲ ရှာတယ်'

'ခင်ဗျား အဲဒီအတွေးအခေါ်ကို ဂရိပြည်မှာ သွားပြီး ဟောပြောပို့ချဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒီမှာ ရာသီဥတုကလဲ ပူနွေးတယ်၊ လိမ္မော်ရနံ့ကလေးတွေကလဲ သင်းပျံ့တယ်၊ ဒီက ရာသီဥတုနဲ့တော့ သိပ်မကိုက်ဘူးဗျ၊ မကြာခင်ကလေးက ဒိုင်အိုဂျီနီးစ်အကြောင်း ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးတာ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ခင်ဗျားပဲ ထင်တယ်'

'မှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ မနော့က ဆွေးနွေးကြတာ'

'ဟုတ်ပြီ၊ ဒိုင်အိုဂျီနီးစ်မှာ စာကြည့်ခန်းတို့၊ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိတဲ့ နေရာတို့ ဆိုတာ မလိုဘူးဗျ၊ သူ့မှာ ဒီတိုင်းတင် နွေးနေပြီးသား၊ သူ့လုပ်စရာက ဘာလဲ၊ စည်ပိုင်းထဲမှာ လုံ့အိပ်ပြီး လိမ္မော်သီးတွေ၊ သံလွင်သီးတွေ စားပိုးနှင့်အောင်စား၊ ဒါပဲ၊ တကယ်လို့ သူသာ ရှာဖွေပြည်မှာ နေရမယ်ဆိုရင် နေစရာ အခန်းလေးတစ်ခု ရဖို့အတွက် ဒီစင်ဘာလ အထိတောင် ဆိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေလကတည်းက မဟာားတရား တောင်းလာလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် တစ်ခါတည်း ရေခဲတုံးဖြစ်သွားမယ်'

'ဒါလဲ မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ လူဟာ အခြားသော နာကျင်မှု ဝေဒနာများ နည်းတူ အအေးဒဏ်ကိုလဲ မတုန်မလှုပ် ခံနိုင်စွမ်းရှိနိုင်တယ်ဗျ၊ မှာကပ်စ်အော်ရီလီးယပ်စ်

က ဘာပြောသလဲ၊ နာကျင်တယ်ဆိုတာဟာ နာကျင်ခြင်းပဲလို့ မှတ်ယူတဲ့ အသိပါတဲ့၊ အဲဒီနာကျင်ခြင်းဆိုတဲ့ အသိကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ စွန့်ပစ်ပယ်ဖို့ အားထုတ်မယ်ဆိုရင် ဆက်လက်မညည်းညူဖို့ အားထုတ်မယ်ဆိုရင် နာကျင်မှုဟာ ပျောက်ကွယ်သွားမှာပဲတဲ့၊ ဒါ တကယ်မှန်တဲ့စကားပဲဗျ၊ ပညာရှိ ဒါမှမဟုတ် ထားပါတော့ သာမန်တွေးတောဆင်ခြင်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားရန် ငြင်းဆန်ခြင်း ရှုတ်ချခြင်းအားဖြင့် အခြားသော သူများနဲ့ ကွဲပြားထူးခြားလာနိုင်တယ်၊ အစဉ်အမြဲ ကျေနပ်တင်းတိမ်မှု ရလှာနိုင်တယ်၊ အဲဒီအခါ ဘယ်အရာကမှ သူ့ကို အံ့သြတုန်လှုပ်စေနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘူး'

'ဒီလိုဖြင့် ကျုပ်ဟာ အသိဉာဏ်လုံးဝမရှိတဲ့ လူ့အန္တတစ်ယောက် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်မှာ ဝေဒနာဆိုတာ ခံစားနေရတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ကျေနပ်တင်းတိမ်မှု မရှိဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ လူတွေရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်ပုံတွေကို ကျုပ် အံ့သြတုန်လှုပ်နေတယ်'

'ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျား အခုအချိန်က စပြီး ဒီအကြောင်းတွေ မတွေးမလော့ဘူးဆိုရင်၊ အပြင်လောကထဲက ကျုပ်တို့ အလင်းဘကြားစိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ အင်မတန်မှ သေးမွှားတဲ့ ကိစ္စရပ်ကလေးတွေသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း

ခင်ဗျား သိမြင်လာလိမ့်မယ်ဗျာ၊ တကယ် အရေးကြီးတဲ့ အချက်က လူ့ဘဝဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ သိနားလည်ဖို့ပဲ။ ဒီအချက်ကို ဆင်ခြင်သိရှိခြင်းဖြင့်သာလျှင် တကယ် ချမ်းသာသုခ အစစ်အမှန်ကို ရရှိနိုင်တယ်ဗျာ'

'ဆင်ခြင် သိရှိခြင်း' ဂရိမောဗ်က မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ 'အဇ္ဈတ္တ၊ ဗဟိဒ္ဓ၊ ပြီးတော့ ဘာတဲ့၊ သည်းခံပါဗျာ၊ ခင်ဗျား တရားတွေ ကျုပ်မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ် နားလည်တာက' သူက မတ်တတ်ရပ် လိုက်ပြီး ဆရာဝန်အား စားမတတ်ဝါးမတတ် အမူအရာ မျိုးဖြင့် ကြည့်ကာ 'ဘုရားသခင်က ကျုပ်ကို ပူဇွန်းတဲ့ သွေးတွေ၊ အာရုံကြောတွေနဲ့ တည်ဆောက်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ သက်ရှိပစ္စည်းဟာ ရှင်သန်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိခိုက်မှု၊ လှုံ့ဆော်မှုမှန်သမျှကို တုံ့ပြန်ရ မှာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်အဲဒီလိုပဲ တုံ့ပြန်တယ်၊ နာတယ် မျက်ရည်တွေ အော်သံ ငိုသံတွေနဲ့ တုံ့ပြန်တယ်၊ ကိုယ့်ကို မကောင်းကြံတယ်၊ မကျေနပ် မနှစ်မြို့စိတ်နဲ့ တုံ့ပြန်တယ်၊ ယုတ်ညံ့သိမ်ဖျင်းမှုကို ရွံရှာစိတ်နဲ့ တုံ့ပြန်တယ်၊ အဲဒီ တုံ့ပြန်ခြင်းသည်ပင်လျှင် အသက်ရှင်နေထိုင်ခြင်းပဲ ဘာလဲလို့ ကျုပ်ဆိုလိုက်ချင်တယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခုသည် အစွယ် အနွယ် အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျလေ အာရုံခံစားမှု နည်းလေပဲ၊ လှုံ့ဆော်မှု ထိခိုက်မှုတို့ကို တုံ့ပြန်မှု နည်းလေ

အဆင့်အတန်း မြင့်လာလေ ပိုပြီး အာရုံခံစားလာလေလို့ ဆော်ချက်ကို ပိုပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားလေ ပဲ၊ ဒါလေးကိုတောင်မှ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် မသိနိုင် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆရာဝန်လို့ ခေါ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက် အခြေခံကျတဲ့ အချက် တလေးတွေကိုတောင်မှ မသိနိုင်လောက်အောင် အသိ ညော ခေါင်းပါးရသလား၊ ဝေဒနာကို မခံစားတော့ဘူး ဘယ်အရာကိုမှ အံ့သြခြင်း မဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင် အဲဒီလူ ဟာ ဟောဟို အခြေအနေလောက်အထိ နိမ့်ကျပျက်စီး သွားပြီလို့ ဆိုရမယ်' ဂရိမောဗ်က တစ်ကိုယ်လုံး ဖောင်းပွ တာ အကြောအခြင်များ သေလျက် မလှုပ်မရှက်ဖြစ်နေ သူကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ 'ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီ လူဟာ ဝေဒနာကို အတိုင်းထက်အလွန် ခံစားရလွန်းအား ကြီးလို့ လုံးဝ ထုံထိုင်းသွားပြီး နာကျင်တယ်ဆိုတာကို မောက်ထပ် မခံစားနိုင်တော့တာရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ တစ် နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် အသက်ရှင် နေထိုင်ခြင်းကိုစွန့် သွတ်လိုက်တာသာ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ လျော့လိုက် ဆဲချင်တယ်၊ ကျုပ်က ပညာရှိလဲ မဟုတ် အဘိဓမ္မာလရာ ဆဲ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ နားလဲ မသိဘူး ပြောလဲ မပြောတတ်ဘူး'

'ခင်ဗျားပြောတာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်

ကတော့ ခင်ဗျား ဒီအကြောင်းတွေကို သေသေချာချာ ပိုင်းရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လုံ့ရဲ့ အလုံးစုံသော
ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောခဲ့တယ်လို့ ဆိုချင်တယ်။

‘ခင်ဗျား ဆွဲသွင်းလာတဲ့ ဥပေက္ခာဝါဒီတွေဟာ အင်
မတန်မှကို မှတ်သားစရာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအမှန်ပါ။
ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ အယူအဆတွေဟာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း
နှစ်ထောင်လောက်ကတည်းကပဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့ပါပြီ။
ရှေ့ကို တစ်လှမ်းကလေးမှ တိုးမလာနိုင်တော့ပါဘူး။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအယူအဆတွေဟာ လက်တွေ့မကျ
လို့ပါပဲ။ အရည်မရ အဖတ်မရ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ တစ်သက်
လုံး ရှိသမျှ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေ လေ့လာလိုက်
စားပြီး အဲဒါကို အရသာခံနေတဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာ လူ
တစ်စုရဲ့ လောကမှာတော့ အောင်မြင်မှု အထိုက်အသင့်
ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လူအများစုကြီးကတော့ ဒါကို နား
မလည်နိုင်ကြဘူး။ ဥစ္စာဓန ကြွယ်ဝခြင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ
နှင့် ပြည့်စုံခြင်းတို့ကို ဥပေက္ခာပြုရမယ်။ ဆင်းရဲဝေဒနာ
နဲ့ သေဘေးကို မထိမဲ့မြင် ပြုရမယ်ဆိုတဲ့ အယူဝါဒဟာ
ဧရာမ လူအများစုကြီးရဲ့ နားလည်မှုနယ်ပယ်ကို လုံး
ကျော်လွန်သွားပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလူစုကြီး
ဘဝမှာ ချမ်းသာစည်းစိမ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ ခံစား
ခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒုက္ခဆင်းရဲကို မထိမဲ့မြင်
ပြုရမယ် ဆိုရင်လဲ သူတို့ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို မထိမဲ့မြင်

“
မြင်ခံစားမှုတို့ဟာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ချမ်းအေး
ခြင်း၊ အနိမ့်ခံအောက်ကျခံခြင်း၊ ပူဆွေးသောက ရောက်
ခြင်း၊ ဟင်းမလက်လို သေခြင်း တရားကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း
တို့ အာရုံခံစားမှုများနဲ့သာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အတွက်
ကြောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ ဒီလို ခံစားမှုမျိုး
တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပဲ။ ခင်ဗျားက အဲဒီဘဝကို
သိသေးတယ် ရွံ့မှန်း စရာကောင်းတယ် ထင်ပေမယ့်လဲ ဒါ
နဲ့ လုံးဝ လျစ်လျူရှုဖို့ ဥပေက္ခာပြုဖို့ ခင်ဗျား တတ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ထပ်ပြောရရင် ဥပေက္ခာ
ဒါမှာ အနာဂတ်မရှိတော့ပါဘူး။ ရှိနေမှာတွေက ဘာလဲ။
ခင်ဗျားလဲ မြင်နေရသားပဲ။ ကမ္ဘာဦးအစကနေ ဒီကနေ့
ထိ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာနေတာတွေက ဒုက္ခ
ဆင်းရဲကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ဝေဒနာကို အပြင်း
အပြစ် ခံစားလာခြင်း၊ လှုံ့ဆော်မှု ထိခိုက်မှုတွေကို တုံ့ပြန်
စာခြင်းတွေပဲ မဟုတ်လား’

ထိုနောက် ဂရိမောဗ်က ရုတ်တရက် စကားဆက်
လျှောက် စိတ်ညစ်သွားဟန်ဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက်
သူက နဖူးကို ပွတ်သပ်၍ နေ၏။
‘ကျွန်တော် အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ခု ပြောတော့
လို့ ရုတ်တရက် အစပျောက်သွားတယ်။ ဘာပါလိမ့်ဗျာ။

သြော်...ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ့်အိမ်နီးချင်းကို ရွေးနု
ယူနိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျွန်အဖြစ်အရောင်းချ
လိုက်တဲ့ ဥပေက္ခာဝါဒီ တစ်ယောက်အကြောင်းဗျ၊ အ
အကြောင်းကို ကြည့်ရင် ခင်ဗျားလဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အ
ရဲ့ အပြုအမူဟာ တစ်စုံတစ်ရာသော လှုံ့ဆော်မှုကို
ပြန်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်တယ်၊ အိမ်နီးချင်းရဲ့ အကျိုးအတွက်
မိမိကိုယ်ကို ပျက်စီးဆုံးရှုံးခံလိုက်တဲ့ အင်မတန် သာ
တရား ကြီးမားကြောင်းကို ပြတဲ့ အပြုအမူ တစ်ရပ်ပဲ
မခံချင်စိတ်နဲ့ မေတ္တာကရုဏာစိတ်တို့ ရှိတဲ့လူမျိုးမှာ
ရှိနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီထောင်ထဲရောက်လာကတည်း
က အရင် ဖတ်ခဲ့မှတ်ခဲ့တဲ့ဟာတွေ အကုန်လုံး မေ့ပျောက်
ကုန်လို့သာပဲဗျ၊ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကို အကျိုးအကြော
သာဓကတွေ ဒီထက်မက အများကြီး ပြနိုင်သေးတယ်
ကိုင်းဗျာ ခရစ်တော်ကော ဘယ်သွားထားမလဲ၊ ခရစ်တော်
ဟာ အစစ်အမှန် လောကကို ငိုကြွေးခြင်း ပြီးရယ်ခြင်း
ပူဆွေးခြင်း မခံလိုစိတ် ဖြစ်ခြင်းများတင်မက ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲခြင်းဖြင့်ပါ တုံ့ပြန်တယ်ဗျ၊ သူ့ကို နှိပ်စက်
သပ်ခံစဉ်က သူဟာ ပြုံးပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်
သူဟာ သေခြင်းတရားကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာမှ မဟုတ်
ဂေသရေမန်ဥယျာဉ်တော်မှာတုန်းက ဤနွက်ကို အကွ
မှ လွှဲတော်မူပါလို့ ဆွတောင်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား

ဂရီမော့ဗ်က ရယ်မောကာ နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်
‘ပြီးတော့ ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ဆိုတာ
တွေဟာ အပြင်ပမာမရှိဘူး၊ ကိုယ်တွင်းမှာသာ ရှိတယ်
ဦးလက်ခံရမယ်’ သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။ ‘ပြီးတော့
ခင်းရဲခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားမှု ဝေဒနာမျိုးကို ရှုတ်ချရမယ်၊
ဘယ်အရာကိုမှလဲ အံ့သြခြင်း မဖြစ်ရဘူးတဲ့၊ ဆိုပါတော့
ဒီဒီတရားကို ဟောပြောဖို့ချနေတဲ့ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်
ချတော့ကော ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လို အရည်
အသွေးတွေ ရှိသလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ပညာရှိလား၊ အဘိဓမ္မာ
အရာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာလဲ’
‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ အဘိဓမ္မာဆရာ
တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအယူအဆဟာ ကျိုး
ကြောင်း ဆီလျော်တယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒီအယူအဆကို
သူတိုင်း ခံယူဟောပြောသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်
တယ်’
‘ထားပါတော့လေ၊ ဒါပေမဲ့လဲ ကျွန်တော့်အနေနဲ့
ဘာခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်
ဦးပွင့်ဖို့ ဝေဒနာနဲ့ ခံစားမှုကို ဥပေက္ခာပြုဖို့ဆိုတဲ့ သပ္ပာယ်
နိမိတ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ယောက်လို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ယူဆလာခဲ့သလဲ ဆို

တဲ့အကြောင်း သိချင်သေးတယ်။ ခင်ဗျားဘဝမှာ ဒုတိယ
ဆင်းရဲဆိုတာ ခံစားဖူးသလား။ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုတာ
ဘယ်လိုဟာမျိုး ဆိုတာ နားကောလည်ရဲ့လား။ ခင်ဗျား
ငယ်ငယ်တုန်းက ကြိမ်နဲ့ အရိုက်ခံဖူးသလား။’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ရိုက်နှက်ဆုံး
တဲ့ အလုပ်ကို သိပ်ရွံတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်ကတော့ အရိုက်ခံခဲ့ရတယ်။ မညာ
မတာကို အရိုက်ခံခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်အဖေဟာ သိပ် တာ
ကျပ်လွန်းတဲ့ အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ယောက်။ နှာခေါင်း
ရှည်ရှည် လည်ပင်းက ဝါကြန့်ကြန့်နဲ့နဲ့ လိပ်ခေါင်းလဲ
သေးတယ်။ ထားပါလေ သူ့အကြောင်း မေ့ထားလိုက်စို့
ခင်ဗျားရဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခင်ဗျားကို ဘာ
သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကမှ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတိုက်
ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ မမြီး
ခြောက်ခဲ့ဖူးဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ သတ်ဖို့ဆိုတာလဲ ခင်ဗျားအ
နွားသိုးတစ်ကောင်လောက် သန်နေတာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ
ဖအေအရိပ်အာဝါသအောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ ပညာ
သင်ဖို့ စရိတ်စက ဖအေက ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ပညာသင်
ပြီးဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခင်ဗျားမှာ လခအချော
ရမယ့် အလုပ်တစ်ခု ရလာတယ်။ အခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိလာပြီ။ ခင်ဗျားဟာ လခမလေး

ရတဲ့ အိမ်ခန်းမှာ နေရတယ်။ အိမ်မှာခိုင်းဖို့ အစေခံတစ်
ယောက်ရှိတယ်။ ယုတ်စွဲအဆုံး မီးဖိုအနွေးဓာတ်ဖိုတောင်
မပေးရဘူး။ အလုပ်ကျတော့လဲ ခင်ဗျားသဘောပဲ။ နည်း
နည်းပဲ လုပ်လုပ် များများပဲ လုပ်လုပ် ဘာမှ မလုပ်ချင်
လဲ ရတာပဲ။ နဂိုကတည်းက ပျင်းပျင်းရိရိနဲ့ တွေဝေငေး
မောပြီး နေတတ်တဲ့လူမျိုး ဖြစ်လေတော့ ခင်ဗျားဟာ ခင်
ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဘယ်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အနှောင့်
အယှက်မှ မခံရအောင် သေသေချာချာ စီစဉ်ပြီး နေလာခဲ့
တယ်။ ဘယ်သူကမှ ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားသွားနေကျ လမ်း
ကြောင်းထဲက ဆွဲမထုတ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ်လုပ်
ရမယ့် အလုပ်ကို အရည်အချင်းမရှိတဲ့ တပည့်တွေ၊ ဘာ
မှ အသုံးမကျတဲ့ လူတွေလက်ထဲ လွှဲထားတယ်။ ခင်ဗျား
ကိုယ်တိုင်ကတော့ နွေးနွေးထွေးထွေး အေးအေးချမ်းချမ်း
ရှိတဲ့ အခန်းထောင့်မှာ ဇိမ်နဲ့ ထိုင်၊ ပိုက်ဆံတွေ စု၊ စာအုပ်
ကလေးတွေ ထိုင်ဖတ်၊ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အကြောင်း
တွေကို အကြီးအကျယ်လုပ် ဝိပဿနာတင်ပြီး အရသာ
ခံနေမယ်’ ထိုနောက် ဆရာဝန်၏ နီမြန်းသော နှာခေါင်း
ကို ကြည့်ကာ ‘ပြီးတော့ အရက်မှန်မှန်သောက်မယ်’

‘အဲဒီ ဥဒ္ဓံထဲမှာ နေလို့တော့ ခင်ဗျား ဘာမှ မလုပ်
မှာ မဟုတ်ဘူး။ လောကအကြောင်း ဘာမှ သိလာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာကို လက်တွေ့ ကြုံရတဲ့ စိတ်ကူး

ထဲမှာပဲ တွေ့နေမှာပဲ၊ ဝေဒနာခံစားခြင်းကို စွန့်ပယ်ဖို့နဲ့ ဘယ်အရာကိုမှ အံ့သြခြင်း မဖြစ်ဖို့ဆိုတဲ့ အယူအဆတွေကို ခင်ဗျား ရလာတဲ့အကြောင်းကလဲ ရှင်းပါတယ်။ နေ့တစ်နေ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့မှု၊ အပြင် ဗဟိဒ္ဓာလောကကို လက်သင့်မခံလိုမှု၊ အတွင်းအဇ္ဈတ္တဘဝကို အလေးပေးမှု၊ ဆင်ခြင်သိမြင်မှု၊ စစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုဆိုတာတွေဟာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တဲ့ ရုက္ခားတစ်ယောက်နဲ့တော့ အသင့်တော်ဆုံးလောကအမြင်တွေပဲ၊ ဥပမာအားဖြင့်ဗျာ လယ်သမားတစ်ယောက် ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ရိုက်နေတာမျိုး ခင်ဗျား တွေ့ဖူးမှာပဲ၊ ခင်ဗျားက ဘာလို့ သွားဟန်မှာလဲ၊ သူ့ဟာသူ လုပ်ပစေပေါ့၊ အနွေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို တစ်နေ့ကျရင် နှစ်ယောက်စလုံး သေကြမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ရိုက်တဲ့လူဟာ အရိုက်ခံရတဲ့လူထက် ပိုပြီး ယုတ်ညံ့သွားတယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ခါ အရက်သောက်တာ ဆိုပါတော့၊ အရက်ကို မူးအောင် သောက်တာဟာ မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်ပဲလို့ မြင်လို့လဲ မကောင်းဘူးလို့ ဆိုမယ်၊ ဒါပေမဲ့လဲ ခင်ဗျား အရက်သောက်သည်ဖြစ်စေ မသောက်သည်ဖြစ်စေ ဘာထူးသေးလဲ၊ တစ်နေ့ကျတော့ ခင်ဗျား သေရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီးတော့ဗျာ လယ်သူမ တစ်ယောက် သွားကိုက်လို့ ဆိုပြီး ခင်ဗျားဆီ လာပြမယ်၊ ဟာ ဒါဘာဖြစ်

သလဲ၊ နာတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ နာတယ်လို့ ထင်နေတဲ့စိတ်ပဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှ သေတဲ့အထိ မအိုမနာဘဲ နေသွားရတယ်လို့မှ မရှိဘဲ၊ သွားပါကွာ၊ ငါဘာသာ တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေး လုပ်ရင်း အရက်သောက်နေတာ မဖြောင့်အောင် လာလုပ်နေတယ်လို့ ပြောပေါ့၊ ပြီးတော့ လူငယ်တစ်ယောက်က ခင်ဗျားဆီလာပြီး ဘဝကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ မေးမယ်ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားက လွဲလို့ ဘယ်သူမဆို အဖြေမပေးခင် ခဏတော့ စဉ်းစားဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကျတော့ အဖြေက လက်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိတယ်၊ 'ဘဝကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစား၊ စစ်မှန်သော ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်မှုကို ရအောင် ကြိုးစား' ဒါတွေ ခင်ဗျား ပြောမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စစ်မှန်သော ချမ်းမြေ့မှုဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဒါကို ခင်ဗျား ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုပါတော့ဗျာ ကျုပ်တို့က ဒီသံတိုင်တွေနောက်မှာ သွားပိတ်ခံထားရတယ်၊ ဒီအထဲမှာ အနှိပ်စက်ခံနေရတယ်၊ အဆွေးမြေ့ခံနေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သီဝရီအရတော့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ဒီအဆောင်ထဲမှာ နေရခြင်း သို့မဟုတ် နွေးထွေးသော အိမ်ထဲက သက်သောင့်သက်သာရှိသော စာကြည့်တိုက်ခန်းထဲမှာ နေရခြင်းတို့ဟာ ဘာမှ တွဲပြားခြားနားခြင်း မရှိဘူးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အတွေး အခေါ်ဟာ သိပ်ကို အဆင်ပြေတာပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ လိပ်ပြာလည်း

လုံသွားမယ်၊ ပြီးတော့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပညာရှိတစ်ယောက်
 လို့တောင် ထင်လာနိုင်သေးတယ်။ ဒီမှာမိတ်ဆွေကြီးရဲ့
 ခင်ဗျားဥစ္စာဟာ မဓမ္မိဋ္ဌာန်ကျတဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုမျိုး
 မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဘိဓမ္မာတရား တစ်ရပ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ
 အထဲမှာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ အသိဉာဏ်အမြင်တွေ
 မပါဘူး၊ ဒါဟာ တကယ်တော့ပျင်းရိမှုပဲ၊ စိတ်အာရုံထဲ
 ထိုင်းမှုပဲ၊ အလကား ကလိကမာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ
 ပဲ၊ ဟုတ်တယ်' ဂရိုမော့ဗ် ရုတ်တရက် ထအော်သည်။
 ဒေါသက တစ်ကြိမ်ထကြွလာပြန်သည်။ 'ခင်ဗျားက ဒုတိယ
 ဝေဒနာကို မခံလေးစားပြုရမယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ကိုင်း ခင်
 ဗျားလက်ကို ကျုပ်တံခါးကြားထဲမှာ ညှပ်ကြည့်မယ်
 သံကုန်ဟစ်ပြီးတောင် အော်သွားဦးမယ်'

'အော်ချင်မှလဲ အော်မှာပေါ့ဗျာ' ဒေါက်တာရာဂင်
 က ဒေါသဖြစ်ဟန် မရှိဘဲ ပြုံး၍ ပြောလေသည်။

'ကျုပ်တော့ တွေ့စမ်းချင်သဗျာ၊ ဆိုပါတော့ဗျာ
 ခင်ဗျား ရုတ်တရက် လေဖြတ်လို့ မစွမ်းမသန် ဖြစ်သွား
 တယ်ဆိုပါတော့၊ နေရာတကာ စွာကျယ်စွာကျယ်လှ
 တတ်တဲ့ ကျုပ်မပြည့်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျားက
 လူရှေ့သူရှေ့မှာ ကိုယ်ချင်းမစာပြောဆိုဆက်ဆံမယ်၊ သူ
 အတွက်တော့ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းပေါ့လေ၊ အဲဒီလို
 လုပ်ပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့မှ အဲဒီဆင်ခြင်သိမြင်ဖို့ကြိုးစား

ကြ၊ စစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို ရှာဖွေကြ ဆို
 တဲ့တရားတွေ ခင်ဗျားဟောကြားတုန်းက ကြားရတဲ့ လူ
 တွေနားမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အရိပ်
 အမြွက်လောက် သိလာမယ်'

'ခင်ဗျား ဝေဖန်ဆွေးနွေးသွားတာ သိပ်ကောင်း
 သဗျာ' ဒေါက်တာရာဂင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း
 ဝမ်းသာအားရ ပြုံးရယ်၍ ပြောလေသည်။ 'တသိးတသန့်
 စီသော ပြဿနာတွေကို တစ်လောကလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ထာ
 ဟာရအသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ရှုမြင်သုံးသပ်သွားနိုင်တဲ့ ခင်
 ဗျားကို ကျုပ်တော့ တကယ့်ကို သဘောကျသွားပြီ လေး
 စားသွားပြီဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာကို ခင်ဗျားစိစစ်
 ပြသွားတာ သိပ်ကို ပြောင်မြောက်တာပဲ၊ ကိုင်း အခု ခင်
 ဗျားပြောသမျှတွေ ကျွန်တော်နားထောင်ပြီးသွားပြီ၊ ကျွန်
 တော်မှာ ပြောစရာရှိတာတွေလဲ ခင်ဗျားနားထောင်နိုင်
 လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်'

စကားပိုင်းမှာ နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့် ကြာသွား
၏။ ဒေါက်တာရာဂင်မှာ များစွာ ကျေနပ်အားရဟန် ပေါ်
လျက် ရှိသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် သူက အဆောင်ငယ်
သို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မနက်တစ်ခေါက် နေ့လယ် တစ်
ခေါက် မှန်မှန်ရောက်၍နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ နေဝင်
မိုးချုပ်သည်အထိပင် အိုင်ဗင်ဂရိုမော့စ်နှင့် စကားပြောဆို
နေတတ်၏။ အစပိုင်းတွင် ဂရိုမော့စ်မှာ ဆရာဝန်၌ မည်
သို့သော မကောင်းသည့်အကြံအစည်များ ရှိလေမည်နည်း
ဟု သံသယဝင်ကာ စိတ်မချနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ နောက်မှလာ
တဖြည်းဖြည်း ဧည့်သည်နှင့် အကျွမ်းဝင်လာကာ ဗဟိုဘက်
ဆာကင်ခါးခါး ရိုင်းရိုင်းပျူဆက်ဆံမှုအစား ရိုသေကျိုးနွဲ့
လေဟန် တမင်လုပ်ထားသည့် ငေါ့ကော့တော့ အသံမျိုး
ဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်လာ၏။

များမကြာမီမှာပင် ဒေါက်တာရာဂင် တစ်ယောက် လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်ကို မှန်မှန် သွားရောက်ကြည့် ရှုလျက်ရှိသည်ဟူသော သတင်းသည် ဆေးရုံတစ်ခွင်လုံး သို့ ပျံ့နှံ့လာ၏။ သို့သော် အလုပ်သမားခေါင်း ဆာဂျီ သော်လည်းကောင်း၊ နီကီတာသော်လည်းကောင်း၊ အခြား မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း ဆရာဝန် ကြီးသည် လူနာများအတွက် ဘာဆေးဝါးမှ ညွှန်းခြင်း မရှိဘဲ ဤလူနာဆောင်ထဲတွင် စကားပြောခြင်းဖြင့်သာ နာရီပေါင်းများစွာကို အဘယ်ကြောင့် ကုန်လွန်စေလျက် ရှိရသနည်း ဟူသော အချက်ကို မတွေ့တော့မကြံဆနိုင် ဘဲရှိလေသည်။ ရာဂင် လုပ်နေပုံမှာ သူတို့အတွက် အလွန် ထူးဆန်း၍ နေ၏။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး အလည်လာသောအခါ၌လည်း ဒေါက်တာရာဂင်မှာ အိမ် တွင် မရှိ၊ အပြင်ထွက်နေသည်နှင့်ချည်း ကြုံနေရ၏။ ဤ အဖြစ်မျိုးမှာ ယခင်က ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့လှ၏။ ဒါရီယာ မှာလည်း ဆရာဝန်ကြီးက ဘီယာကို ခါတိုင်းလို အချိန် မှန် မသောက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ညစာစားဖို့လည်း နောက် ကျမှ ရောက်လာတတ်သည်နှင့် အတော်ပင် စိတ်ရှုပ်လျက် ရှိလေသည်။

ဇွန်လကုန်ပိုင်း နေ့တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာခိုဘို တော့မိသည် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဒေါက်တာရာ

ဂင်အား တွေ့ဆုံရန် လာခဲ့၏။ သူ့အား အိမ်တွင်မတွေ့ ရှိသေးနှင့် ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး နဲ့အောင် လိုက်၍ရှာသည်။ နောက်တော့မှ သူ့ဆရာမှာ စိတ်ရောဂါသည် အဆောင် တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရသဖြင့် အဆောင်ငယ်ရှိ စာသို့ လာခဲ့၏။ အပြင်ခန်းမကို ဖြတ်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်မည့် တံခါးဝအနီး စင်္ကြံတွင် ရပ်လျက်ရှိစဉ် အတွင်း မှ ပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြပုံများကို အောက်ပါအတိုင်း ကြားရလေသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ သဘောချင်း တူနိုင် ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အယူအဆတွေကို ကျုပ် ထုံကြည် သက်ဝင်လာအောင် ကြိုးပမ်းမှုတွေဟာ ဘယ် သောအခါမှ အောင်မြင်မှု ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူနာဂရိုမော့စ် တစ်စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။’ ‘လက်တွေ့ဘဝ တို့ ခင်ဗျား နားမှမလည်ဘဲ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲဆိုတာလဲ ခင် ဗျား မခံစားဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာ အပေါ်မှာ မျှော့သွေးစုပ်သလို စုပ်ပြီး အသက်ရှင်နေတာ ခဲ ကျုပ်မှာကတော့ လူဖြစ်လာပြီ ဆိုကတည်းက ဒီနေ့ အထိ ဒုက္ခဆင်းရဲကို ခံစားလာခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပွင့် ဖွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားထက် အဘက် အဘက်က သာလွန်ပြည့်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုချင်

တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို သင်ပြနိုင်တဲ့ အဆင့်မှာ မရှိဘူး ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ'

'ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်အယူအဆတွေမှာ သက်ဝင်လာဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုးစားခဲ့ဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက်လဲ မရှိပါဘူး' ဒေါက်တာ ရာဂင်က အထင်လုံးဝ ခံရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ 'ဒါက အဓိကအချက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဒုက္ခဆင်းရဲခံရပြီး ကျွန်တော်က မခံစားရဘူးဆိုတဲ့အတွက် လဲ ဘာခြားနားမှုမှ ဖြစ်ပေါ်မလာဘူး၊ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်း ဆိုတာတွေဟာ ယာယီသဘောတူထားပါ၊ ဒါတွေကို စဉ်းစားနေဖို့ မလိုဘူး၊ ဘေးဖယ်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ခင်ဗျားရော ကျုပ်ရော ဟာ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ အချက်ပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်လုံး အပေါ် တစ်ယောက် ဒီလူဟာ ကျိုးကြောင်းဝေဖန်ညှိနှိုင်း တတ်တဲ့လူ အတွေးအခေါ်ရှိတဲ့လူ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း သိထားကြရပြီပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးအမြင်တွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခြားနားချင်တိုင်း ခြားနားနေပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ခိုမိတဲ့ မြတ်နိုးမှု ကောင်းစွာ ရှိနေခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်က ရူးသွပ်မိုက်မဲမှုတွေ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့မှုတွေ

တန်ဖိုးမရှိတဲ့လူတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ငြီးငွေ့တယ် ဆိုတာရယ် ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတဲ့အချိန်တိုင်း ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာရယ် ခင်ဗျား သိစမ်းစေချင်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ပညာဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဆင်းသင်းရတဲ့အတွက် သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ'

ခိုဘိုတော့ဗ်က တံခါးကို ကျွဲခနဲ တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လူနာ ဂရိုမော့ဗ်က အိပ်ခါနီး စွပ်သည့် ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်လျက် ခုတင်ပေါ်၌ ဆရာဝန်ကြီးဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက အမူအရာ အမျိုးမျိုး ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း အကြောဆွဲသလို တဆတ်ဆတ်တုန်သည်။ ပြီးလျှင် သူတဝတ်ရုံကို ကိုယ်တွင် ဆွဲ၍ ပတ်နေ၏။ ဒေါက်တာ ရာဂင်ကမူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေ၏။ သူ့မျက်နှာ၌ စိတ်ပျက်လက်လျှော့သည့် လက္ခဏာများ ထင်ဟပ်ဖော်ပြနေလေသည်။

ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့ဗ်က ပခုံးကို တွန့်ပြီး နီကီတာအား လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ နီကီတာကလည်း ပခုံးကို ပြန်တွန့်ပြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့ဗ်သည် ဆေးရုံ အလုပ်သမား ခေါင်း ဆာဂျီကိုပါ ခေါ်၍ နှစ်

၁၃၈ ဖေမြင့်

ယောက်သား တံခါးပေါက်အနီး စကြိုတွင် ရပ်ကာ နားထောင်ကြပြန်သည်။

‘ကြည့်ရတာ ခင်ဗျား အဘိုးကြီးတော့ မူလီချောင်သွားပြီ ထင်တယ်ဗျို့’ အဆောင်ငယ်မှ ထွက်လာပြီး နောက် ခိုဘိုတော့ပ်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘အို ဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ ညစ်ထွေးသော ဝိညာဉ်တော်များကို သနားကရုဏာသက်တော်မူပါ ဘုရား’ ဆာဂျီက ပြောင်နေအောင် တိုက်ထားသော သူ့ဖိနပ်များ မပေရအောင် ရွံ့ဗွက်များကို ဂရုတစိုက် ရှောင်ရှားကာ လျှောက်လာရင်းက ဟိတ်ဟန်ပါပါ ပြောနေသည်။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီးနောက် ‘ဆရာ ခိုဘိုတော့ပ်ရေ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားမိတာ ကြာခဲ့ပြီ ခင်ဗျ’ ဟူ၍ပြောလိုက်လေသည်။

၁၂

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဒေါက်တာ ရာဂင်သည် ချောင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် အသိရခက်သည့် ထူးခြားသော အခြင်းအရာများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိကြောင်း သတိထားမိလာလေသည်။ အလုပ်သမားများ၊ သူနာပြုဆရာမများနှင့် လူနာများ သူ့ကို တစေတစောင်း ကြည့်ကာ ဆုတိုးအချင်းချင်း တီးတိုးတီးတိုး ပြောကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆေးရုံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ သမီးကလေး မာရှာမှာ ခင်က ဆေးရုံ ဥယျာဉ်ထဲတွင် တွေ့တိုင်း ဒေါက်တာ ရာဂင်က ချစ်ခင်နှစ်သက်စွာ ခေါင်းကလေးကို ပွတ်သပ်ပေးကျွတ်၏။ ယခုကား ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူက ပြုံး၍ အနီးသို့ ကပ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပြေးလေသောသည်။ ထို့ပြင် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးမှာလည်း ယခင်က ဒေါက်တာ ရာဂင်၏ မိန့်ခွန်းရှည်များကို ယိပ်မှန်တာပေါ့

ဗျာ' ဟူသော စကားဖြင့် ဝင်ထောက်နေကျ ဖြစ်သော်လည်း ယခုကား သူ့မိတ်ဆွေကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း 'ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့' ဟူ၍သံပြောတော့ကာ ဆရာဝန်အား ဗောဒကနှင့် ဘီယာစွန့်ဖို့ အကြံပေးစပြုလေသည်။ သို့သော် တိုက်ရိုက်ပြောသည်ကား မဟုတ်။ သူတို့တပ်က တပ်ရင်းမှူး တပ်ယောက်မှာ အလွန်တော်သည့်အကြောင်း၊ ဘယ်တပ်တိုင်းတော်ကြီးတစ်ပါးမှာ မူလက အများ၏ လေးစားခင်မင်ခြင်း ခံရကြောင်း၊ သို့သော် နောင်တွင် အရပ်အလွန်အကျွံ သောက်သဖြင့် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာကြောင်း၊ အရက် ဖြတ်လိုက်သောအခါမှ နဂိုအတိုင်းပြန်ဖြစ်လာကြောင်း စသဖြင့် သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်လေသည်။ ရာဂင်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့ဗ်ကလည်း နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ လာရောက်ကြည့်ရှုသည်။ သူကလည်း အရပ်ရပ်သေစာကို စွန့်လွှတ်ရန် ပြောသည်။ ထို့အပြင် ဘာအကြောင်းမှ ရှင်းမပြဘဲ ရာဂင်အား ဘရိမိုက်ဆေးစားရန် အကြံပေးလေသည်။

ဩဂုတ်လ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာ ရာဂင်သည် မြို့တော်ဝန်ထံမှ အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ရပ်အတွက် မြို့တော်ခန်းမသို့ လာရန် ဖိတ်ကြားခံရသည်။

ဧကတစ်စောင်ကို ရရှိလေသည်။ ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ စစ်နယ်မြေမှူး၊ ပညာရေးအရာရှိ၊ မြို့နယ်ကောင်စီအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့ဗ်တို့အပြင် အခေါ်ရခက်သော ပိုလန်အမည်နှင့် ဖြူဖြူဝဝ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်တို့ တွေ့ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ မြို့နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ဝေးသော မွေးမြူရေးခြံတွင် နေထိုင်လျက်ရှိရာ ယခုမှ သွားရင်းလာရင်း လမ်းကြို၍ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

'ဒေါက်တာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဧကတစ်စောင် ကျွန်တော်တို့ ရရှိထားပါတယ်ခင်ဗျာ' တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖိတ်ဆက်ပြီး၍ နေရာအသီးသီးတွင် ထိုင်ကြပြီးသောအခါ မြို့နယ်ကောင်စီဝင်က ပြောကြားလေသည်။ 'ဟောဒီက ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့ဗ်က ပြောပါတယ်၊ ဆေးရုံငွေမအဆောက်အအုံက ဆေးပေးခန်းဟာ သိပ် ကျဉ်းမြောင်းနေတဲ့အတွက် အဲဒါကို အပြင်ဘက် အဆောင်ကလေး တစ်ခုကို ရွှေ့ပြောင်းသင့်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်ဆောင်ကလေးကလဲ အများကြီး ပြုပြင်ဖို့ လိုနေတဲ့အတွက် ဆေးပေးခန်း ရွှေ့ဖို့ဟာ သိပ်မလွယ်ကူ ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မပြင်ရင် မဖြစ်တော့

ဘူးလို့ပဲ မြင်ပါတယ်' ဒေါက်တာရာဂင်က တစ်ခဏမျှ
တွေးကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'တကယ်လို့သာ ဆေး
ပေးခန်းကို ခြံထောင့်က အဆောင်လေးဆီ ပြောင်းမယ်
ဆိုရင် အဲဒီအဆောင်လေးကို ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။
အဲဒီအတွက်ကို အနည်းဆုံး ရှာယယ်ငါးရာလောက် ကုန်
ကျလိမ့်မယ်။ ဒါ ဒီက ဘာမှပြန်အမြတ်ထွက်လာမှာ
မဟုတ်တဲ့ ကုန်ပေါက်သက်သက်ပဲ'

ထို့နောက် ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ဘုန်းက ကျွန်တော်
က လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်းမှာပဲ ဒီဆေးရုံဟာ မြို့ရဲ့
ထောက်ပံ့နိုင်တဲ့ အင်အားနဲ့ မနိုင်မနင်းအောင် စရိတ်စက
ကြီးမားတဲ့အကြောင်း အစီရင်ခံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီဆေးရုံ
ကို ၁၈၄၀ ခုနှစ် ကျော်ကျော်လောက်က ဆောက်ခဲ့ပါ
တယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ မြူနီစပယ်ရဲ့ လက်ထဲမှာရှိတဲ့
ငွေကြေး အင်အားကလဲ အခုနဲ့ အများကြီး ကွာခြားပါ
တယ်။ ဒီမြို့အနေနဲ့ အသုံးမဝင်တဲ့ အဆောက်အဦတွေ
အတွက်ရယ်၊ မလိုအပ်တဲ့ အမှုထမ်းတွေ ခန့်ထားတဲ့ အ
တွက်ရယ်မှာ ငွေတွေ အမြောက်အမြား သုံးဖြုန်းပစ်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ အခုရှိနေထိုင်
ရန်ပုံငွေကိုတင် စနစ်တကျ သုံးစွဲမယ်ဆိုရင် စံပြဆေး

နှစ်ရုံစာလောက်အတွက် လုံလောက်နိုင်တယ်လို့ မြင်ပါ
တယ်'

'သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စနစ်သစ်နဲ့
လုပ်ကြကိုင်ကြတာပေါ့' ကောင်စီလူကြီးက အသံကို မြင့်
၍ ပြောသည်။

'ခပ်စောစောပိုင်းတုန်းက ကျွန်တော့်အစီရင်ခံစာ
တစ်စောင်မှာ ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းကို ခရိုင်အာဏာပိုင်
တွေ လက်ထဲ လွှဲအပ်ဖို့အကြောင်း၊ ရရှိတဲ့ ရန်ပုံငွေကိုလဲ
သူတို့ဆီ အပ်နှံသင့်ကြောင်း အကြံပေး တင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်
ပါတယ်'

'သူတို့ဆီ ငွေတွေပုံပေးလိုက်၊ သူတို့က အကုန်လုံး
ဘုံးလိုက်' ဖြူဖြူဝဝ ဆရာဝန်က ရယ်၍ ပြောလေသည်။

'ဒါပေါ့၊ အရင်တုန်းကလဲ ဖြစ်ဖူးတာပဲ' ကောင်စီ
လူကြီးကလည်း ရယ်၍ ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

'မျှမျှတတ ဖြစ်အောင်တော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရ
မှာပေါ့ဗျာ' ဒေါက်တာရာဂင်က ဖြူဖြူဝဝ ဆရာဝန်အား
နှမ်းလျှ၍ တောက်ပခြင်းကင်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်
ကာ ပြောလေသည်။

ထို့နောက် ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ လက်
ဖက်ရည်ပွဲရောက်လာသည်။ စစ်နယ်မြေမှ ဘာကြောင့်
မှန်းမသိ အနေရအထိုင်ရ ခက်နေဟန် ရှိသည်။ သူက

၁၃၆ မေမြင့်

စားပွဲပေါ်မှ ကျော်၍ ရာဂင်၏ လက်ကို ညင်သာစွာကိုင်ကာ...

‘ဆရာက ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝလျစ်လျူရှုထားခဲ့တာကိုး ဆရာရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာက သုတော်ကောင်းတစ်ယောက်ပါလေ၊ ဖဲမကစားဘူး၊ မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဆရာက ကျွန်တော်တို့လိုလူမျိုးတွေကိုစိတ်ပျက်နေပုံ ရပါတယ်’

ထို့နောက်တွင် သူတို့အားလုံးက တစ်ပြိုင်တည်းပင် ဤမြို့ကလေးမှာ လူယဉ်ကျေး တစ်ယောက်အတွက် အလွန်ပျင်းရိဦးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော မြို့ကလေး ဖြစ်ကြောင်း တစ်သဘောတည်း ပြောနေကြလေသည်။ မြို့ထဲ၌ ဇာတ်ရုံမရှိ၊ ကပွဲခန်းမ မရှိ၊ အသင်းတိုက်တွင် ကျင်းပသော ပြီးခဲ့သည့် ကပွဲတွင်လည်း အမျိုးသမီး နှစ်ဆယ်ခန့်နှင့် တွဲဖက်ကရန် အမျိုးသား နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ လူငယ်များမှာ အကအခုန်ထက် ဖဲပိုင်းနှင့် အရက်ကောင်တာ၌သာ ဝိုင်းအုံ၍ နေကြသည် စသဖြင့် ဖြစ်လေသည်။ ဒေါက်တာရာဂင်က မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ သူ၏တိုးညင်သော အသံဖြင့် ဤမြို့ထဲရှိလူများမှာ မိမိတို့၏ဘဝနှင့် စွမ်းအားကိုလည်းကောင်း၊ နှလုံးသားနှင့် ဦးနှောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝေဖန်ဆွေးနွေးခြင်း၊ တန်ဖိုးရှိသော စာပေများ ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာမှထွက်

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက် ၁၃၇

ပေါ်လာသော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို ခံစားတတ်ဖို့ အလေ့အကျင့်ပြုခြင်းများ၌ အသုံးမချဘဲ ဖဲကစားခြင်း၊ ပေါက်တတ်ကရ အတင်းအပျင်း ပြောခြင်းများဖြင့်သာ ဗြန်းတီးပစ်နေကြသည်မှာ အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှကြောင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာမှ ထွက်ပေါ်လာသော ပျော်ရွှင်မှုသည်သာ ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ တန်ဖိုးရှိကြောင်း၊ အခြားအခြားသော အရာများမှာ အရေးမပါတန်ဖိုးမရှိသည့် အရာများသာ ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဆေးဆေးဆေးဆေး ပြောကြားနေလေသည်။

ခိုဘိုတော့စ်က သူပြောကြားနေသောစကားများကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဒေါက်တာရာဂင် ဒီနေ့ဘယ်နှစ်ရက်နေ့လဲဗျာ’

သူက အဖြေပေးလိုက်သောအခါ ခိုဘိုတော့စ်နှင့် ဗြူဖြူဝဝဆရာဝန်တို့မှာ အတွေ့အကြုံနုနယ်သူများ ပီသစွာ သူ့အား မည်သည့်နေ့ရက်ဖြစ်သနည်း၊ တစ်နှစ်တွင် ဘယ်နှစ်ရက်ရှိသနည်း စသဖြင့် လျှောက်၍ မေးနေပြီး သည့်နောက်၊ လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်တွင် အလွန်ဆေးစားလောက်သော ပညာရှိပုရောဟိတ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည် ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလားဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဒေါက်တာရာဂင်မှာ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို ကြားရသောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းလာပြီး...

'ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ရောဂါသည် တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။' ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့အား ဘာမေးခွန်းမှ ထပ်မမေးကြတော့။

ဒေါက်တာရာဂင်က ခန်းမထဲတွင် အပေါ်ရုံ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်နေစဉ် စစ်နယ်မြေမှူး ရောက်လာသည်။ သူက ရာဂင်ပန်းပေါ်လက်တင်ကာသက်ပြင်းကို ချလျက်...

'ကျုပ်တို့ အဘိုးကြီးတွေ အနားယူကြဖို့ အချိန်တန်ပါပြီဗျာ' ဟု ဆိုလေသည်။

မြို့တော်ခန်းမထဲမှ ထွက်လာပြီးသည့်နောက်၌ အန်ဒရေရာဂင်က ထိုလူစုမှာ မိမိ၏ စိတ်ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို သုံးသပ်တင်ပြရန် ဖွဲ့စည်းထားသော ကော်မတီဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ့ကို မေးမြန်းခဲ့ကြသော မေးခွန်းများကို ပြန်လည် အမှတ်ရကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်း၍ လာပြီး သူ့တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ဆေးသိပ္ပံပညာအတွက် ရင်လေးခြင်းဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။

သူက မိမိစိတ်အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းပုံများကို ပြန်သတိရကာ တစ်ယောက်တည်း နာနာကြည်းကြည်း တွေးမိသည်။ 'ဘုရား... ဘုရား၊ ဒီလူတွေဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ကျောင်းက ဆင်းလာကြတာ၊ စိတ်ရောဂါ ကုသနည်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပူပူနွေးနွေး သင်လာကြခါစ စာမေးပွဲဖြေပြီးခါစ မဟုတ်လား၊ ဒါတောင်မှ ဒီလောက် ညံ့ဖျင်းရသလား၊ စိတ်ရောဂါက ပညာရဲ့ သဘောကို ဒီလူတွေ နည်းနည်းမှ သဘောမပေါက်ကြပါကလား'

ထို့နောက်ကား မိမိတစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အစောကားခံရလေပြီ ဟူ၍ ဒေါသဖြစ်မိလေသည်။

ထိုနေ့ညပိုင်းတွင် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး ရောက်လာ၏။ သူက ခါတိုင်းလိုပင် နှုတ်ဆက်စကား ပြောမနေတော့ဘဲ ရာဂင်ထံသို့ တစ်ခါတည်း တန်းသွားကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသော အသံဖြင့်...

'ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ သူငယ်ချင်းကို ကိုယ် ဘယ်လောက် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသစွာ သမ္မာရှိတယ် ချစ်ခင်တယ် ဆိုတာ သူငယ်ချင်း အသိအမှတ်ပြုကြောင်း ပြစမ်းပါ။ ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေအရင်းအချာ တစ်ယောက်လို သဘောထားစမ်းပါ။ နေဦး နေဦး ကျွန်တော်

ပြောတာ နားထောင် 'သူက ရာဂင်စကားပြောမည်ကို ဟန့်တားလိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

'ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို လေးစားကြည်ညို လောက်တဲ့ ပညာတတ်လှယဉ်ကျေးတစ်ယောက်အဖြစ် သဘောကျခင်မင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ပြောတာ တစ်ဆိတ်လောက် နားထောင်စေချင်တယ်။ ဆရာဝန်တွေက သူတို့ရဲ့လုပ်ငန်းဆိုင်ရာကျင့်ဝတ်တွေအရ ခင်ဗျားကို အမှန်တွေ ဖွင့်မပြောနိုင်ကြပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ စစ်သားဟောင်း တစ်ယောက်ပီပီအရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောင်ပဲ ဖွင့်ပြောရမှာပဲ။ ခင်ဗျား သိပ်နေမကောင်းဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ဒါတကယ့်အဖြစ်မှန်ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့လူတွေ အားလုံး သတိထားမိနေကြတာ အတော်ကြာပြီဗျ။ ကျွန်တော် အခုပဲ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့မိနဲ့ စကားပြောခဲ့တယ်။ သူက ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် လုံးဝ အနားယူဖို့ လိုအပ်တဲ့ အကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် အပြောင်းအလဲ လုပ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့အကြောင်း ပြောသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ ဒါအမှန်ပဲလို့ ထင်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်မှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ် တစ်ခု ရှိနေတယ်။ နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ကျွန်တော်ခွင့်ယူမယ်။ ပြီးတော့နည်းနည်း အပြောင်းအလဲလေး

ဖြစ်သွားအောင် ခရီးထွက်မယ် စိတ်ကူးတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့လဲ ကျွန်တော့်ကို တကယ်ခင်မင်ကြောင်း ပြတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်။ လိုက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းကလိုဘဝမျိုး ပြန်ရအောင် ကြိုးစားကြသေးတာပေါ့။'

ဒေါက်တာ ရာဂင်က ခဏမျှ တွေးနေသည်။ ထို့နောက် သူက၊

'ကျွန်တော် လုံးဝ ကျန်းမာနေတာပဲဗျ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်အခုနေ ဒီမြို့က ထွက်မသွားနိုင်သေးဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တကယ် ခင်မင်တဲ့အကြောင်း ပြနိုင်ဖို့ တခြားနည်းလမ်း တစ်ခုခု ရှာစေချင်တယ်။'

စာအုပ်တွေရယ် ဘီယာရယ် ဒါရီယာရယ်၊ ပြီးတော့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တစ်ရက်မပျက် ပြုကျင့်ပါ လာခဲ့သော အသားကျနေသည့် အနေအထိုင်။ ဤအရာများကို စွန့်ကာ ဘယ်ဆီမှန်း မသိသည့် အရပ်ဒေသတစ်ခုသို့ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါဘဲ ထွက်ခွာသွားဖို့ သိသည်မှာ သူ့အမြင်၌ အဆင်အခြင် မရှိ စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း လျှောက်လုပ်ရာ ရောက်နေ၏။ သို့သော် မြို့တော် ခန်းမက အစည်းအဝေးကို သတိရ၍ ခန်းမက အထွက်တွင် ခံစားရသော စိတ်ပျက်အားငယ်မှုနှင့် အိမ်အပြန်

၁၄၂ ဖေမြင့်

လမ်းတစ်လျှောက် သူ့အတွေးများကို ပြန်လည်အမှတ်ရ
လာသောအခါ၌မူ မိမိအား အရူးတစ်ယောက်ဟု ထင်နေ
ကြသော နုလပိန်းတုံးတို့နေရာ ဤမြို့မှ ခဏဖြစ်စေ ထွက်
သွားလိုစိတ်ကား ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။

‘ဘယ်တွေသွားမယ်လို့ ခင်ဗျား စိစဉ်ထားသလဲ’
သူက မေးလိုက်သည်။

‘မော်စကိုသွားမယ်၊ အဲဒီကနေ ပိတာစဘတ်၊ ပြီး
တော့ ဝါဆောဗျာ၊ ဝါဆောမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ ငါးနှစ်ဟာ
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံး နှစ်တွေပဲဗျ၊ သိပ်ကိုထူး
ခြားတဲ့မြို့ဗျာ၊ ခင်ဗျား လိုက်တော့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား
သူငယ်ချင်း’

၁၃

နောက်တစ်ပတ်ခန့် အကြာ၌ ကား ဒေါက်တာ
ဆင်အနေနှင့် အနားယူရန် လိုအပ်ကြောင်း ပြောကြား
သိကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကား ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ပေး
ခံ ဆိုသောသဘောပင်တည်း။ သူက တုန်လှုပ်ဟန် လုံးဝ
မပြု၊ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်စာ တင်လိုက်ပြီး နောက် တစ်
ပတ်အကြာ၌ မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်တွင် စာတိုက်ဗိုလ်
အင်ဆေးလ် အေဗာရီယန်နစ်ချ်၏ နံဘေးမှ ထိုင်ကာ အနီး
ဆုံး မီးရထား ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့၏။ ရာသီဥတု
အေးမြကြည်လင်ကာ ကောင်းကင်က ပြာလုံး၍ နေ
သည်။ လေသည် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်နေ၏။ မြင်းရထား
အနီးမှာ မိုင်တစ်ရာငါးဆယ်မျှ ရှိရာ လမ်းတွင် နှစ်သိန်း
သွားကြရ၏။ ချောထောက်စခန်းများသို့ ရောက်၍ လက်
ကိုင်ရည်ကို များစွာသန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပုံမရသော ဖန်ခွက်

များနှင့် ထည့်ပေးသောအခါ၌ဖြစ်စေ မြင်းများကို ရထားတွင် တပ်ရာဆင်ရာ၌ ကြန့်ကြာနေလျှင်ဖြစ်စေ၊ မစ်ခေးလ်အေဗာရီယန်နစ်ချ်က မျက်နှာကြီးနီကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး မည်သို့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြစေကာမူ လက်သင့်မခံဘဲ၊ 'ငါ့ကိုဘာမှ ပြန်ပြောမကြနဲ့ မလိုချင်ဘူး၊ ပါးစပ်ပိတ်ကြ' စသဖြင့် ဟိန်းဟောဏ်နေတော့၏။ မြင်းရထားထဲ၌လည်း သူက စကားကို ရန်သည် မရှိ၊ ကော့ကေးဆပ်နယ်တစ်ခွင်နှင့် ပိုလန်ပြည်တစ်ခုလုံး သူ သွားလာခဲ့ဖူးသည့် အကြောင်းများကို အဆက်မပြတ် ပြော၍ နေလေသည်။ ဟာ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို စွန့်စားခဲ့တာ၊ ဘယ်အရေးအခင်းတုန်းကတော့ ဘယ်လောက်တက်ကြွစရာကောင်းတာပဲ စသဖြင့် အသံကျယ်ကြီးနှင့် ပြောနေသည်။ မျက်လုံးများကမူ တွေးတောကြံဆနေဟန်ရှိရာ သူပြောသမျှ အားလုံးမှာ တမင်လုပ်ကြံပြောနေခြင်းများသာ ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပေသည်။ ပို၍ဆိုသည်က သူ့ဇာတ်လမ်းပုံပြင်များ ပြောစဉ်အတွင်း ရာဂင့်မျက်နှာကို တံတွေးစဉ်ခြင်းနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ နားနား ကပ်ပြီး ဝါးလုံးကဲ့ ရယ်မောတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ရာဂင့်မှာ များစွာစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ကာ ကိုယ့်အတွေးကိုယ် အာရုံမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှိရလေသည်။

ငွေကုန်ကြေးကျ သက်သာအောင် ဆို၍ သူတို့

မီးရထားကို တတိယတန်း လက်မှတ်ဝယ်ကာ ဆေးလိပ်မသောက်သူများ တွဲမှ လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။ တွဲထဲရှိ ခရီးသည်တစ်ဝက်လောက်မှာ သူတို့လို အဆင့်အတန်းမျိုးထဲကပင် ဖြစ်၏။ မစ်ခေးလ်အေဗာရီယန်နစ်ချ်မှာ အခြား ခရီးသည်များနှင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ကာ တစ်ခုမှ တစ်ခု ကူး၍၊ သူ့အသံဟိန်းကြီးဖြင့် 'ပြောစရာမကောင်းလောက်အောင် ဆိုးဝါးလှသော ဤရထားများနှင့် ခရီးသွားဖို့ မကောင်းကြောင်း၊ အလကား ညာစား နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အရင်ခေတ်တုန်းကလို မြင်းစီးပြီး ခရီးသွားရသည်က ကောင်းကြောင်း၊ တစ်နေ့ ခုနစ်ဆယ့်ငါးမိုင်လောက် မြင်းစီးပြီးသည့် နောက်တွင်လည်း မညောင်းမညာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှုကြောင်း၊ ပြီးတော့ ပြီးခဲ့သည့် ရာသီက ဂျုံအထွက် မကောင်းသည့်အကြောင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ် မင့်စံရှိ ညွှန်တောကြီးများ ခြောက်ခန်းလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီခေတ်မှာ ဘယ်အရာတစ်ခုမှ အကောင်းမရှိ အားလုံး ဆိုးဝါးပျက်စီးကုန်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း' စသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဟောကြားလျက် ရှိတော့၏။ ဟောရင်း ပြောရင်းက ပို၍ ပို၍ အားတက်လာကာ သူ့အသံကြီးက ကျယ်သည်တက် ကျယ်လာသည်။ ဘယ်သူမှလည်း သူ့စကားကို ဖြတ်၍ မပြောနိုင်တော့ပေ။ မရပ်မနား ပြောနေလော စကားသံ၊ တစ်

ချက် တစ်ချက် ဖြတ်၍ ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်သော အသံနှင့် သူ့ဟန်ပန်အမူအရာတို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ရာဂင်မှာ တဖြည်းဖြည်း မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ညစ်ညူးလာတော့၏။

‘သူနဲ့ငါနဲ့မှာ ဘယ်သူ့ကို အရူးလို့ခေါ်ရမလဲ’ သူက မခံမရပ်နိုင်စိတ်နှင့် တွေးနေမိသည်။ ‘ခရီးသည်တွေ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ ငါနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အတော်ဆုံး အတတ်ဆုံး စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်ပြီး ခရီးသည်တွေ အေးအေးချမ်းချမ်း မနေရအောင် လုပ်နေတဲ့ ဒီအတ္တသမားကြီးနဲ့ ဘယ်သူက ရူးနေသလဲ’

မော်စကိုမြို့သို့ ရောက်သောအခါ စာတိုက်ဗိုလ်သည် ရာထူး အဆင့်အတန်း တံဆိပ်တပ်သည့် ပခုံးထောက်မပါသော စစ်အင်္ကျီနှင့် အနီရောင် ပန်းဖွားများ ပါသော စစ်အရာရှိဘောင်းဘီတို့ကို ထုတ်၍ ဝတ်လေသည်။ လမ်းထွက်သောအခါ စစ်ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ကာ အရာရှိဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ ထွက်ပေရာ လမ်းတွင်တွေ့သော စစ်သားများက သူ့အား အလေးပြုကြ၏။ ဆရာဝန်၏ စိတ်၌မူ ဤပုဂ္ဂိုလ်၌ မူလက ရှိခဲ့သည့် လေးစားခင်မင်ဖွယ်ရာသော လူကြီးလူကောင်းဟန်ပန်လက္ခဏာများ အားလုံး ပျောက်ကွယ်ကာ ရွံ့ရှာ

ကံဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အမူအကျင့်တို့သာ ထင်ရှားလွင်လာသည်ဟု ထင်မြင်မိလေသည်။ ပမာအားဖြင့် မိမိခေါ်သည့် စားသောက်ခန်းတွင် စားပွဲထိုးအား အကြောင်းကိစ္စ ရှိရှိ မရှိရှိ မိမိစားပွဲအနားတွင် ရှိစေချင်၏။ စားပွဲပေါ်တွင် မီးခြစ် ရှိနေသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ချမှင်တွေ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း သူက စားပွဲထိုးအား လှမ်းခေါ်ကာ မီးညှိခိုင်းဦးမည်ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးအခိုင်းအစေ့များ ရှေ့တွင်လည်း သူက အဝတ်အစား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခတ်ရသေးဘဲ သွားလိုက် လာလိုက် လုပ်ချင် လုပ်နေသည်။ စားပွဲထိုးများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ရိုင်းပျသည်။ စိတ်ဦးနေတုန်းဖြစ်ပါက စားပွဲထိုးများအား အသက်အရွယ် ဦးမထောက်ဘဲ အသိဉာဏ် မရှိတဲ့ ကောင်တွေ၊ လူ့အန္တရာယ်ဟု ပြောချင်ပြောလိုက်တတ်သည်။ ဆရာဝန်ကမူ ဤအမူအကျင့်များမှာ တောကျွေးလက်မှ လူကုထံများ ချနေကျ အမူအကျင့်များ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည် ဆောရသော်လည်း ဘယ်သို့ဖြစ်စေ သူ့စိတ်နှင့်ကား မတွေ့ဘဲ ရှိလေသည်။

မိမိခေါ်သည့် သူ့မိတ်ဆွေကြီးအား အစ်ဗာစကော ဆဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ပထမဦးဆုံး လိုက်လံပို့ဆောင် ခိုင်းပြုလေသည်။ ဘုရားကျောင်း၌ သူက အလွန်တရာ ချစ်ညီကောင်းရှိုင်းစွာ ရှိခိုးခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်း၊ ဝပ်စင်း

ခြင်းများပြုလေသည်။ ထိုအတောအတွင်း သူ့ပါးပြင်
မျက်ရည်များပင် စီးဆင်းလျက်ရှိလေသည်။ ကြည်ညိုပြီ
သောအခါ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ၊

‘ကိုယ့်စိတ်ထဲက တကယ်ယုံကြည်တာ၊ မယုံကြည်
တာ အပထား၊ အခုလို ကြည်ညိုလိုက်ရရင် ရင်ထဲမှာ
သိပ်ပေါ့သွားတယ်ဗျ။ ကိုင်း...လာ၊ ရုပ်ပွားတော်ကို နှစ်
စမ်းပါဦး’

ဒေါက်တာရာဂင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်သွားပုံရသည်။ သို့သော်သူပြောသည့်အတိုင်း
ရုပ်တုကို နှိပ်လိုက်၏။ မစ်ခေးလ်ကမူ နှုတ်ခမ်းကို တင်
တင်း စေကာ ခေါင်းကို ယမ်းခါ၍ နေ၏။ ထို့နောက်
ဆုတောင်းစာတစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးရွတ်ဆို၍နေသည်။ မျက်
လုံးအိမ်ထဲတွင်လည်း မျက်ရည်များ အိုင်၍နေလေသည်။

ထို့နောက်တွင် သူတို့သည် ကရင်မလင် နန်းထဲ
သို့သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ဘုရင့်အမြောက်ထဲ
နှင့် ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကိုလည်း ကိုင်တွယ်ကြည့်
ကြသည်။ မော်စကိုမြစ်၏ ရှုခင်းအလှကို ကြည့်မော
သည်။ ကယ်တင်ရှင် အသျှင်ယေရှုခရစ် ဝတ်ကျော
တော်ကြီးနှင့် ရမ်ယန့်ဆက်မိပြတိုက်တို့ကို သွားရောက်
ကြည့်ရှုကြသည်။

ထိုနေ့ညစာကို တက်စတော့ပ်ပျော်ပွဲစားရုံတွင်

ကြ၏။ မစ်ခေးလ်က နှုတ်ခမ်းမွေးကို ပွတ်သပ်ကာ အစား
အသောက် စာရင်းစာအုပ်ကို တရှည်တလျားကြီး ဖတ်
ကြည့်နေပြီးမှ စားပွဲထိုး ခေါင်းဆောင်အား အကောင်း
ဆုံးစားသောက်ဆိုင်များတွင် စားနေကျ အစားသမား၏
ဟန့်မျိုးဖြင့်၊

‘ကိုင်း...သူငယ်ချင်း၊ တို့အတွက် ဒီနေ့ ဘာတွေ
စီစဉ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးကွာ’ ဟူ၍ ပြောလိုက်
လေ၏။

ဆရာဝန်မှာ တစ်မြို့လုံးအနှံ့လည်ကာ ခရီးသည်
များလိုက်လံကြည့်ရှုနေကျ နေရာမှန်သမျှကိုလိုက်ကြည့်
သည်။ အရက်သောက်သည်။ ထမင်းစားသည်။ သို့
သော် မစ်ခေးလ်အပေါ် မကျေနပ်သော စိတ်ကသာ သူ့
ခေါင်းထဲတွင် အစဉ်အမြဲလွှမ်းမိုး၍ နေလေသည်။ သူက
မစ်ခေးလ်နှင့် ခွဲကာ အထီးတည်း နေချင်လှပြီ။ သူ့ထံက
ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ချင်လှပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့
မိတ်ဆွေကြီးကမူ မိတ်ဆွေကောင်း၏ တာဝန်ကို အလွန်
သိတတ်ကာ သူ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ
ထားပြီး သူ့စိတ်တွင် အပြောင်းအလဲဖြစ်စေနိုင်မည့် ယင်
သည့်အရာ မှန်သမျှကို ဆောင်ရွက်၍ နေတော့သည်။
အထူးအဆန်းကြည့်စရာ ကုန်သောအခါ ဆရာဝန်ကြီး
စိတ်မလေလွင့်ရအောင် သူက စကားတွေ အမျှင်မပြတ်

ပြောလေသည်။ ရာဂင်မှာ နှစ်ရက်မျှ သည်းညည်းခံနေပြီးနောက် တတိယနေ့တွင်မူ မိမိမှာ ကိုယ်လက် မအိမသာဖြစ်သဖြင့် ယနေ့အဖို့ ဟိုတယ်တွင်ကျန်ရစ်ပါရစေဟု ပြောကြားလေသည်။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေကြီးက သူကိုယ်တိုင်လည်း အနားယူဖို့လိုအပ်နေပြီဖြစ်၍ ရာဂင်နှင့်အတူ ဟိုတယ်၌ပင် နေတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်လေသည်။ ရာဂင်က နံရံဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ လှဲနေ၏။ သူ့မိတ်ဆွေကြီးက ပြင်သစ်ပြည်သည် ဂျာမနီကို မကြာခင်ပင် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိမ့်မည်ဖြစ်သည် အကြောင်း၊ မော်စကို၌ လူလိမ်လူကောက်တွေ များလှသည့်အကြောင်း၊ မြင်းတစ်ကောင်၏ အရည်အသွေးကို အပြင်ပန်းကြည့်ရုံဖြင့် အကဲဖြတ်နိုင်မည် မဟုတ်သည့်အကြောင်းများကို တစ်ယောက်တည်း အကြိတ်အနယ် ပြောဆိုလျက်ရှိရာ ရာဂင်မှာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ နားထောင်နေရလေသည်။ ဆရာဝန်မှာ အလွန်နားပူလျက်ရှိပြီး ရင်ကလည်း တုန်နေ၏။ သို့သော် သူ့မှာ အပြောအဆို အဆက်အဆံ့၌ အလွန်မှပင် ဆင်ခြင်တိုင်း ထွာတတ်သူဖြစ်ရာ မိတ်ဆွေကြီးအား အပြင်ထွက်ချင်ထွက်ဖို့၊ သို့မဟုတ် ခဏမျှ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေဖို့ ပြောမထွက်ချေ။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာပင် မစ်ခေးလ်မှာ ဟိုတယ်အခန်းထဲတွင် တစ်မနက်လုံး ထိုင်

နေသည်ကို ငြီးငွေ့လာ၍ ညစာစားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ၏။

သူထွက်သွားသောအခါ အန်ဒရေရာဂင်မှာ များစွာ သက်သာရာရသွားလေသည်။ အခန်းထဲ၌ မိမိတစ်ယောက်တည်းရှိသည် ဟူသော အသိကို ခံစားကာ ဆိုဖာပေါ်တွင် မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းနေရသည်မှာ အလွန်အရသာရှိလေစွတကား။ စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမျှော်ရွှင်မှုဟူသည် အထီးတည်းမနေဘဲ မရရှိနိုင်၊ ကောင်းကင်ဘုံမှ လျှောကျလာသော ကောင်းကင်တမန်သည်လည်း ကောင်းကင်တမန်ဘဝ၌ မရရှိနိုင်သော အထီးတည်းလွတ်လပ်မှုကို ရလို၍ ထာဝရဘုရားသခင်ထံမှ ဖောက်ဖျက် ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည် စသဖြင့် သူတွေ့မိ၏။ ရာဂင်က ပြီးခဲ့သော ရက်ပိုင်းအတွင်း သူမြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့သည်တို့ကို ပြန်လှန် တွေးတောချင်နေ၏။ သို့သော် မစ်ခေးလ်ကို ခေါင်းထဲက ထုတ်၍မရပေ။

‘အင်းလေ သူကလဲ ငါ့ကို ခင်မင်လို့ ငါ့အတွက် ဆိုပြီး ခွင့်တွေဘာတွေယူပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား’ ဒေါက်တာရာဂင်က စိတ်မသက်မသာနှင့် တွေးနေမိ၏။ ‘မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဒီလိုအသိမျိုးထက် ဆိုးဝါးတာတော့ရှိမယ် မထင်ပါဘူး၊ အခုလဲကြည့် ဒီလူကြည့်ရတာ အမှတ်တမဲ့

တော့သဘောကောင်းသလိုစာနာစိတ်ရှိသလိုပျော်တယ်
သလိုထင်ရပါရဲ့၊ တကယ်လက်တွေ့ကျတော့အင်မတန်
စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ တချို့
လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ၊ စကားပြောတာ ကြည့်တော့ အင်
မတန် တတ်သိလိမ္မာတဲ့ ပုံမျိုး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ် ပေါင်
ကြည့်မှ ဘာအသိဉာဏ်တစ်ခုမှ မရှိတဲ့လူမှန်း သိရတယ်။

နောက်တစ်နေ့၌ ရာဂင်က မိမိနေမကောင်းကြောင်း
အခန်းထဲက ထွက်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကြိုတင်အသိပေး
လိုက်၏။ သူက ဆိုဖာပေါ်တွင် လှဲကာ မျက်နှာကို နံရံ
ဘက်သို့ လှည့်ထား၏။ သူ့မိတ်ဆွေက သူ စိတ်ပျော်
အောင် စကားတွေ လျှောက်ပြောနေသောအခါ သူ့မှာ
ဒုက္ခခံနေရပြီး မိတ်ဆွေထွက်သွားသောအခါမှ သက်သာ
ရာရလေသည်။ ရာဂင်မှာတစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စကား
များသည်ထက် များကာ အရောင်သည်ထက် ဝင်လာ
သော မိတ်ဆွေကြီးအား ပို၍ပို၍ မကျေမချမ်းဖြစ်လာ
သကဲ့သို့ ဤခရီးကိုလိုက်ပါခဲ့မိသောမိမိကိုယ်ကိုလည်း
များစွာ ဒေါသဖြစ်နေမိတော့၏။ လေးနက်ကြီးကျယ်
သော အကြောင်းအရာများသို့ကား သူ၏စိတ်အာရုံတို့
မြင့်တင် ဖြန့်ကျက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

‘ဂရီမော့ခ် ပြောတဲ့ တကယ်လက်တွေ့ဘဝဆိုတာ
နဲ့တော့ နည်းနည်းနီးလာပြီ ထင်တယ်’ ဆရာဝန်က

အသေးအဖွဲ့တွေ လျစ်လျူမရှုနိုင်ခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်
ကို မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ တွေးမိ၏။ ‘အင်းလေ ဒါတွေ
က အလကားပါ၊ မကြာခင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှာပဲ၊
အဲဒီတော့မှ အားလုံး နဂိုပုံမှန်ပြန်ဖြစ်မှာ’

ပိတာစဘတ် ရောက်သောအခါ၌လည်း သူက မော်
ဂကိုမှာကဲ့သို့ပင် ဟိုတယ်က မခွာ၊ ဆိုဖာပေါ်တွင် လှဲ၍
နေသည်။ ဘိယာသောက်ချင်သောအခါမှသာ ခဏ ထ
သည်။

သူ့မိတ်ဆွေကြီးကမူ ဝါဆောသို့ သွားဖို့သာ တစ်
ချိန်လုံး စည်းရုံးနေလေသည်။

‘ပြောစမ်းပါ မစ်ခေးလ်ရာ၊ ကျွန်တော်က ဘာ
အတွက် ဝါဆောသွားရမှာလဲ’ ရာဂင်က တောင်းတောင်း
ပန်ပန် ပြောလေသည်။ ‘ခင်ဗျားဘာသာပဲ သွားပါဗျာ၊
ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပါရစေ’

‘ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ’ မစ်ခေးလ်က အတင်း
အကျပ် လုပ်နေလေသည်။ ‘ဝါဆောက တကယ်ကြီး
ကျယ်တဲ့ မြို့ဗျ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ဝါဆောမှာ နေရဲ
ရတဲ့ ငါးနှစ်လောက် ပျော်စရာကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး’

ရာဂင်မှာ ငြင်းဆန်နိုင်သောစိတ်ဓာတ်အင်အား မရှိ
ရကား မိမိအလိုဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ ဝါဆောသို့လိုက်
ပါသွားပြန်ပါလေသည်။ ဝါဆောသို့လည်း အခန်းထဲ

က ဆိုဖာပေါ်တွင်ပင် လဲကာ မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း။ မိတ်ဆွေကြီးအားလည်းကောင်း၊ ရုရှားစကားကို နားမလည်ဟန် ဆောင်ကြသော ဟိုတယ် အခိုင်းအစေများအားလည်းကောင်း ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်လျက်ရှိ၏။ မစ်ခေးလ်မှာမူ ခါတိုင်းလိုပင် အားရပါးရ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိကာ နေထွက်က နေဝင် တစ်မြို့လုံးလျှောက်ပြီး သူ့သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းများကို လိုက်လံရှာဖွေနေတော့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ အပြင်မှာပင် ညအိပ်နေလေသည်။ ထိုသို့သော ညတစ်ည ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှန်း မသိသော အရပ်၌ အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ကား မစ်ခေးလ်မှာ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ရှိပြီး မျက်နှာများ နီမြန်းကာဆံပင်ကလည်း ဖိုးရိုးဖားရား ဖြစ်၍နေ၏။ သူက အခန်းထဲ၌ အတော်ကြီး ကြာအောင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရင်း ပါးစပ်မှ တီးတိုးလေသံဖြင့် တတွတ်တွတ် ရွတ်နေ၏။ ထိုနောက်မှ ရုတ်တရက် ရပ်ကာ၊

‘ဂုဏ်သိက္ခာက အဓိကပဲ’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုနောက်တွင်ကား အတန်ကြာအောင် လျှောက်နေပြန်ကာ ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ကိုင်လျက် ကြေကွဲသော အသံဖြင့် ‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပဲ အဓိက ထားရမှာပဲ၊ ဘုရားသခင် လျစ်လျူတော်မူတဲ့

ဆာဘီလုံမြို့မျိုးကို ကျုပ်လာဖို့ စိတ်ကူးမိခဲ့တာကိုပဲ ကျိန်ဆဲရတော့မှာပဲ’ ဟူ၍ ပြောပြီး ဒေါက်တာရာဂင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ‘ခင်ဗျားတော့ ကျုပ်ကို ရွတ်ချဖို့ သင့်နေပြီပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ရှိသမျှတော့ အကုန်လုံး ရုံးခဲ့ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ရူဘယ် ငါးရာလောက် ပေးစမ်းပါဗျာ’

ဆရာဝန်က ရူဘယ်ငါးရာ ရေတွက်ပြီးနောက် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောမနေဘဲ သူ့မိတ်ဆွေအား ပေးလိုက်၏။ ရက်စိတ် ဒေါသစိတ်တို့ဖြင့် မျက်နှာကြီး နီလျက်ပင် ရှိသေးသော မစ်ခေးလ်က အဓိပ္ပာယ်မရှိ အဆက်အစပ်မရှိ သည့်ကတိသစ္စာတစ်ခု ရွတ်ဆိုကာ စစ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ ထွက်သွားသည်။ နှစ်နာရီလောက် ကြာသောအခါ အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်ကာ သက်ပြင်းကို ပြင်းစွာ ချလေသည်။

‘ကျွန်တော့်ဂုဏ်သိက္ခာတော့ ဆယ်နိုင်ခဲ့ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမြို့က ခွာကြရအောင်၊ ဒီလောက် စုတ်ပဲ့တဲ့ မြို့မှာ နောက်ထပ် တစ်မိနစ်ကလေးတောင် မနေချင်တော့ဘူးဗျာ၊ အလကား လူလိမ်လူကောက်တွေ ဩစကြီးယား သုလျှိုတွေချည်းပဲ’

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာသော အချိန်၌ကား နိုဝင်ဘာလပင် တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ လမ်းများမှာ နှင်းခဲများ ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။ ဒေါက်တာခို

ဘိုတော့ဗ်မှာ ဒေါက်တာ ရာဂင်၏ နေရာကို လွှဲပြောင်း
ယူပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယခင်အခန်းတွင်ပင် နေနေရသေး
၏။ သူက ရာဂင်ပြန်ရောက်ပြီး သူ့အခန်းမှ ရွှေ့ပြောင်း
ပေးမည့် အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေလေသည်။ ခိုဘိုတော့ဗ်
က သူ့ထမင်းချက်ပါဟု ပြောထားသည့် ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး
မိန်းမမှာ ယခုအခါ၌ ဆေးရုံဝင်းထဲရှိ အဆောင်ငယ်တစ်
ခုတွင် နေရာယူလျက် ရှိလေပြီ။

ဆေးရုံနှင့် ပတ်သက်သည့် ကောလာဟလ သတင်း
အသစ်များ တစ်မြို့လုံး ပျံ့ပွားလျက်ရှိရာ ထိုအရပ်ဆိုးဆိုး
မိန်းမသည် အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသည့်
အကြောင်း၊ နောက်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိက သူမအား
ဒူးထောက်တောင်းပန်ရကြောင်း ဖြင့်လည်း ပြောကြားကြ
သည်။

ဒေါက်တာ ရာဂင်မှာ ခရီးမှ ပြန်ရောက်သည့် နေ့မှာ
ပင် အိမ်ခန်းအသစ် ရှာရလေတော့သည်။

‘ကိုင်း... မိတ်ဆွေကြီးရေ၊ ကျွန်တော် အပြောအဆို
နေရာမကျရင်လဲ တစ်ဆိတ်သည်းခံဗျာ၊ လောလောဆယ်
ခင်ဗျားလက်ထဲ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ပြောစမ်းပါဦး’
စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးက ရှက်ရွံ့လေသဖြင့် မေးလေသည်။

ရာဂင်က သူ့တွင် ပိုက်ဆံမည်မျှ ကျန်သည်ကို စိတ်
ထဲက ကွက်ပြီးနောက် ‘ရှစ်ဆယ့်ခြောက် ရူဘယ်ရှိတယ်’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ’ မစ်ခေးလ်က အကျပ်ရိုက်
သွားဟန် ရှိသည်။ ‘ခင်ဗျား ပိုင်ဆိုင်သမျှ ငွေကြေး စုစု
ပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ မေးတာပါ’

‘ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ရှစ်ဆယ့်ခြောက်
ရူဘယ် ရှိတယ်၊ ဒါ အကုန်ပဲ’

မစ်ခေးလ်သည် ဆရာဝန်အား ရိုးသားဖြောင့်မတ်
သူ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားသူ တစ်ယောက်ဟုသာ
အမြဲသဘောထားခဲ့သည်မှန်သော်လည်း သူ့တွင် တစ်
နေရာရာ၌ အနည်းဆုံး ရူဘယ်နှစ်သောင်းလောက်တော့
သိရှိကြ၍ ရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံမှတ်ထားခဲ့လေသည်။ ယခုကဲ့
သို့ သူ့မိတ်ဆွေခမြာ လက်ဖဝါးခြေဖဝါးနီးပါးလောက်
ခြစ်နေမှန်း သိရသောအခါ မစ်ခေးလ်မှာ မျက်ရည်မဆည်
နိုင်ဖြစ်ကာ ရာဂင်အား ပြေး၍ ဖက်ထားမိလေတော့သည်။

အန်ဒရေရာဂင်သည် ဘီလိုဗာအမည်ရှိမိန်းမတစ်
ယောက်ပိုင်သည့် ပြတင်းပေါက်သုံးပေါက်သာပါသော
အိမ်ကလေးတစ်လုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လေသည်။ သူ
က လမ်းဘက်ရှိ အခန်းနှစ်ခန်းကို ယူထားပြီး အိမ်ရှင်မ၊
ကလေးသုံးယောက်နှင့် ဒါရီယာတို့က ကျန်သောအခန်း
တစ်ခန်းနှင့် မီးဖိုချောင်တို့တွင် နေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ
၌ အိမ်ရှင်မ၏ ရည်းစား အရက်သမားက ညဘက်တွင်
ရောက်လာပြီး ဆူပူသောင်းကျန်းတတ်ရာ ဒါရီယာနှင့်
ကလေးများမှာအထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြစ်ရတတ်၏။
ထိုသူက မီးဖိုနားတွင် ထိုင်ကာ အရက်ပေးဖို့ တကျည်
တည် တောင်းတတ်သည်။ သူတို့အခန်းထဲတွင် လူတွေ
ပြည့်ကျပ်၍နေရာ ရာဂင်သည် ကလေးများကိုသူ့အခန်း
ထဲ ခေါ်သွင်းကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အိပ်ရာနေရာလုပ်

ပေးတတ်၏။ သူက ကလေးများအတွက် ဤသို့ ဆောင်ရွက်ပေးရသည်ကို များစွာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိလေသည်။

ယခင်အတိုင်းပင် သူက နံနက် ရှစ်နာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထကာ လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ ထိုနောက် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စာအုပ်ဟောင်းများ မဂ္ဂဇင်းဟောင်းများကို ဖတ်လေသည်။ ယခုကား စာအုပ်အသစ်များ ပယ်ဖို့ မတတ်နိုင်တော့ပြီ ဖြစ်သည်။ နေရာအသစ် ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ဖတ်သောအကြောင်းအရာကလည်း ထပ်နေပြီ ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း ရာဂင်မှာ ယခင်ကလောက် စာထဲတွင် အာရုံအပြည့် မဝင်နိုင်ဘဲ ရှိပြီး ယခင်ကကဲ့သို့ နာရီပေါင်းများစွာလည်း တောက်လျှောက် မငြီးမငွေ့ ဖတ်ရှုဖို့ မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ အလကား ထိုင်မနေချင်သည်နှင့် သူက သူပိုင် စာအုပ်များ အားလုံးကို ကက်တလောက် တစ်ခု ပြုလုပ်ပြီး စာအုပ်တိုင်း၏ နောက်ကျောတွင်လည်း သက်ဆိုင်ရာ အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်လေသည်။ စက်ယန္တရား တစ်ခုလို တစ်သမတ်တည်း လုပ်ရသည့် အလွန် ပင်ပန်းသော စာအုပ် ကက်တလောက် အလုပ်မှာ စာဖတ်ခြင်းထက်ပို၍ အလုပ်၌ အာရုံဝင်စားစေ၏။ လူပင်ပန်းသော်လည်း စိတ်မပင်ပန်းသည့် ဤအလုပ်မှာ ထူးထူးခြားခြားပင် သူ၏ စိတ်ကို ကြည်လင်စေ၏။ ဘာကိုမျှ မတွေးတောနိုင်ဘဲ အလုပ်

ထဲတွင်သာ အာရုံဝင်နေရာ အချိန်က လျင်မြန်စွာ ကုန်လွန်လျက် ရှိပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ မီးဖိုချောင်တွင် ဆိုင်ကာ ဒါရီယာအား အာလူး ကူခွာပေးရခြင်း၊ အသီးအရွက် ရွေးပေးသင်ပေးရခြင်းများမှာလည်း စိတ်ဝင်စားရာ ကောင်းသည်ကို တွေ့ရ၏။ စနေနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သူသွားသည်။ ခန်းမထဲတွင် နံရံကို မှီ၍ ရပ်ကာ မျက်စိကို စုံမှိတ်လျက် ဆုတောင်းပြီးချင်း သံပြိုင်သီဆိုသည်ကို နားထောင်ရင်း အဖေနှင့်အမေကို သတိရမည်၊ ဆေးကျောင်း တက်ခဲ့သည့် နှစ်များကို ပြန်တွေးမိမည်၊ ထိုနောက် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကိုးကွယ်ကြသည့် အခြားသော ဘာသာတရားများအကြောင်း တွေးမိမည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူက ကြည်လင် အေးငြိမ်းသော ဆွေးမြည့်ကြေကွဲမှု တစ်မျိုးကို ခံစားကာ ဝတ်ပြုပွဲပြီးဆုံးခြင်းကိုပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်တတ်လေသည်။

အိုင်ဗင် ဂရိုမော့ဗ်နှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် ဆေးရုံသို့ နှစ်ကြိမ် သွားရောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် နှစ်ကြိမ်လုံးပင် ခရိုမော့ဗ်မှာ အလွန်အမင်း ထကြွနေသော အချိန် ဒေါသကြီး ဖြစ်နေချိန်နှင့်ချည်း ကြုံကြိုက်နေရလေသည်။ ဂရိုမော့ဗ်က မိမိ တစ်ယောက်တည်း နေပါရအောင် ဟူ၍ ကြောက်အကန် တောင်းဆိုလျက် နေ၏။ ဘာမှ အကျိုးမရဘဲ မရှိသည့် စကားများကို လာ၍ ပြောနေခြင်းကို မိမိ

သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ကြောင်း၊ မိမိအား ဒုက္ခအပုံဖို့ကို ခံစားစေခဲ့သော လူယုတ်မာများ၊ လူ့အန္တရာယ်အနေနှင့် ယင်းတို့၏ ပြစ်မှုအတွက် နစ်နာကြေးပေးလိုပါက တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းမှာ မိမိအား အလုံထောင်ချထားလိုက်ဖို့ပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့လေသည်။ ဤမျှပင် မကသေး၊ သူ့ထံ လာရောက်သည့် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါလုံးမှာပင် ဒေါက်တာရာဂင်က ပြန်ခါနီးတွင် ကောင်းသော ညပါဟု နှုတ်ဆက်တိုင်း သွားဗျာ...သေဗျာ'ဟူ၍ ဒေါသနှင့် ပြောဆိုလွှတ်လိုက်သည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ဒေါက်တာရာဂင်မှာ စိတ်က သွားချင်လှသော်လည်း အဆောင်ငယ်သို့ တတိယအကြိမ်သွားသွား မသွားသင့် ဝေခွဲမရနိုင်ဘဲ ရှိရလေသည်။

ရှေးကမူ ဒေါက်တာရာဂင်မှာ နေ့လယ်ပိုင်း အချိန်များကို အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ကာ အတွေးနက်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်စေလေ့ရှိခဲ့၏။ ယခုကား သူ့မှာ ညနေပိုင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်တိုင်အောင် နံရံကို မျက်နှာမူ၍ ဆိုဖာပေါ် လဲလျောင်းကာ မကြီးကျယ်သော အကြောင်းကိစ္စမျိုးစုံကိုသာ တွေးတောနေမိလေသည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်ဦးပင် မိမိမှာပင်စင်သော်လည်းကောင်း၊

နာကြေးတစ်စုံတစ်ရာသော်လည်းကောင်း မရရှိခြင်းကို တွေးတောကာ ရာဂင်မှာ များစွာဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။ မိမိမှာလုပ်ငန်းတာဝန်ကို ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်မဟုတ်သည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ရိုးရိုးသားသား လုပ်သည်ဖြစ်စေ မလုပ်သည်ဖြစ်စေ ပင်စင်ထောက်ပံ့ကြေး ရကြသည်သာ ဖြစ်၏။ တရားမျှတမှုဆိုင်ရာ ခေတ်သစ်အမြင်အရပင် စင်ထောက်ပံ့ကြေးများ ပေးရာ၌ လူ၏ အရည်အချင်း ထက်မြက်ခြင်း မထက်မြက်ခြင်း၊ စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ခြင်း မကောင်းမွန်ခြင်း စသည်တို့ကို စဉ်းစားရန် မလိုအပ်တော့ အဆင့်အတန်း ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကို ကြည့်၍သာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟူ၍ လက်ခံထားသည် မဟုတ်သလော။ ဆိုဖြစ်လျှင် သူက အဘယ်ကြောင့် ခြွင်းချက်ဖြစ်နေရသနည်း။ ယခုအခါ၌ သူ့တွင် ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိတော့။ သွားရင်း လာရင်း ဈေးဆိုင်များရှေ့က ဖြတ်လျှောက်မိသောအခါ ဆိုင်ရှင်မျက်နှာကို ကြည့်ရမှာ ရှက်၍နေ၏။ သူ့မှာ ဘီယာဖိုးချည်း သုံးဆယ့်နှစ်ရှာယံမျှ ကြွေးတင်နေပြီး အိမ်လခကိုလည်း ကျေအောင် မပေးနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ဒါရိယာက သူ့အဝတ်အစားဟောင်းများနှင့် အပျက်အစီးများကို သူ့မသိအောင် ကပ်တိတ်တိတ် ချဆောင်းနေ၏။ အိမ်ရှင် မိန်းမကိုကား သူ့သခင်၌ တစ်

နေ့တွင် ငွေကြေး အမြောက်အမြား ရမည်ဖြစ်ကြောင်း လိမ်ညာ၍ ထားလေသည်။

ရာဂင်မှာ မိမိစုဆောင်းထားခဲ့သော ငွေ ရွာယံ တစ်ထောင်ခန့်ကို ခရီးထွက်ခြင်းဖြင့် ဖြန့်တီးပစ်ခဲ့မိခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်ကို အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်လျက်ရှိ၏။ ယခုအချိန်၌သာ ဆိုပါမူ ထိုငွေ တစ်ထောင်မှာ အလွန်အသုံးဝင်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် အခြားသောသူများက မိမိအား အေးအေးချမ်းချမ်း မနေရအောင် လုပ်နေကြခြင်းကိုလည်း သူက မကျေမနပ်ဖြစ်၍ နေ၏။ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့ပုံက မိမိမှာ မကျန်းမာသော မိမိ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်အား မကြာခဏ လာရောက်ကြည့်ရှုဖို့ ဝတ္တရားရှိသည်ဟု မှတ်ယူထားလေသည်။ ဒေါက်တာရာဂင်က ထိုလူနှင့် ပတ်သက်သမျှ အကုန်လုံးကို ရွံ့မုန်း၍ နေ၏။ သူ၏ အစာဝနေသော မျက်နှာ၊ အထက်လေနှင့် ပြောနေသော သူ့စကားသံ ဟန်ပန်၊ သူ့ကို ရောင်းရင်းဟု ခေါ်ပုံများအပြင် ဒူးထိရည်သော သူ့ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးတွေအထိ အကုန်လုံး လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ထိုအထဲတွင် အဆိုးဝါးဆုံး အချက်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ရာဂင်အား ကူညီဖို့ ဝတ္တရားရှိသည်။ အမှန်တကယ်လည်း ဆေးဝါးကုသခြင်းဖြင့် ကူညီလျက် ရှိသည်ဟူ၍ ခံယူနေ

ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူလာသည့်အခါတိုင်း ဘရိုမိုက်တစ်ပုလင်းနှင့် ရွာတတ်ဆေးပြား နည်းနည်းစီ ယူလာတတ်လေသည်။

စာတိုက်ဗိုလ်ကလည်း သူ့မိတ်ဆွေကြီးအား စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်အောင် စကားစမြည် ပြောပေးဖို့ တာဝန်ရှိသည်ဟု မှတ်ယူထားပြန်ပါ၏။ သူကလည်း ရောက်ရောက်လာကာ တမင် လုပ်ထားသော ဟန်ပန်လေသဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်၊ ရာဂင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်အမင်း ကျန်းမာရွှင်လန်းဟန် ရှိသည်။ သိသိသာသာ တိုးတက်လာပြီ စသည်ဖြင့် ပြောဆိုလိုက်လျှင် တတ်သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား မိတ်ဆွေကြီး၏ အခြေအနေမှာ မျှော်လင့်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ဟုသာ မှတ်ယူလျက် ရှိလေသည်။ ဝါဆောတွင် ချေးခဲ့သော ငွေကိုလည်း သူက မပေးဆပ်ရသေးဘဲရှိရာ သူ့မှာ ထိုအတွက် အတော်ပင် အနေရအထိုင်ရ ခက်လျက်ရှိပြီး ထိုအတွက် ကြောင့်ပင် နဂိုထက် ပို၍ ရယ်စရာများ ပြောဆိုခြင်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဟားတိုက်ရယ်မောခြင်းများ ပြုလုပ်နေရပေသည်။ သူ ပြောသော ပုံပြင်များ၊ အဖြစ်အပျက်များမှာ ယုတ္တိမရှိ အလွန်လည်း ရှည်လျားကာ နားထောင်ရသော အိမ်ရှင်ရော သူကိုယ်တိုင်ကိုပါ စိတ်သက်မသာ ဖြစ်စေလေတော့၏။

၁၆၈ မေမြင့်

သူရှိနေလျှင် ရာဂင်က ဆိုဖာပေါ်၌ နံရံကိုမျက်နှာ
မူ၍ လဲကာ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် သူပြောသမျှ
နားထောင်နေလေ၏။ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ခေါက်ရောက်
တိုင်း ရင်ထဲ၌ စိတ်ပျက်ညည်းညူခြင်းတို့ တစ်ကြိမ်စုပုံ
ကာ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ထိုအစုအပုံကြီးမှာ မြင့်မားသည်
ထက် မြင့်မားလာပြီး လည်ချောင်းဝတွင် တစ်ဆို၍ လာ
နေပြီဟု ခံစားနေရလေသည်။

အခြားသော သူများနှင့် ပတ်သက်၍ မကောင်းသော
အထင်အမြင်များ ရှိနေခြင်းကို ပပျောက်စေရန်အတွက်
ရာဂင်က မိမိကိုယ်တိုင်သည်လည်းကောင်း၊ ခိုဘိုတော့စ်
ကို စာတိုက်ဗိုလ်တို့သည်လည်းကောင်း အနွေးနှင့်အမြန်
ဆိုသလို ခြေရာလက်ရာ မကျန်အောင် ပျောက်ကွယ်သွား
ကြရမည့်သူများသာဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်အနှစ်တစ်သန်း
ခန့် ကြာသောအခါ၌ အသိဉာဏ်ရှိသော သတ္တဝါတစ်ခု
သည် ဤကမ္ဘာမြေအနီးမှ ဖြတ်ကာ အာကာသထဲတွင်
ပျံသန်းသွားမည်ဆိုပါက ဤကမ္ဘာမြေ၌ ကျောက်စိုင်
ကျောက်ခဲများမှလွဲ၍ ဘာကိုမျှ တွေ့ရလိမ့်မည် မဟုတ်
ကြောင်း၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှုဆိုသည်များ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား
ဆိုသည်များနှင့် အရာခပ်သိမ်းတို့သည်လည်း ကွယ်
ပျောက်ကာ ဤကမ္ဘာမြေ၌ မြက်ရိုင်းတို့ပင် ပေါက်နိုင်
ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိ ကြွေးဆပ်

စရာရှိသောဆိုင်ရှင်ကိုမြင်၍လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်စရာမလိုကြောင်း၊ ခိုဘိုတော့စ်လို အနံ့ညာတာ တစ်
ယောက်သည်လည်းကောင်း၊ စာတိုက်ဗိုလ်နှင့် ပေါင်း
သင်း ဆက်ဆံရသည့် ဝဋ်ဒုက္ခ ဟူသည်လည်းကောင်း
ဘယ်ကလောက်မှ အရေးမပါနိုင်ကြောင်း၊ အရာအားလုံး
သည် အဓိပ္ပာယ်မရှိနတ္ထိသာဖြစ်ကြောင်း စသည့် အတွေး
များကို အားတင်း၍ တွေးနေရလေသည်။

သို့သော် ထိုအတွေးများက သူ့အား ကူညီနိုင်စွမ်း
မရှိကြတော့ပေ။ နောင်အနှစ်တစ်သန်းတွင်ရှိမည့် ကမ္ဘာ
ခမြေဆိုသော ဂြိုဟ်နက္ခတ်ကို စက္ခုအာရုံတွင် မြင်ယောင်
၍ ကြည့်မိလေတိုင်း ကျောက်ဆောင် ပြောင်ပြောင်၏
နောက်ကွယ်မှ ဒူးထိဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီး စီးထားသည့်
ခိုဘိုတော့စ်က ပေါ်၍လာမည်။ သို့မဟုတ် တမင် ဟန်
လုပ်ကာ ရယ်မောနေသည့် မစ်ဇေးလ်က ပေါ်၍လာကာ
စနိုးစနောင့်အမူအရာဖြင့် 'ဝါဆောတုန်းက အကြွေးနဲ့
ပတ်သက်လို့ မပူပါနဲ့ မိတ်ဆွေကြီးရာ၊ ကျွန်တော် တစ်
နေ့နေ့ ပြန်ဆပ်မှာပါ၊ တကယ်ပါ' ဟူ၍ အသံခပ်တိုးတိုး
နှင့် ပြောနေလေသည်။

တစ်နေ့ နေ့လယ်၌ ရာဂင်သည် ဆိုဖာပေါ်တွင်
လှဲ၍နေစဉ် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး ရောက်၍လာ၏။ တိုက်
ဘိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအချိန်၌ပင် ခိုဘိုတော့ဗ်ကလည်း သူ၏
ဘရိမိုက်ပုလင်းနှင့် ရောက်၍ လာပြန်၏။ ရာဂင်က လက်
နှစ်ဖက်ကို အားပြု၍ ထကာ ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေ
သည်။

‘ဟော မိတ်ဆွေကြီး ဒီနေ့ ပိုပြီး လန်းလန်းဆန်း
ဆန်း ဖြစ်လာတယ်၊ အများကြီး ကောင်းလာပြီ၊ တကယ့်
တို ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ပုံမျိုးဗျ’ ဟူ၍ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး
က ပြောလေသည်။

‘ကျန်းကျန်းမာမာရှိဖို့ အချိန်တန်ပါပြီဗျာ၊ ရောင်း
စင်းကြီးလဲ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ နေရတာ ငြီးငွေ့လာရောပေါ့’ ခိုဘို
တော့ဗ်က တစ်ချက်သမ်းဝေရင်း ပင်ပြောလိုက်သည်။

‘တော်တော်ကြာတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ဖြစ်လာမှာ ပါဗျ’ မစ်ခေးလ်က ဝင်ရောလိုက်သည်။ ‘နောက်နှစ်ပေါင်း တစ်ရာလောက်တော့ အသာလေး နေဦးမှာပဲ’

‘နောက်နှစ်တစ်ရာ နေ မနေတော့ မပြောတတ်ဘူး ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ကျန်းကျန်းမာမာရှိမှာ သေချာပါတယ်’ ခိုဘိုတော့ဗ်က တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ အာမခံသည့်အလား ‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ရောင်းရင်းရာ အားတင်းထားစမ်းပါ’ ဟု ဆိုသည်။

‘ဒါပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုကောင်တွေဆိုတာ လူတွေ သိအောင် ပြရမယ်၊ ဟား ဟား’ မစ်ခေးလ်က ရာဂင်ပေါင်ကို ပုတ်ကာ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။ ‘ကြည့်နေ၊ လာမယ့် နွေရာသီကျရင် ကျုပ်တို့ ကော့ကေးဆပ်ကို သွားကြမယ်၊ တောတွေ တောင်တွေ လျှောက်ပြီး မြင်းစီးကြမယ်၊ ခွပ်ခွပ်ခွပ် ခွပ်ခွပ်ခွပ်နဲ့ အဲဒီက ပြန်လာတော့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ မင်္ဂလာပွဲမှာ ကမနေရဘူးလို့’ မစ်ခေးလ်က ခိုဘိုတော့ဗ်အား မသိမသာ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မိတ်ဆွေကြီးရ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ မိန်းမ ပေးစားရမယ်၊ တကယ်ပြောတာ’

ရာဂင်က မိမိရင်ထဲမှ ပျို့ချင်အန်ချင်စိတ် အစိုင်

အဲဒါသည် လည်ချောင်းဝသို့ ရောက်လာနေပြီဟု ခံစားရ၏။ ပြီးလျှင် ရင်ကလည်း ပြင်းစွာ ခုန်လာ၏။

‘စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ’ သူက ရုတ်တရက် ထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွား၏။ ‘ခင်ဗျားတို့ အခုပြောနေကြတာတွေ ကြားရတိုင်း ကျုပ်မှာ ဘယ်လောက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိရဲ့လားဗျ’

သူက ခါတိုင်းလို တည်ငြိမ်အေးဆေး၍ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော လေသံဖြင့်ပင် စကားပြောဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအလိုဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်လျက် သူက မျက်နှာကြီး နီမြန်းကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်၍ လာ၏။ သူက တအားအော်လိုက်ရာ အော်သံက သူ့အသံနှင့် မတူဘဲ အခြားလူတစ်စုံတစ်ယောက်၏ အသံနှင့် တူနေ၏။

‘ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် နေပါရစေဗျ၊ သွားဗျာ နှစ်ယောက်စလုံး ထွက်သွားကြ’

ဧည့်သည် နှစ်ယောက်က နေရာမှ ထကာ သူ့ကို ကြည့်နေကြသည်။ ပထမအံ့သြစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ ကြောက်လာကြသည်။

‘နှစ်ယောက်စလုံး ထွက်သွားစမ်း’ ရာဂင်က အော်ပြန်သည်။ ‘အလကား နုလပိန်းတုံး လူ့အန္တတွေ၊ လူ

ယုတ်မာတွေ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့နဲ့ အပေါင်းအသင်းလဲ မလုပ်ချင်ဘူး။ ခင်ဗျားရော ခင်ဗျားဆေးတွေရော ကျုပ် အလိုမရှိဘူး။ အလကား အရူး၊ အင်မတန် စက်ဆုပ်စရာ အော်ဂလီဆန်စရာ ကောင်းတဲ့ဟာတွေ’

နီဘိုတော့မိန့်နှင့် စာတိုက်ဗိုလ်တို့သည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ တံခါးဝဆီသို့ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် ပြေးရင်း အပြင်ဘက် စင်္ကြံသို့ ရောက်လာကြ၏။ ရာဂင်က ဘရိမိုက်ပုလင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ တအားပစ်ပေါက် လိုက်သည်။ ပုလင်းက တံခါးပေါင်ကို ထိကာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားသည်။

‘သေကြကွာ၊ အကုန်လုံး သေကြ’ ရာဂင်က သူတို့ နောက်မှ ပြေးလိုက်ကာ ငိုသံပါကြီးနှင့် အော်သည်။ ‘မသားတွေ’

စဉ်သည်များ ပြန်သွားပြီးသောအခါ ရာဂင်က ဆိုဟာ ပေါ်၍ လှဲကာ ခြေလက်ဆန့်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကား အဖျား အကြီးအကျယ် တက်သကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ် တုန်၍ နေ၏။ ပါးစပ်ကမူကား နလပ်နီးတုံးတွေ ငတုံးတွေ လူယုတ်မာတွေ ဟူ၍သာ ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်လျက် ရှိလေသည်။

ပြန်လည်၍ စိတ်တည်ငြိမ်သွားသည့်အခါ သူပထမ

ဆုံး တွေးမိသည့်အရာကား မစ်ခေးလ်ခမျာ အလွန်အမင်း ရှက်ရွံ့လျက် ရှိလိမ့်မည်။ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက် နေပေလိမ့်မည် ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်၏။ စောစောက အဖြစ်မှာ အလွန် ဆိုးဝါးလှဘိသည်။ မိမိ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဤသို့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ အန်ဒရေရာဂင် သည် အသိအလိမ္မာ ရှိသော သူ တစ်ယောက်၊ ဆင်ခြင် တိုင်းထွာတတ်သော လူတစ်ယောက်ဟု အသို့ ဆိုနိုင်ပါ တော့အံ့နည်း။ သိမြင် နားလည်မှုနှင့် စိတ်ခံစားမှု အစွဲများ ကင်းစင်သည့် တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုတို့အတွက် မိမိ အား ထုတ်ခဲ့ခြင်းတို့သည် ဘယ်ဆီသို့ ရောက်ကုန်ကြလေပြီ နည်း။

ထိုတစ်ညလုံး ရာဂင်မှာ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ဒေါသ ဖြစ်ခြင်းဖြင့် မအိပ်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ နောက် တစ်နေ့ နံနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် သူက စာတိုက်သို့သွားကာ မိတ်ဆွေကြီးအား တောင်းပန်ခြင်း ပြုလေသည်။

‘မဟုတ်တာဗျာ၊ ဖြစ်ပြီးတာတွေ မေ့ပစ်လိုက်စမ်း ငါ’ စာတိုက်ဗိုလ်က ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာဖြင့် သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ပြောလေသည်။ ‘ပြီးတာတွေ ပြီးပါ ခေပေါ့၊ ဟေ့ လူ့ဘတ်စ်ကင်’ သူက ရုတ်တရက် လှမ်း အော်လိုက်ရာ သူ့အသံမှာ ကျယ်လောင်လွန်းရကား အ ထပ်သမားများရော အလုပ်ကိစ္စအတွက် လာကြသူများ

ပါ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ 'ကုလားထိုင် တစ်လုံး ယူခဲ့ဟေ့၊ ခင်ဗျား ခဏစောင့်ဦး' မှတ်ပုံတင်စာ တစ်စောင်ကို ပြတင်းပေါက် သံတိုင်များ ကြားမှနေ၍ သူ ထံ ထိုးပေးနေသော မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြော လိုက်သည်။ 'ကျုပ် အလုပ်များနေတာ မမြင်ဘူးလားဗျာ ကိစ္စမရှိပါဘူး မိတ်ဆွေကြီးရာ၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြန်ဖော် မနေစမ်းပါနဲ့' သူက ရာဂင်အား ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာဖြင့် ကြည့်ကာ 'ကဲ ဒီမှာထိုင်စမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရာ၊ ကျွန်တော် ကို ချီးမြှင့်တယ်လို့ သဘောထားပါတယ်'

သူက ခဏမျှပေါင်ကိုပွတ်၍နေသည်။ ထိုနောက်မှာ 'ကျွန်တော် တစ်ချက်ကလေးမှ စိတ်မဆိုးမိပါဘူး ဗျာ၊ နေထိုင်မကောင်းတဲ့အခါ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ခင်ဗျား မနေ က ရုတ်တရက် ထဖြစ်တော့ ကျွန်တော်ရော ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့မိပါ လန့်သွားကြတယ်၊ ခင်ဗျားဆီက ထွက် လာတော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ခင်ဗျားအကြောင်း အ ကြာကြီး ဆွေးနွေးကြသေးတယ်၊ ပြောစမ်းပါ အနံ့အရော၊ ကိုယ် နေမကောင်းတဲ့ကိစ္စကို ဘာကြောင့် ကောင်း ကောင်း ဂရုမစိုက်ဘဲ နေရတာလဲ၊ ဒီလိုပဲ ပေယျာလထဲ ထားနေလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ် စိတ်မရှိနဲ့နော်' စာတိုက်မိုက် က ရုတ်တရက် တီးတိုးအသံသို့ ပြောင်းကာ 'ခင်ဗျာ

အခုနေနေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ် ဘူး၊ လူတွေ သိပ်များတယ်၊ ညစ်ပတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ခင် ငှားက ဆေးဝါး ကုသမှုလဲ ကောင်းကောင်း မခံယူဘူး၊ တကယ် ကုသမယ် ဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားမှာ ငွေကြေး အလုံ အလောက် မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ မိတ်ဆွေကြီးကို ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့မိနဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျာ ကို ဆေးရုံတက်ဖို့ တောင်းပန်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား တယ်၊ အဲဒီမှာကျတော့ ခင်ဗျား အစားအသောက်လဲ ကောင်းကောင်း စားရမယ်၊ ဂရုတစိုက်နဲ့ ကောင်းကောင် ခုန့်မွန် ဆေးဝါး ကုသမှုလဲ ခံရမယ်၊ နှစ်ကိုယ်ချင်းမို့လို့ ပြောရမယ်၊ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့မိက နည်းနည်း ရှိုင်း သလို ကြောင်သလို ရှိပေမယ့် ဆေးဝါး ကုသရေး အပိုင်း ကတော့ တကယ်ကျမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် အားကိုးနိုင်လောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ၊ သူက ခင်ဗျား အတွက်ဆိုရင် သူ့အစွမ်းရှိသလောက် ကူညီဆောင်ရွက် သွားပါ့မယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးထားတယ်'

ရာဂင်မှာ မိမိအပေါ်၌ ထားရှိသည့် မိတ်ဆွေကြီး ခင် သစ္စာနှင့် စေတနာကို သိရပြီးသည့်နောက် စာတိုက် မိုက်ကြီး၏ ပါးပြင်ပေါ်၌ စီးဆင်းနေသည့် တောကြီးပသော ခက်ရည်ကြောင်းများကို မြင်ရပြန်သောအခါ ဆတက် ထမ်းပိုး တိုး၍ စိတ်ထိခိုက်မိရလေသည်။

၁၇၈ မေမြင့်

‘မစ်ခေးလ်ရယ် သူတို့ ပြောတာတွေ မယုံစမ်းပါနဲ့ဗျာ’ သူက မိမိရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ တိုးတိုးလေး ပြောနေသည်။ ‘ဒါတွေ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူးဗျာ၊ အကုန်လုံး လိမ်တာညာတာတွေပါ။ ကျွန်တော်စိတ်မမှန်ဘူးလို့ဖြစ်နေရတဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဒီမှာနေခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ် အတောအတွင်း အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကျွန်တော်တွေ ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလူဟာလဲ စိတ်မနှံ့တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ ကျွန်တော့် ဗိဟ်ဟာ နည်းနည်းလေးမှ ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အန္တရာယ်စက်ဝိုင်းထဲမှာ မိနေတာပါ။ ဒီအထဲက လွတ်မထွက်နိုင် ဖြစ်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေပါပြီ။ အခုနေ ခင်ဗျားတို့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်တော်ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး’

‘ဆေးရုံတက်လိုက်ပါလား အန်ဒရေးရယ်’

‘ဆေးရုံဖြစ်ဖြစ် သင်းချိုင်းဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဟာမှမထူးပါဘူး’

‘ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့ပဲ ပြောတဲ့အတိုင်း တသေမက်ဖီး လိုက်နာပါမယ်လို့ ကတိပေးစမ်းပါလား အန်ဒရေးရာ’

‘ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား အလိုရှိရင် ကျွန်တော်ကတိပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ထပ်ပြောချင်တာက ကျွန်တော်ဟာ အန္တရာယ်စက်ဝိုင်းထဲမှာ ကျရောက်နေတယ်။ အခုအချိန်မှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေရဲ့ စေတနာ မေတ္တာတရားတွေ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အရာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ပျက်သည်းခြင်းဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုတည်းကိုသာ ရှေးရှုနေတယ်။ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကံကြမ္မာဘေးဆိုးကို ဝင်တိုးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဒါကို ခံယူဖို့ သတ္တိရှိနေတယ်’

‘ခင်ဗျား ပြန်ကောင်းလာမှာပါ မိတ်ဆွေကြီးရာ’

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒါပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေရတာလဲဗျာ’ ရာဂင်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော် အခုကြုံတွေ့နေရတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို သေတဲ့အထိ ကြံမသွားရတဲ့လူ အင်မတန်ရှားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားမှာ ကျောက်ကပ်ရောဂါ ရှိတယ်ပြောလို့ဖြစ်စေ နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်ပြောလို့ဖြစ်စေ ခင်ဗျား ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူရလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားကို ရူးနေတယ်လို့ ဖြစ်စေ ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ဖြစ်စေ သူတို့က သတ်မှတ်ချင် သတ်မှတ်ကြလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘစ်ခုတည်းသော အဓိပ္ပာယ်က လူတွေဟာ ခင်ဗျား

အပေါ် အာရုံစိုက်နေကြပြီဆိုတာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ အန္တရာယ် စက်ဝိုင်းထဲမှာ မိနေပြီ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ဒီအထဲက လွတ်အောင် ရုန်းလေလေ ငိုပြီး ချည်နှောင်မိလေလေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ အကောင်းဆုံးက လက်လျှော့လိုက်ဖို့ပဲ။ လူသားရဲ့ ဘယ်ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကမှ ခင်ဗျားကို ဒီက လွတ်မြောက်စေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လက်ခံလိုက်ဖို့ပဲ။ ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုပဲ မြင်တော့တယ်'

သူတို့ စကားပြောနေစဉ်အတွင်း စာတိုက်ဗိုလ်၏ ပြတင်းပေါက်တွင် လူတွေ တစ်သိကြီး တန်းစီ၍ နေကြဖြစ်၏။ ရာဂင်က နေရာမှ ထကာ ပြန်ဖို့ဟန်ပြင်၏။ စာတိုက်ဗိုလ်က ရာဂင်အား နောက်တစ်ကြိမ်ကတိထပ်ပေးခိုင်းပြီးနောက် တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့လေသည်။

ထိုနေ့ ညနေစောင်းတွင် ရာဂင်အိမ်သို့ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့မိ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ သူက သို့ရေ အကျိနှင့် ဒူးထိ ဖိနပ်ကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူက မနေ့က ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလေသည်။

'ခင်ဗျားဆီကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာပဲ ရောင်းရင်းရ၊ လူနာတစ်ယောက် ကျကြည့်ပေးစေချင်လို့၊ လိုက်နိုင်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား'

ခိုဘိုတော့မိသည် သူ့အား စိတ်အပြောင်းအလဲ ရအောင် လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ ခေါ်ခြင်းဖြစ်မည်သို့မဟုတ် သူ့ကို ငွေစလေး နည်းနည်း ရအောင် အကူအညီပေးလိုသော သဘောဖြင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်မည် စသဖြင့် တွေးတောကာ ရာဂင်က အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ခဲ့သည်။ ခိုဘိုတော့မိအပေါ် ယမန်နေ့က အပြုအမူအတွက် ပြန်လည် ပေးဆပ်ခွင့် ရသဖြင့် သူက ဝမ်းသာမိ၏။ ခိုဘိုတော့မိက မိမိစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမည့် ထိုအကြောင်းကို ထပ်မံပြောဆိုခြင်း လုံးဝ မပြုလုပ်သည့်ပြင် မပြောမိအောင်လည်း တမင်ရှောင်ရှားနေဟန် ရှိသဖြင့် ၎င်းအား အထူးကျေးဇူးတင်နေမိ၏။ သို့သော် အပြောအဆို၌ ဖွယ်ရာခြင်း ကင်း၍ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျလှသော ထိုသူ၌ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်များ ရှိနေခြင်းကိုကား ရာဂင်တစ်ယောက် အံ့သြလောက်အောင် တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်၏။

'ခင်ဗျားလူနာက ဘယ်မှာလဲဗျ' ဒေါက်တာ ရာဂင်က မေးသည်။

'ဆေးရုံမှာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ပြကြည့်မလို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးနေတာ အတော်ကြာပါပြီ။ သိပ်စိတ်ဝင်စားလှာ ကောင်းတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ပဲဗျ'

ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာကြပြီးနောက် ပင်မ

အဆောက်အအုံကြီးကို ကွေ့ပတ်ကာ စိတ်ရောဂါသည်
များ ထားသည့်အဆောင်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ တစ်လျှောက်
လုံး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော
ကြချေ။ အဆောင်ထဲသို့ သူတို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ
နီကီတာက ခါတိုင်းလိုပင် အမှိုက်ပုံပေါ်မှ ခုန်ထကာ သတိ
အနေအထားနှင့် ရပ်နေ၏။

‘ဒီအထဲက လူနာတစ်ယောက်က အဆုတ်ရောဂါ
ထပ်ဖြစ်နေလို့ အဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်လာကြရင်း ဒေါက်
တာ ခိုဘိုတော့မိက တစ်ယောက်တည်း ပြောသလို ပြော
လိုက်သည်။ ‘ခဏလေးစောင့်ဦးနော်၊ ကျွန်တော်နားကြပ်
သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ အခုပဲ ပြန်လာမယ်’

ထိုနောက် သူက အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

မှောင်ရိပျိုစ အချိန်ဖြစ်၏။ အိုင်ဗင်ဂရီမော့စ်က အိပ်
ရာထဲတွင် ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာအပ်ကာ လှဲအိပ်နေ၏။
အကြောသေနဲ့သူက ခုတင်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်
တာ အသံမထွက်ဘဲ ငို၍နေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက တ
လှုပ်လှုပ် တရွရွဖြစ်နေလေသည်။ အဆီတုံး သတ္တဝါကြီး
နှင့် စာရွေး စာရေးဟောင်းတို့မှာ အိပ်ပျော်၍ နေကြ၏။
လူနာဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ရာဂင်က ဂရီမော့စ်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ
စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။ သည်အတိုင်း နာရီဝက်ခန့်သာ
ကြာသွားသည်။ ခိုဘိုတော့မိကား ပေါ်မလာ။ သူ့အသံ
နီကီတာသာ ရောက်လာ၏။ နီကီတာက ဆေးရုံဝတ်စုံ၊
ညသတ်အင်္ကျီနှင့် ခြေညှပ်ဖိနပ်တို့ကို သူ့အား ကမ်းပေး
သည်။

‘ဒါတွေ လဲဝတ်လိုက်ပါ ဆရာ’ သူက အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေသည်။ ‘ဆရာအိပ်ရာ ဒီဘက်မှာ ဆရာ၊ ဒီဘက်ကြွပါ’ သူက မကြာသေးမီကမှ အဆောင်ထဲ သွင်းလာပုံရသည့် ခုတင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြသည်။ ‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာ၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်နဲ့ ဆရာ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ’

ရာဂင်က အားလုံးကို နားလည်လိုက်ပေပြီ။ သူက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ ဂရိမောဗ်၏ အိပ်ရာမှ ထကာ နီကီတာ ပြခဲ့သော ခုတင်ဆီသို့ လာပြီး တက်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ထိုနောက်မှ နီကီတာ စောင့်နေသေးမှန်းတွေ့ရသဖြင့် သူက သူဝတ်ထားသမျှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစား ကင်းမဲ့သွားသောအခါမူ အနည်းငယ် အနေရအထိုင်ရခက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနောက်မှ ဆေးရုံအဝတ်အစားများကို ဝတ်သည်။ ပထမ ဘောင်းဘီရှည်ကို ကောက်စွပ်သည်။ ဘောင်းဘီက အများကြီးတိုနေ၏။ ရှပ်အင်္ကျီကမူ ရှည်၍ နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ဝတ်ရသည့် အပေါ်ရံအင်္ကျီကြီးမှာကား ငါး ကျပ်တင်နဲ့ နံလေသည်။

‘ဘုရားသခင် အလိုတော်အရ ဆရာ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ’ နီကီတာက တစ်ခါ ထပ်ပြောလိုက်ပြီး ရာဂင် အဝတ်အစားများကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထိုနောက် နီကီတာက အပြင်ထွက်ကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

‘မထူးပါဘူးကွာ’ အန်ဒရေရာဂင်က ရှက်ရွံ့သော မျက်နှာဖြင့် ဆေးရုံဝတ်ရုံကြီးကို ပတ်ခြုံလိုက်ကာ ယခု ဝတ်စုံနှင့် မိမိမှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်နှင့် တူ၍ နေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။ ‘အရပ်သားဝတ် ခါးရှည် ကုတ် အင်္ကျီပဲ ဝတ်ဝတ်၊ စစ်အင်္ကျီပဲ ဝတ်ဝတ်၊ ဆေးရုံဝတ်စုံပဲ ဝတ်ဝတ်၊ ငါ့အတွက် ဘာထူးသွားမလဲ’

သို့သော်။ ဟာ နာရီ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ကုတ်အင်္ကျီ ဘေးအိတ်ထဲက မှတ်စုစာအုပ်ကော၊ စီးကရက်ဘူးကော။ နီကီတာက အဝတ်အစားတွေ ဘယ်ယူသွားသလဲ။ နောင်ကို တစ်သက်လုံး ဘောင်းဘီရှည်တို့၊ ခါးတို ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတို့၊ ဘွတ်ဖိနပ်တို့၊ စီးချင်မှ စီးရတော့မည်။ ယခုလို ရုတ်ခြည်း အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားခြင်းအတွက် စိတ်ထဲတွင် ထူးခြားသလိုလို နည်းနည်း အံ့သြတုန်လှုပ်သလိုတော့ ဖြစ်မိသား။ သို့သော် ယခုတိုင် ဒေါက်တာရာဂင်က ဘီလို့ဗာ၏ တဲအိမ်မှာ နေသည်ဖြစ်စေ၊ လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်မှာ နေသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိအဖို့ အမှန်တကယ် ထူးခြားချက် တစ်ခုတစ်ရာ မရှိနိုင်ဟူ၍ မှတ်ယူဆဲပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသို့ ဆွေးတောနေစဉ်မှာပင် လက်များက ဟုန်ယင်က ခြေ

ထောက်က ရေခဲတုံးကဲ့သို့ အေးစက်လာ၏။ အိုင်ဗင်ဂရီ မော့ဗ်သည် အိပ်ရာက အချိန်မရွေး ခေါင်းထောင်ထလာ နိုင်သည်။ ထလာလျှင် မိမိအား ဆေးရုံအဝတ်အစားနှင့် တွေ့ပေတော့မည် ဟူသော အတွေးကြောင့် သူတုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားလေသည်။ သူက နေရာမှ ထကာ အဆောင်ထဲတွင် တစ်ခေါက် ဖြတ်လျှောက်သည်။ ထို နောက် ပြန်ထိုင်ပြန်သည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသွားသည်။ ထိုနောက် တစ်နာရီ။ ကြာသော် ခုတင်ပေါ်၌ သည်အတိုင်း ထိုင်နေရသည်ကို သူ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ငြီးငွေ့လာသည်။ သည် နေရာမှာ တစ်နေ့လုံး ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ တစ်ပတ် နေရ မယ် ဆိုရင်ကော၊ ဒီအထဲက လူတွေလိုသာ တစ်သက် လုံး နေရမယ်ဆိုရင်တော့။ အို ကိစ္စမရှိ၊ ဒီနားမှာ ထိုင် မယ်၊ ပြီးရင် ပြန်ထိုင်မယ်၊ ဒါပဲ။ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ခဏကြည့်မယ်၊ ပြီးရင် အခန်းထဲမှာ ဟိုထောင့် သည်ထောင့် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်မယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ဒါပြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သည်နားမှာပဲ ကျောက် တိုင်တစ်တိုင်လို အသေ ထိုင်ပြီး လျှောက်တွေးနေရမှာ လား၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။

သူက ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲလိုက်သည်။ ထိုနောက် ချက်ချင်း ပြန်ထသည်။ နဖူးမှ အေးစက်နေသော ချွေး

စေးများကို အင်္ကျီလက်မောင်းနှင့် သုတ်လိုက်သည်။ သူ့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာ ငါးကျပ်တင်နဲ့ ရလာသည်ဟု ထင် လာမိသည်။ ထိုနောက် အခန်းထဲတွင် အသွားအပြန် လျှောက်နေပြန်သည်။

‘နားလည်မှု လွဲကုန်ကြတာပဲ’ သူက စိတ်အလွန် ရှုပ်ထွေးပင်ပန်းဟန်ဖြင့် လက်ကို ဆန့်တန်းကာ ညည်း ညှူလိုက်သည်။ ‘သူတို့ကို ပြောမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီလူတွေ နားလည်မှု လွဲနေကြတာပဲ’

သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် ဂရီမော့ဗ် နိုးလာသည်။ သူက အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်ပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို လက် ဖြင့်ထောက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပျစ်ခနဲ တံတွေး ထွေး လိုက်သည်။ သူက ရာဂင်ဘက်သို့ ပျင်းပျင်းရိရိ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော် အတွင်းအာရုံက အမှတ်သညာ ပြုပုံမပေါ်။ သို့သော် ခဏချင်းမှာပင် အိပ်ချင်ငိုက်မျဉ်း ဟန်ကွယ်ပျောက်ကာ ရွံရှာမုန်းတီးသော အကြည့်၊ သရော် လှောင်ပြောင်လိုသော အကြည့်က ပေါ်၍လာသည်။

‘ဟား ဟား ခင်ဗျားကိုလဲ ဒီအထဲ ထည့်ပိတ်လိုက် ပြီကိုးဗျ’ သူက အိပ်ရာမှ ထခါစဖြစ်၍ ကွဲအက်နေသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံး တစ်ဖက်က ကောင်းကောင်း မပွင့်ချင်တတ်သေးပေ။ ‘ကျုပ်တော့ဝမ်း သာတယ်ဗျို၊ ခင်ဗျားက သူတစ်ပါးသွေးကို တစ်သက်

လုံးသောက်လာခဲ့တဲ့လူပဲ။ အခု ခင်ဗျားသွေးကိုသောက်
ကြလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီဗျို့။’

‘သူတို့ နားလည်မှု လွဲနေကြတာပါ’ ရာဂင်က ပြော
သည်။ ဂရိုမော့ဗ်၏ စကားများက သူ့အား တုန်လှုပ်
ချောက်ချားစေသည်။ သူက ပခုံးကို တွန့်ကာ ပြောပြန်
သည်။ ‘နားလည်မှု လွဲတာပါ’

ဂရိုမော့ဗ်က တံတွေး တစ်ခါထပ်ထွေးပြီး ပြန်လဲ
ချလိုက်၏။

‘ထို့...ကျိန်စာသင့်တဲ့ဘဝပါဗျာ’ သူက မကျေမချမ်း
နှင့် ညည်းတွား ပြောဆို၏။ ‘ဒီလောက် ဒုက္ခဆင်းရဲခံစား
ရပြီးတဲ့နောက်လဲ ဇာတ်ထဲမှာလို နိဂုံးချုပ်တော့ ဘုံဗိမာန်
ဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ်ကြလေသတည်း ဆိုတာမျိုးနဲ့
နိဂုံးချုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေခြင်းတရားနဲ့ နိဂုံးချုပ်မှာ၊
အမှိုက်လွှဲတဲ့ကောင် နှစ်ကောင် လာပြီး အလောင်းကိုခြေ
ထောက်နဲ့ ချိုင်းက မ၊ ပြီး မြေအောက်ခန်းထဲ ဆွဲသွားလိမ့်
မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေ ဂရုစိုက်နေဖို့တော့ မလိုပါဘူး၊ တ
ခြားသော ကမ္ဘာမှာ ကျုပ်တို့အလှည့်ကြိုမှာပါ၊ ကျုပ်သေ
ရင် တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ဒီအယုတ်တမာကောင်တွေကို လာ
ခြောက်မယ်၊ ဒီခွေးကောင်တွေ ကြောက်လန့်ပြီး ဆံပင်
တွေ ဖြူလာတဲ့အထိ လုပ်ပစ်ရမယ်’

မိုးဇက်က မြို့ထဲမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရာဂင်ကို
တွေ့သောအခါ သူက လက်ကို ဆန့်တန်းကာ၊
‘ပိုက်ဆံ တစ်ပြားလောက် ပေးပါခင်ဗျာ’

ရာဂင်က ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားကာ အပြင်ရှိ လယ်ကွင်းများကို ငေးမျှော်ကြည့်နေသည်။ အပြင်တွင် မှောင်၍ နေပေပြီ။ ညာဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီ၌ အေးစက်၍ သွေးရောင် နီမြန်းသော လမင်းက တဖြည်းဖြည်း ဘက်လာနေ၏။ ဆေးရုံခြံမြေနှင့် ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာ တွင် ဖြူဖြူမြင့်မြင့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ အဆောက်အအုံဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ကျောက်သား တံတိုင်း တစ်ခု ကာရံထားသည်။ ထိုအရာကား အကျဉ်း ထောင်တည်း။

‘ဒါတွေအားလုံးဟာ တကယ်ဖြစ်နေတာပါလား’ ရာဂင် အတွေးပေါက်ကာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။

လမင်း၊ အကျဉ်းထောင်၊ ဆေးရုံအုတ်ဘံတိုင်းမှ သံချန်များနှင့် ဟိုအဝေးရှိ အုတ်ဖိုများလုံးက မီးတောက်မီး

လျှံများ။ အရာအားလုံးပင် ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်း နေ၏။

နောက်ဘက်မှ သက်ပြင်းချသံတစ်ခု ကြားရသည်။ သူက လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရင်ဘတ်တွင် တောက်ပ ပြောင်လက်သော ကြယ်ပွင့်များ၊ ဆုတ်ဆိပ်များ တပ်ဆင် ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူ က ပြုံးရယ်ကာ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။ ဤသည်က လည်း ချောက်ချားဖွယ်ရာပင်။

ရာဂင်က လမင်းသည် လည်းကောင်း၊ အကျဉ်း ထောင်သည် လည်းကောင်း ချောက်ချားဖွယ်ရာများ မဟုတ်သည့် အကြောင်း၊ သာမန်လူကောင်းများသည် လည်း တံဆိပ်အဆောင်အယောင်များ ဆင်ယင်တတ် ကြသည်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့လည်း ဘာတွေပဲဖြစ် ဖြစ် နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျလျှင် အားလုံးပျက်စီးကြေ ပြန်းကာမြေမှုန့်ဘဝသို့ ကျရောက်ရမည်သာဖြစ်ကြောင်း ကျိုးကြောင်းပြကာ ကြောက်စိတ်ကို ဖြေသိမ့်လေသည်။ သို့သော်-ဖြေသိမ့်နေသည့်ကြားမှပင် စိတ်ပျက်အားငယ် ခြင်းက လွမ်းမိုးလာပြန်သည်။ သူက ပြတင်းပေါက်အ တိုင်များကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ရှိသမျှ အား နှင့် ဆွဲလှုပ်သည်။ သံတိုင်များက ခိုင်မာလှသည်။ တုတ် တုတ်မျှပင် မလှုပ်ချေ။

ကြောက်စိတ်ပြယ်လိုပြယ်ငြား သူက ဂရိုမော့ဗ်ဆီ သို့ သွားကာ သူ့ခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်တော့လုံးဝစိတ်ဓာတ်ကျနေပြီဗျာ’ သူက နဖူး ထက်မှ ချွေးစေးများကို သုတ်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောလေသည်။

‘ကျွန်တော်တော့ မရတော့ဘူးဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လဲဗျ၊ တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေးလေး နည်း နည်း လုပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ’ ဂရိုမော့ဗ်က သရော်တော် တော်နှင့် ပြောလေသည်။

‘ဘုရား ဘုရား၊ အင်းလေ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါ ဘယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ရှုရှား အဘိ ဓမ္မာဆိုတာမျိုး အခိုင်အခန့် မရှိပေမယ့် ရှုရှားပြည်မှာလူ တိုင်း တွေးကြခေါ်ကြတယ် ဆိုတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ သည် ဒုက္ခဆင်းရဲကျရောက်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ ဘယ်သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်မှာတဲ့လဲ’ ရာဂင်မှာ မျက်ရည် များပင် စီးကျလာတော့မလား ထင်ရသည်။ သူက ဂရို မော့ဗ် သူ့ကို သနားလာစေချင်နေ၏။

‘ခင်ဗျား ဘာအကြောင်းနဲ့ ဒီလိုသရော်တော်တော် ပြောပြီး ရယ်မောနေနိုင်သလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဒါပေ မဲ့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သက်စရာ ဘာမှ ခေါ်တဲ့ အညစ်အကြေးလူသားတွေအနေနဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်

ရေးကလွဲလို့ ဘာလုပ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ၊ ပြီးတော့...အသိ
ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့ လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်၊ ဟုတ်လား၊
မိမိရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ရှာဖွေနေတဲ့ လူ ဘုရားသခင်ရဲ့ ပုံ
တော်အတိုင်း ဖန်ဆင်းထားခြင်းခံရတဲ့ လူသားလို့ ဂုဏ်
ယူနေတဲ့ လူတစ်ယောက်တောင်မှပဲ ဒီမြို့စုတ်ကလေးမှာ
တတိယတန်းစား ဆရာဝန်ဘဝနဲ့ မျှော့တွေကို သွေးစုပ်
ခိုင်းတာတို့ မုန်ညင်း အံ့ခိုင်းတာတို့လိုဟာမျိုးတွေလုပ်
နေရတယ်၊ ဘာမဟုတ်တာတွေ လိမ်ညာဖြိုးဖြန်းတာတွေ
စုတ်ပဲတာတွေ လုပ်နေရတယ်၊ အို ဘုရားသခင်'

'ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိ
ဘူး၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဆရာဝန် မလုပ်ချင်ရင်လဲ တခြား
ဝန်ကြီးဌာန တစ်ခုခုမှာ ဝင်လုပ်လို့ ရသားပဲဗျ'

'ထွက်ပေါက် မရှိဘူးလေဗျာ၊ ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့
မရဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အင်မတန် ပျော့ညံ့တဲ့ သတ္တဝါ
တွေပဲဗျ၊ ကျွန်တော်ဟာ ခံစားမှု အစွဲကင်းစင်တဲ့ ရဲတင်း
ပြတ်သားတဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုဘဝမှာ နေသားကျခဲ့
သူဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝရဲ့ ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်မှုကို
ခံလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကျွန်တော့်မှာ သတ္တိမရှိတော့
ဘူး၊ လုံးဝ ပြိုပျက်ကုန်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အားနည်း
တဲ့ သတ္တဝါတွေ အသုံးမကျတဲ့ သတ္တဝါတွေပါ၊ ခင်ဗျား
လဲ ဒီအတိုင်းပဲ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ခင်ဗျားဟာ အသိဉာဏ်

ရှိတယ် စိတ်ထား မြင့်မြတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ မြင့်မြတ်
တဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို မိခင်နဲ့ရည်နဲ့ အတူ
သောက်စို့လာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ ဘဝကို ရင်ဆိုင်
လာရတဲ့အခါကျတော့ ခင်ဗျားမှာ အင်အားတွေ ကုန်ခန်း
သွားတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ပျက်ပြားသွားခဲ့
တယ်၊ ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ဟာ အလွန်အလွန်ကို အင်
အား နည်းတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲ'

ညချမ်းအချိန် ရောက်သောအခါ ရာဂင်သည် မိမိ
၌ ကြောက်စိတ်နှင့် ရှက်ရွံ့ကြေကွဲစိတ်တို့အပြင် အခြား
ခံစားမှုတစ်ခုပါ ဖိစီးလာနေကြောင်း သတိပြုမိ၏။ နောက်
မှ သူတိယာမသောက်ရသေးကြောင်းနှင့် ဆေးလိပ်လည်း
သောက်ချင်နေကြောင်း သတိရလေသည်။

'ကျွန်တော် အပြင် ခဏထွက်ဦးမယ်၊ ဒီမှာ မီးဖို
ကလေး တစ်ဖို ဖိုပေးဖို့ ဟိုလူတွေ သွားပြောလိုက်မယ်၊
ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်ဘူးဗျို့၊ ကျွန်တော် ခံနိုင်မှာ မဟုတ်
ဘူး'

သူက အခန်းဝသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်
သည်။ သို့သော် နီကီတာက ချက်ချင်း ခုန်ထလာကာ သူ့
ရှေ့က ပိတ်၍ ရပ်သည်။

'ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဟင့်အင်း သွားလို့ မရဘူး၊ အိပ်
ချိန် ရောက်နေပြီ'

ရာဂင်က အကြီးအကျယ်အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။
'ကျွန်တော် အပြင်ဘက် ခဏလေးတင်ပါ။ လမ်း
ကလေး နည်းနည်းလျှောက်ချင်လို့'

'သွားလို့ မရဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားခွင့် မပြုဘူး။
ခင်ဗျားလဲ သိတာပဲ မဟုတ်လား'

နီကီတာက တံခါးကို ဂျှိုးခနဲ ပိတ်လိုက်ပြီး တံခါး
ရွက်တွင် ကျောမို၍ ရပ်နေသည်။

'ကျွန်တော် အပြင်ဘက် ခဏလေး ထွက်တဲ့အတွက်
ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်သွားမှာလဲဗျ' ရာဂင်က ပခုံးကို တွန့်
ကာ ပြောလိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ နား
လည်လို့ မရဘူး။ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ရမှ ဖြစ်မယ် နီ
ကီတာ' သူ့က အသံတုန်တုန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

'စည်းကမ်းတွေ ချိုးဖောက်ဖို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့
အဲဒါဆိုရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်' နီကီတာက သတိပေး
ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ရှက်စရာ ကောင်းတယ်ဗျာ' ဂရိုမော့ဗ်က ရယ်
တရက် နေရာမှ ထကာ အော်ပြောသည်။ 'ဒီလူတွေမှာ
ကျုပ်တို့ကို တားဆီးပိုင်ခွင့် ရှိသလားဗျ။ ဘာကြောင့် ကျုပ်
တို့ကို ချုပ်ထားနိုင်ရတာလဲ၊ ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ
မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ထောင်သွင်း အကျဉ်း
ခြင်း မပြုရဘူးလို့ ဥပဒေက အတိအလင်း ဆိုထားတာပဲ'

ဒါ ရာဇဝတ်မှုဗျ။ မတရားသက်သက် အနိုင်ကျင့်နေကြ
တာ'

'ဟုတ်တယ် ဒါ သက်သက်အနိုင်ကျင့်တာပဲ' မမျှော်
လင့်ဘဲ ဂရိုမော့ဗ်၏ ထောက်ခံမှုကို ရသဖြင့် ရာဂင်က
အားတက်လာ၏။ 'ကျုပ် ထွက်မယ်ဗျို့၊ ထွက်ရမှ ဖြစ်
မယ်၊ ကျုပ်ကို တားဆီးပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ဖွင့်ဗျို့၊ ကျွန်တော်
ထွက်မယ်'

'မကြားဘူးလားဟေ့၊ ဟိုခွေးတိရစ္ဆာန်ကြီး' ဂရို
မော့ဗ်က တံခါးကို လက်သီးဖြင့် တပုန်းပုန်း ထုကာ အော်
လေသည်။ 'တံခါး မဖွင့်ဘူးလားဟေ့၊ ငါ အကုန်လုံး ပြု
ပစ်လိုက်မယ်'

'တံခါးဖွင့်ဟေ့' ရာဂင်က အော်ပြန်သည်။ သူ တစ်
ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေ၏။ 'တံခါးဖွင့်ဖို့ ကျုပ်
ပြောနေတယ်'

'ပြောကြဟေ့ ပြောကြ၊ ဆက်ပြောကြဦး' နီကီတာ
က တံခါးရွက်နောက်မှ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ဒါဖြင့်လဲ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့ဗ်က သွားခေါ်ဗျာ၊
ဒီကို ခဏလေး ကြွခဲ့ဖို့ ကျုပ်က ပြောတယ်လို့'

'မနက်ဖြန်ကျတော့ သူ လာမှာပဲ'

'ဒီကောင်တွေ ကျုပ်တို့ကို ထွက်ခွင့်လေးမှာ မဟုတ်
ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဒီလိုပဲ ကိစ္စတုံးကြမှာပဲ' ဂရိုမော့ဗ်က ပြော

နေလေသည်။ 'အို ဘုရားသခင် နောင်တမလွန်ဘဝမှာ ငရဲဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလား၊ ဒီအယုတ်တမာကောင်တွေ မခံကြရတော့ဘူးလား၊ တရားမျှတမှုဆိုတာ ဘယ်ရောက် ကုန်ပြီလဲ၊ ဟေ့ ခွေးမသားကြီး တံခါးဖွင့်ဟေ့၊ ငါဒီမှာ အသက်ရှူကျပ်ပြီး သေတော့မယ်' သူက အသံအက်အက် ကြီးဖြင့် တအားထအော်ကာ တံခါးကို ပြေးတိုက်သည်။ 'ငါခေါင်းကွဲပြီး ဦးနှောက်တွေ ထွက်တဲ့အထိ တိုက်မယ် ဟေ့ လူသတ်ကောင်ကြီးရဲ့'

နီကီတာက တံခါးကို အလျင်အမြန်ဖွင့်ကာ ခူးရော လက်ရော သုံးပြီး ရာဂင်အား နောက်သို့ တွန်းပစ်လိုက် သည်။ ထိုနောက် လက်သီးကို တအားလွဲကာ သူ့မျက် နှာကို ပစ်ထိုးလိုက်သည်။ ရာဂင်မှာ အလွန်အင်အားကြီး မားသော ဆားငန်ရေလှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခုက သူ့အပေါ် ချိုးချကာ သူ့အား အိပ်ရာဆီသို့ ဒရွတ်ဆွဲခေါ်နေသည် ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။ ပါးစပ်ထဲမှာမူ တကယ်ပင် နံနံငြိုငြို ဖြစ်နေ၏။ သွေးထွက်၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရာဂင်က ဒယီး ဒယိုင်ဖြင့် ထလာရာ ရေနစ်သူတစ်ယောက် ရေအောက် မှနေ၍ အပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာအောင် ရုန်းကန် တက် လာသည်နှင့် တူလှ၏။ သူ့လက်က တစ်စုံတစ်ယောက် ၏ အိပ်ရာကို စမ်းမိချိန်တွင် နောက်ကျောကို လက်သီး နှစ်ချက် ဆင့်အထိုးခံလိုက်ရ၏။

ထိုနောက် အော်သံကြီးတစ်ခု ကြားရပြန်သည်။ ဂရိုမော့စ်၏ အသံဖြစ်၏။ သူလည်း အရိုက်ခံနေရပုံပင်။

ထိုနောက်၌ကား အရာအားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်၍သွားသည်။ လရောင်ဖျော့ဖျော့က ပြတင်းပေါက် သံတိုင်များကြားမှ ဝင်လာကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပိုက် ကွန်ကွက်လို အရိပ်ထိုးကျနေသည်။ ရာဂင်က ကိုယ်ကို တောင့်ကာ အသက်အောင့်ထားလိုက်သည်။ သူက နောက် ထပ်လက်သီးတစ်ချက် ဝင်လာလေမလားဟု စိုးရိမ်ထိတ် လန့်စွာ မျှော်လင့်လျက်ရှိသည်။ သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ဝမ်းဗိုက် ကိုတစ်ယောက်ယောက်က တံစဉ်တစ်ချောင်းနှင့် အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ထိုးဆွမွေနှောက်နေသည်ဟု ခံစားနေရ ၏။ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကြောင့် သူက ခေါင်းအုံးကို သွားနှင့် စေ့စေ့ပါအောင် ကိုက်ထားမိလေသည်။

ထိုအခိုက် ခေါင်းထဲတွင် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ချင် တိုင်းဖြစ်နေသည့်ကြားမှပင် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အတွေးအမြင်တစ်ခု ရုတ်တရက် အထင် အရှား ပေါ်လာသည်။ ထိုအတွေးကား လရောင်အောက် ၌ အရိပ်မည်းကြီးများသဖွယ် ရှုမြင်ရသည့် ဤအဆောင် ထဲရှိ လူများအားလုံးသည် ယခုအချိန်၌ မိမိခံစားနေရ သော ဝေဒနာမျိုးကို နေ့တိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစား နေခဲ့ရပါကလား ဆိုသော အတွေးပင်ဟည်း။ မိမိသည်

၂၀၀ မေမြင့်

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ဤအကြောင်းကို အဘယ့်ကြောင့် မသိဘဲ နေခဲ့ရသနည်း။ သိဖို့ရာ လွှဲရှောင် နေခဲ့ရသနည်း။ ထိုသို့ သူတို့တစ်တွေ ခံစားနေကြရသည့် အကြောင်းမှာ သူမသိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၍ သူ့တွင် အပြစ် မရှိနိုင်ပေ။ သို့သော် နီကီတာလိုပင် ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းကာ တွန်းလှန်မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေ သည့် မိမိကိုယ်တွင်း အသိစိတ်ဓာတ်ကြောင့် သူက ကျော ထဲသာမက ခြေဖျားထိအောင် စိမ့်၍သွားမိလေသည်။

သူက နီကီတာရော ခိုဘိုတော့မရော အုပ်ချုပ်ရေး မျိုးရော အလုပ်သမားခေါင်းပါ တစ်ယောက်မကျန် အကုန်လုံး သတ်ပစ်မည်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း သတ် မည် ဟူသော အတွေးဖြင့် အိပ်ရာမှ ခုန်ထကာ တအား ကုန် အော်သည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ဖျားမှ ဘာသံမှထွက် မလာ။ ခြေထောက်များကလည်း သူ့အမိန့်ကို မနာခံ ကြတော့ပေ။ ရာဂင်မှာ မောဟိုက်နေကာ အသက်ကို အားစိုက်၍ ရှူနေရ၏။ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် အပေါ်ရုံအင်္ကျီတို့မှာ သူ တအားဆုပ်ဆွဲထားသဖြင့် စုတ်ပြီ၍ နေပြီ။ ထိုနောက် ကား အိပ်ရာပေါ် ပြန်လဲကျကာ သတိလစ်၍ သွားလေ သည်။

၁၉

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ခေါင်းက ကိုက်ခဲလျက် ရှိ ပြီး နားထဲတွင် အူ၍ နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကိုက် ခဲ နာကျင်၍ နေလေသည်။ ယမန်နေ့ညက မိမိ၏ ပျော့ ညံ့မှုအတွက် သူက ရှက်ရွံ့ခြင်း မဖြစ်တော့ပေ။ သူ့မှာ သူရဲဘောကြောင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ လသာသာ ကိုမြင်၍ပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မိမိရင်ထဲ၌ ရှိနေ လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့သော ခံစားမှုများ အတွေး များကို ပြောင်ဖွင့်ပြောခဲ့မိပြီ။ ထိုဖွင့်ဟခဲ့မိသည့် တစ်ခု သော အတွေးကား ကျေနပ်နှစ်သက်စရာ ဘာမျှ မရှိခြင်း ကြောင့် အညတြလူသားများ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု ပြုလာ ကြသည် ဟူ၍။ သို့သော် ယခုကား သူက ဤအရာများ ကို ဂရုမစိုက်ထား။

သူက အစာမစား၊ ရေလည်း မသောက်၊ မလှုပ်
မယှက် ငြိမ်သက်စွာ လှဲနေသည်။

သူ့ကို မေးလား၊ မြန်းလား လုပ်လာသည့်အခါတိုင်း
သူက 'ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူတို့မေးတာတွေ ဂရုစိုက်ပြီး
ဖြေမနေဘူး' ဟု သူ့ဘာသာ တွေးနေလေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် စာတိုက်ဗိုလ်က သူ့အား လာ
ရောက် ကြည့်ရှုသည်။ သူက လက်ဖက်ခြောက် ပေါင်
တစ်စိတ်နှင့် သစ်သီးချိုချဉ် တစ်ပေါင် ယူလာခဲ့သည်။ ဒါ
ရိယာလည်း ရောက်လာကာ အလွန်အမင်း ကြေကွဲသော
မျက်နှာဖြင့် သူ့ခုတင်ဘေးတွင် တစ်နာရီလောက် ကြာ
အောင် ရပ်နေသည်။ ဒေါက်တာခိုဘိုတော့လည်း တစ်
ခေါက်လာကြည့်သည်။ သူက ဘာရှိမှိုက်ဆေးတစ်ပုလင်း
ယူလာသည်။ နီကီတာအားလည်း အခန်းကို ပိုးသတ်
ဆေး တစ်ခုခု ပျန်းဖို့ ညွှန်ကြားသွားသည်။

ညနေစောင်းတွင် ဒေါက်တာ ရာဂင်မှာ ရုတ်တရက်
လေသင်ခန်းဖြတ်သလို ဖြစ်ကာ သတိလစ်သွားရာမှ အနိစ္စ
ရောက်သွားလေသည်။

အစဉ် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ပျို့
ချင် အန်ချင် ဖြစ်လာ၏။ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာကောင်း
သော အရာတစ်ခုခုသည် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ လှိုက်တက်လာ
ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့၍ သွားသည်။ ဦးခေါင်းထဲသို့ စီး

သင်သွားသည်။ မျက်လုံးများ နားများထဲတွင် ပြည့်လျှံ
သွားသည်။ လက်ဖျားခြေဖျားသို့တိုင် ထိုးဖောက်ဝင်
ရောက်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ၌ အရာအားလုံးမှာ
အစိမ်းရောင်ချည်း ဖြစ်နေ၏။ အန်ဒရေရာဂင်မှာ မိမိ၏
နီဂုံးချုပ်ချိန် ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိနေ၏။ သူက
ဂရီမော့စ်၊ စာတိုက်ဗိုလ်နှင့် အခြား သန်းပေါင်းများစွာ
သောသူတို့မှာ မသေခြင်းတရားကို ယုံကြည်လျက်ရှိကြ
ကြောင်း သတိရ၏။ ထိုမသေခြင်းတရားသာ တကယ်
ရှိပါက မည်သို့ရှိလေမည်နည်း။ သို့သော် သူက ထာဝရ
တည်တံ့မှုကို အမှန်တကယ် လိုချင်တပ်မက်ခြင်း မရှိခဲ့။
သည်အကြောင်းကို ခဏလေးသာ တွေးမိလိုက်သည်။
တစ်နေ့က ဖတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်ထဲမှ အလွန် လှပသော
ရင်းဒီးယား သမင်တစ်အုပ် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ ထို
နောက် မိန်းမတစ်ယောက်က မှတ်ပုံတင် စာတစ်စောင်
ကမ်းပေးသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်က ဘာရယ်မသိ တစ်ခုခု
ကို ပြောသည်။ ထိုနောက်ကား အရာအားလုံး ပျောက်
ကွယ်သွားကာ ရာဂင်မှာ အစဉ်ထာဝရ သတိကင်းမဲ့၍
သွားတော့သည်။

ဆေးရုံအလုပ်သမားနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူ့
အား ခြေနှင့်လက်က ကိုင်မက သုဓမ္မာရပ်ဆဲသို့ ယူ
ဆောင်သွားသည်။ ဧရပ်တွင် တစ်ညလုံး စားပွဲပေါ်၌

၂၀၄ မေမြင့်

မျက်လုံးအပွင့်သားနှင့် လှဲနေသည်။ လရောင်က သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ရွန်းပ၍ နေသည်။ နံနက် လင်းသောအခါ ဆေးရုံအလုပ်သမားခေါင်း ဆာဂျီရောက်လာပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင်ရှေ့၌ အလွန်ကြည်ညိုထက်သန်စွာ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုသည်။ ထိုနောက် တစ်ချိန်က သူ့အထက်လူကြီး ဖြစ်ခဲ့သူ၏ မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာအန်ဒရေရောင်အား မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်သည်။ သူ၏ အသုဘသို့ စာတိုက်ဗိုလ်မစ်ခေးလ် အေဗာရီယန်နစ်ချ်နှင့် ဒါရီယာတို့နှစ်ယောက်သာ လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြလေသည်။

မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုသူ၏ နိဂုံးစကား

တုရဂေညက်၊ ဒေါစတိုယက်စ်စကီး၊ တော်စတိုင်း၊ ချက်ကော့ဗ် စသူတို့သည် ကမ္ဘာစာပေနယ်တွင် 'ရုရှားစာပေ ရွှေခေတ်' ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော စာပေခေတ်တစ်ခုကို ထူထောင်ခဲ့ကြသည့် အထင်ကရစာပေအနုပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုခေတ်တွင် ချက်ကော့ဗ် အထင်အရှား ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ခြင်းအကြောင်းရင်းကိုကား လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုပြီးသော စာဖတ်သူသည် သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချက်ကော့ဗ် (၁၈၆၀-၁၉၀၄) သည် ရုရှား မြေကျွန်မျိုးရိုးမှ ပေါက်ဖွားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဖခင်ဘက်မှ အဘိုးဖြစ်သူသည် မြေကျွန်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် မိမိဘဝလွတ်မြောက်မှုကို အစဉ်တောင့်တသူ၊ ညာဏ်အမြော်အမြင်

ကြီးမားသူ၊ ဇွဲလုံ့လရှိသူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မိမိ ရသည့် မဝရေစာလုပ်ခကလေးကို ခြိုးခြံစုဆောင်းကာ မိမိကိုယ်ကို မြေရှင်၏ လက်မှ ရွေးထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ချက်ကော့စ်၏ ဖခင်သည် အထည်ကုန်သည်တစ်ဦး၏ သမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ ဈေးဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသည်။ ချက်ကော့စ် ၁၆ နှစ်သားအရွယ်တွင် စီးပွားပျက်သဖြင့် ဖခင်သည် ဇနီးနှင့် ကလေး ၆ ယောက်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးလေသည်။ ချက်ကော့စ်၏ အစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာလည်း အရက်သောက် ဖရိုက်နှင့် လေလွင့်ပျက်စီးလျက်ရှိရာ ချက်ကော့စ်မှာ တာဝန်သိတတ်သူ ညာတာသနားစိတ် ကြီးမားသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အရွယ်နှင့်မလိုက်ဆင်းရဲပင်ပန်းခံကာ ငွေရှာရ၏။ သူကား ဘဝအခက်အခဲကို နောက်မတွန့် ရဲရဲ ရင်ဆိုင်ဝံ့သူ ဖြစ်သည်။ အဆိုလောကတွင် ဟာသကို မြင်ကာ ဟာသ ဝတ္ထုများ ရေးသားသည်။ ဟာသ ဉာဏ်ရွှင်သူ၊ အရေးအသား၌ ဇ၊ ပါသူ ဖြစ်၍ ဟာသစာစောင်လောက ဟာသစာဖတ်ပရိသတ်လောကတွင် အောင်မြင်မှု ရသည်။ သို့နှင့် ချက်ကော့စ်သည် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာပင် မော်စကိုရှိ ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းလောကတွင် မှန်မှန် ဖော်ပြခံရသည့် ဟာသစာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်နေတော့၏။ စာရေးရင်းတစ်ဖက် ကျောင်းနေရာမှ ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး ဆု

BURMESE CLASSIC

ရသဖြင့် ဆေးကျောင်း ဆက်တက်သည်။ ဆေးကျောင်းသား ဘဝတွင်လည်း စာကို မပြတ်ရေးသည်။ ရသောဝင်ငွေဖြင့် မိသားစုကို ထောက်ပံ့သည်။ အသက်အရွယ်အတွေ့အကြုံကြီးမားလာသည်နှင့်အမျှ အတွေးအမြင်က ရင့်ကျက်လာသည်။ သူ့ဟာသများသည် လေးနက်၍ လာသည်။ ထို့ပြင် ဟာသထက် ရုရှားလူမှုဘဝကို အလေးအနက် ရှုမြင်သုံးသပ်ကာ ရေးဖွဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ အရေးများလာ၏။ ဝတ္ထုတို အရေးအဖွဲ့တွင်လည်း အံ့မခန်း ပီပြင်ပြောင်မြောက်၍ လာသည်။ အသက် ၂၇ နှစ်အရွယ် ဆေးကျောင်းမှ ထွက်၍ အလုပ်သင် ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းချိန်တွင် ချက်ကော့စ်သည် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၆၀၀ ကျော်မျှ ရေးသားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ဆရာဝန်အလုပ် တစ်ဖက်နှင့် စာရေးလျက်ရှိစဉ် ချက်ကော့စ် ပြောဖူးသော စကားတစ်ခု ရှိသည်။ 'ဆေးပညာက ကျွန်တော့်တရားဝင် ဇနီး ဗျ၊ စာပေကတော့ ကျွန်တော့်ချစ်သူပဲ' ဟူ၏။ နောက်ပိုင်း၌ ချက်ကော့စ်သည် ဝတ္ထုတိုများသာမက ဝတ္ထုရှည်အတိုစားများ ပြဇာတ်များကိုပါ ရေးသားလာသည်။ ယင်းတို့တွင်လည်း အောင်မြင်မှု ရသည်။ ပြဇာတ်များကို ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ် စင်တင်သည်။ ၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် ပြဇာတ်မင်းသမီး အော်လဂါနှင့် လက်ထပ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ ချက်ကော့စ်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ

၂၀၈ မေမြင့်

မကောင်းတော့။ သူ့တွင်ငယ်စဉ်ကတည်းက တိဘီရောဂါ ရှိခဲ့သည်။ ရောဂါက မကြာမကြာ ပြန်ထကာ အိပ်ရာထဲ လဲတတ်သည်။ ထိုခေတ်က တိဘီရောဂါကို တကယ် ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်သည့် ဆေးကောင်းဝါး ကောင်းများ မပေါ်သေး။ ကျန်းမာရေးအတွက် ချက် ကော့စ်သည် ရာသီဥတုကောင်းမွန်သော အရပ်ဒေသများ သို့ မကြာမကြာသွားရောက်နေထိုင်သည်။ ၁၉၀၄ ခုနှစ် ဂျာမနီပြည်ရှိ အနားယူစခန်းတစ်ခုတွင် သွားရောက်နေ ထိုင်စဉ် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ကမ္ဘာစာပေနယ်၌ ချက်ကော့စ်သည် အဓိကအား ဖြင့် ဝတ္ထုတိုများဖြင့် ထင်ရှား၏။ ဝတ္ထုတိုအရာ၌ပါရူ မြောက်သူ ဟူ၍ ကမ္ဘာစာပေသမားတို့က လေးလေးစား စား ဆိုကြ၏။ ထိုသို့ဆိုသဖြင့် ချက်ကော့စ်သည် ဝတ္ထု တို ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာ၌သာ အစွမ်းထက်သည်ဟု ယူဆရန် မဟုတ်။ သူ့ခေတ် ရုရှားလူ့ဘောင်ကို ရှုမြင် ကာ သူတွေ့ခေါ်မြော်မြင်ပြသော မီးမောင်းထိုးပြသော လူ့ဘဝ၏ ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်များ၊ အစဉ်အလာ၏ ကွပ် ညှပ်မှုကို ခံနေရသည့် အလွှာအသီးသီးမှ လူသားတို့၏ ဒုက္ခအပုံပုံ၊ မိမိဝန်းကျင်နှင့် ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် မမိ အပြန်အလှန် နားလည်ဆက်ဆံနိုင်မှုမရှိ ဖြစ်နေရှာသည့် အထီးကျန် လူသားတို့၏ စိတ်အကျပ်အတည်းတို့ကို စာ

ဖတ်သူများ စွဲနှင့်ခံစားရသကဲ့သို့၊ ထိုခံစားမှု အမြင်တို့ ကို ဝတ္ထုပုံသဏ္ဌာန်၌ အဝင်ခွင်ကျ ဖန်တီးပြနိုင်ခြင်းကို လေ့လာရေးသမားများအလေးထားမှတ်သားကြရသည်။

ချက်ကော့စ်သည် ရှည်လျားသော ဝတ္ထုကြီးများ မရေး၊ ဝတ္ထုတိုများသာ တစ်သမတ်တည်း ရေးသည်။ သူ ၏ အရှည်ဆုံး ဝတ္ထုများမှာ နောဗလက်ထံခေါ် ဝတ္ထုရှည် အတိုစားများသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုရှည် အတိုစား များအနက် လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်သည် အထင် ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်တွင် ချက်ကော့စ် အရေးတကြီး တင်ပြလိုသော အဓိက အချက် လေးရပ် ရှိသည်။

ပထမအချက်သည်- စိတ်ရောဂါ ဝေဒနာသည်များ အား လူဆန်ဆန် ပြုစုကုသစေလိုခြင်း၊ စိတ်ရောဂါ ဝေ ဒနာသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူ ကောင်း ဆိုသောသူများ၏ အစဉ်အဆက် အရိုးစွဲ မှား ယွင်းလာခဲ့သော ဆက်ဆံရေးပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြုပြင်စေလို ခြင်း၊ အရူးဆိုသူ၏ အနေအထားမှ ရပ်တည်ရှုမြင်ကာ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြစ်ပေါ်စေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်သည်- သူ့ခေတ် ရုရှားတောကျေး လက်သည် မည်ရွှေ့မည်မျှ အောက်လန်းနောက်တန်း ကျ

လျက်ရှိသည်။ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးလျက်ရှိသည်။ ထိုအခြေခံ အချက်တို့သည် မည်သို့ဆိုဝါးသော အခြေအနေများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟူသောကြောင်း ဖြစ်သည်။

တတိယအချက်သည် - စိတ်ပညာနှင့် လူမှုရေးသိပ္ပံ ပညာရပ် နယ်ပယ်တွင် အခြေခံကျသလောက် အလွန်မှလည်း အရေးပါလှသော အချက်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကား 'လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မည်ရွေ့မည်မျှသော အတိုင်းအတာ အထိ အပြန်အလှန် နားလည် သဘောပေါက်စွာ ဆက်ဆံနိုင်သနည်း' ဟူသောအချက်ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ တိုးတက်လှပြီ ဆိုသော ယနေ့ခေတ် စိတ်ရောဂါ ကုသရေးလောကတွင် အလေးအနက် ဝေဖန်ဆွေးနွေးရဆဲ အချက်တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်သည်။

စတုတ္ထ အချက်သည် - ပတ်ဝန်းကျင် လောက၌ အမှားအယွင်းတွေ မတရားမှုတွေ နည်းလမ်းမကျတာတွေ ဖြစ်နေကြောင်း သူသူ ငါငါ ဝေဖန်တတ်လှသည်။ သို့သော် ထိုသို့သော ဆိုးပြစ်တို့သည် မိမိကို တိုက်ရိုက် ထိခိုက်မှု မရှိသရွေ့ကား အပြောတွင် အရသာခံရုံခံကြသည်။ ကိုယ်ချင်းစာသည်ဟု ပါးစပ်ပြော ပြောကြသည်။ တကယ်မူ ကိုယ် နေသာသရွေ့ကား နေသာသလို နေလိုက်ကြသည်။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် လောက၏

ဆိုးပြစ်တို့သည် လျော့ပါးမသွား ပျောက်ပြယ်မသွား တည်တံ့မြဲ တည်တံ့ ကြီးထွားမြဲ ကြီးထွားကာ တစ်နေ့သောအခါ၌ အချောင်ခိုကာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းနေသူများကိုပါ အမိဖမ်းချေမှုန်းသွားတတ်ကြောင်း ပြလိုရင်းဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုထဲက အဓိက ဇာတ်ကောင် အန်ဒရေ ရာဂင်သည် လူယဉ်ကျေး ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူနှင့် သဘာဝချင်း လုံးဝခြားနားသော၊ အလွန်ဆိုးဝါးသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ကျင်လည်ခဲ့သည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်၏ မှားယွင်းချွတ်ချော်ခြင်း၊ ဆိုဝါးခြင်းများကို သူ မြင်သည်။ သို့သော် ထိုအဆိုးများအတွက် မိမိ ထိခိုက်ခံစားခြင်း မဖြစ်ရအောင် မိမိ၏ တစ်ပိုင်းမှန် တစ်ပိုင်းမှား တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေး ယန္တရားဖြင့် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအဆိုးတို့၏ ဒဏ်ကို တိုက်ရိုက်ခံစားနေကြရသူများအားလည်း မိမိ၏ တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေးမျိုး လုပ်ဖို့ ဟောပြောသည်။ သူသည် အဆိုးလောက၏ အလယ်၌ စိတ်သက်သာ ကိုယ်သက်သာနှင့် နေလာခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်အတွင်း ထည့်သွင်းခံရပြီးသော အခါမှသာ ရာဂင်သည် ဆိုးပြစ်တို့၏ အတိမ်အနက် အလေးအပေါ့ကို ကောင်းကောင်း ခံစားနားလည်သွားသည်။ အလန်

တကြား သိလာရသည်။ သူတစ်သက်လုံးကိုင်စွဲလာခဲ့သော လောကအမြင်တို့သည် နွေးထွေးသော စာကြည့်ခန်းထဲမှာ နေ့စဉ်က အမှားအယွင်း အချွတ်အချော်မရှိပကတိ မှန်ကန်ခဲ့သော်လည်း အလုပ်ပိတ်ထားသည့် ပုပ်ဟောင် နံစော်သော လူနာခန်းအတွင်း၌မူ အသုံးမဝင်အရာမထင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မတရားပြုခြင်း၊ အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းများကို လျစ်လျူမရှုနိုင်တော့။ နီကီတာ၏ လက်သီးချက်များကို ကိုယ်တိုင်ခံလာရသောအခါ ဥပေက္ခာတရားကို နှလုံးမသွင်းနိုင်တော့။ သူသည် စောစောက သူ့ဥပေက္ခာပြုခဲ့သောပတ်ဝန်းကျင်ဆိုး၏ ဝါးမျိုချေမှုန်းခြင်းကိုခံလိုက်ရလေသည်။

ဤဝတ္ထုကိုစေ့စေ့ဆင်ခြင်လျှင် ချက်ကော့စ်၏ အပညာအရာ၌ သမ္ဘာရင့်ပုံကို တွေ့နိုင်သည်။ ချက်ကော့စ်သည် စာဖတ်သူအား ဒေါက်တာရာဂင်နှင့်ကပ်ပေးလိုက်သည်။ စာဖတ်သူသည် ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း ရာဂင်လူဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်၍သွားသည်။ ရာဂင်အတွေးအမြင်၊ ရာဂင်အနေအထိုင်၊ ရာဂင် အမူအရာတို့ကို သဘောကျသည်၊ ထောက်ခံသည်။ ရာဂင်ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ရာဂင်မြင်သလိုပင် 'ငါနှင့်မဆိုင်၊ ငါ့အလုပ်မဟုတ်၊ ငါ့မတတ်နိုင်' ဟူသော ဥပေက္ခာဝါဒအမြင် တာဝန်ရှောင်သော အမြင်နှင့် မြင်သည်။ သည်အခြေအနေမှာ သည်လိုမြင်တာ

မှန်သည်ဟု ကိုင်စွဲမည်။ နောက်ဆုံး ရာဂင် လူနာဆောင်ထဲ ထည့်အပိတ်ခံလိုက်ရသောအခါမှသာ စာဖတ်သူသည် ရာဂင်နှင့်အတူ အလန့်တကြားဖြစ်ကာ စောစောက ကိုင်စွဲခဲ့သော အတွေးအမြင်တို့၏ မှားယွင်းခြင်းကိုသိမြင်၍ လာသည်။ စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် မိမိတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့ခြင်းကို ပြန်တွေးမိကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဖေမြင့်

၂၀၁၆၊ ၁၉၇၇။

